

คำนำ

พุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 9 เป็นพระไตรปิฎกกึ่งพุทธกาล ที่พระยาธรรมิกราช ได้น้อมสือพระธรรมจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าด้วยหมวดของสมาธิ ธรรมเนียมเกี่ยวกับ อสุภะ ซากศพที่พองขึ้นอืด ซากศพที่มีสีเขียวคล้ำ ซากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ซากศพที่ขาด กลางตัว ซากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน ให้นักปฏิบัติได้พิจารณาเห็นถึงความไม่สวยไม่งาม ของร่างกาย เพื่อถอดถอนความยึดติด ลุ่มหลงในร่างกาย

ฉะนั้น หนังสือเล่มนี้ เป็นคำสอนในกึ่งพุทธกาลที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เมตตา แก่ดวงจิตทั้งหลายอย่างยิ่ง ให้ได้พิจารณาเห็นตามความเป็นจริง จะได้ยกจิตออกจากกาย ออกจากสมมุติทั้งหลาย สู่วิมุक्तिหลุดพ้น ดับการเกิดไม่ต้องมาเวียนตายอีกต่อไป

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 130 อสุภะ ชากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 1	1
ตอนที่ 131 อสุภะ ชากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 2	9
ตอนที่ 132 อสุภะ ชากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 3	16
ตอนที่ 133 อสุภะ ชากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 1	22
ตอนที่ 134 อสุภะ ชากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 2	29
ตอนที่ 135 อสุภะ ชากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 3	35
ตอนที่ 136 อสุภะ ชากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 1	43
ตอนที่ 137 อสุภะ ชากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 2	49
ตอนที่ 138 อสุภะ ชากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 3	55
ตอนที่ 139 อสุภะ ชากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 1	61
ตอนที่ 140 อสุภะ ชากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 2	67
ตอนที่ 141 อสุภะ ชากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 3	72
ตอนที่ 142 อสุภะ ชากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน แบบที่ 1	78
ตอนที่ 143 อสุภะ ชากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน แบบที่ 2	83
ตอนที่ 144 อสุภะ ชากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน แบบที่ 3	89
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	95

ตอนที่ 130 **อสุภะ ซากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมี จนเห็นแสงสว่าง สว่างเจิดจ้า พุ่งตรงลงมาในสถานที่แห่งนี้ ข้าพระพุทธเจ้า ก็ยังคงน้อมพลังนั้นไปเรื่อยๆ จนกายของข้าพเจ้าเกิดประกายแสงสว่างเจิดจ้า จึงอธิษฐานโยกจิตออกจากกายหยาบ เดินทางออกจากกาย ไปตามทางของแสงสว่างเส้นนั้น

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าตามทางของแสงสว่างนั้นไปครึ่งทาง ก็ได้เห็นองค์พระพุทธเจ้า พระองค์ท่านทรงประทับอยู่บนดอกบัวแก้ว สว่างงดงามยิ่งนัก และเห็นองค์พระแม่โพธิสัตว์กวนอิม ก็ติดตามมาด้วย พระองค์ท่านทรงนั่งอยู่ด้านล่าง และมีบัลลังก์บัวใหญ่อันใหญ่

ข้าพเจ้าจึงได้กราบนอบน้อมต่อองค์พระพุทธเจ้า และกราบองค์พระแม่โพธิสัตว์กวนอิม เมื่อข้าพเจ้าได้ทำความเคารพ ก็กราบแล้ว ในพื้นที่ที่ข้าพเจ้านั่ง ก็กลายเป็นคล้ายกับกับบัลลังก์เมฆ ขึ้นมารองรับตัวของข้าพเจ้าลอยสูงขึ้นไปยังสถานที่แห่งนั้น ที่องค์พระพุทธเจ้าเสด็จลงมา และพระแม่กวนอิมเสด็จมาในที่นั้น

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงในที่นั้นแล้ว จึงได้ยกมือพนมขึ้น แล้วทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

พระพุทธองค์เจ้าขา.. ธรรมเนียมที่พระพุทธองค์ได้ทรงบัญญัติเอาไว้ นั้น มีทั้งหมด 40 กอง และที่ลูกได้มาถามไปแล้วนั้น ก็เป็นธรรมเนียม 10 กอง ที่อยู่ในหมวดของการเพ่งหรือกสิณ แต่วันนี้ลูกจะมาเข้าเฝ้าทูลถาม ถึงธรรมเนียมหมวดต่อไป คือ หมวดของการตั้งอารมณ์ไว้ให้เห็นว่า สิ่งทั้งหลายไม่มีอะไรสวยงาม มีแต่ความน่าเกลียดน่ากลัว ให้เรานั้นใช้การเพ่งสิ่งไม่สวยงามเป็นอารมณ์ เพื่อเข้าสู่ฌานสมาธิ นะเจ้าคะ

ลูกจึงจะขอพระพุทธองค์ทรงเมตตาอธิบายธรรมเนียมในหมวดนี้ ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ ว่าเป็นยังไงบ้าง ทำไมต้องทำกรรมฐานกองนี้ แล้วเราจะทำเพื่ออะไร เพราะอะไร นะเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละ พระยาธรรม ที่ยังรู้จักสงสัย และถามในเรื่องที่จะเกิดประโยชน์แก่บุคคลผู้อื่น ที่เขาเหล่านั้นก็อาจจะไม่ได้เข้าใจเหมือนกันกับลูก

พระยารธรรมเอ๋ย.. ตั้งใจฟังให้ตึนะลูก ตั้งใจฟัง แล้วจำให้ได้ เพื่อที่จะได้นำไป
เผยแผ่ บอกต่อกับผู้อื่นด้วย

พระยารธรรมเอ๋ย.. การทำสมาธิ นั้น คือ การตั้งอารมณ์ไว้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้แน่ว
แน่ มุ่งมั่นตั้งใจ ไม่วอกแวก ไปทางใดทางหนึ่ง ไม่สนใจสิ่งอื่น คือ รวมจิต กาย และใจ ให้
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในสิ่งนั้น เพื่อให้จิตของเรา นิ่งที่สุด เมื่อจิตของเรานิ่งที่สุดแล้ว เรา
ก็จะได้รับแจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง เพราะจิตของเราจะนำพาเรา เข้าสู่โลกที่ซ่อนคำว่า
“ชีวิต” อยู่ จะนำพาจิตของเรา ไปสัมผัสกับสิ่งที่กายหยาบนี้ ไม่สามารถมองเห็น และจับ
ต้องได้ลูก

ฉะนั้น.. การทำสมาธิ ก็เลยสามารถมีหลายรูปแบบ ในการทำ เราสามารถหิบบก
อะไรก็ได้ มาเป็นอารมณ์ในการทำแต่ที่ได้บัญญัติเอาไว้ ใน 40 วิธีนี้นั้น ก็เพราะว่า จะได้
ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป เป็นแบบอย่างสำหรับดวงจิตทั้งหลาย เพื่อที่จะได้นำไป
ประพฤติปฏิบัติตาม

พระยารธรรมเอ๋ย.. กรรณฐานนั้น ก็เหมือนธรรมะ นั้นแหละลูก
ไม่มีความแตกต่างอะไรกัน
เมื่อเราเข้าใจธรรมะแล้ว แดกฉานในธรรมแล้ว
ธรรมะก็มีมากมายอยู่เต็มโลก
ธรรมะ ก็ซ่อนอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง
กรรณฐาน ก็เหมือนกันนะลูก
ถ้าเราทำได้แล้ว เราก็สามารถที่จะหิบบเอาอะไรก็ได้ มาเป็นที่ตั้งแห่งอารมณ์แล้ว
เพ่ง หรือกำหนดจิตให้นิ่งอยู่กับสิ่งนั้น

เพื่อจิตของเรา จะได้รวมเป็นพลังของสมาธิ

หรือว่าจิตของเรา จะได้นิ่ง และพาให้เราไปรู้จักกับ

- สิ่งที่มีนซ่อนอยู่

- เบื้องหลังของกายหยาบ

- เบื้องหลังของสิ่งที่เราไม่สามารถจับต้อง มองเห็นได้ด้วยกายหยาบ

สิ่งที่มีนซ่อนอยู่ แต่มันเป็นความจริง เรียกว่า *โลกทิพย์* หรือว่า ความจริงที่ซ่อน
อยู่ เช่น เห็นตามความเป็นจริงว่า สิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นยังงั้ ตั้งอยู่ยังงั้ ดับไปยังงั้ เห็น
ความจริงที่ซ่อนอยู่ เช่นนั้นแหละลูก

การทำสมาธิ เมื่อเราทำได้แล้ว เราจะหยิบเอาท้องฟ้า หยิบเอาแผ่นดิน หยิบเอาบ้านสักหลังหนึ่ง หยิบเอาใบไม้ใบหญ้า เอาปู หรือว่า ปลา มากำหนดให้เราเกิดสมาธิ ย่อมได้ทั้งนั้นแหละลูก แต่วันนี้ ที่บัญญัติเอาไว้ 40 กองนี้ ก็เพื่อให้ลูกทั้งหลาย จะได้หยิบยกลองมาฝึกสัก 40 วิธีก่อน เมื่อลูกทำได้ ลูกก็จะได้เข้าไปสู่การทำสมาธิ ในรูปแบบต่างๆ ที่แตกต่างกันออกไป เรียกว่า มีหลักๆ อยู่ 40 ต้น แต่มันอาจจะแตกเป็นกิ่ง ก้าน ใบ แตกออกดอกออกผลไป เป็นต้นที่มากมาย จนนับไม่ถ้วน นับไม่ได้ว่ามีทั้งหมด ก็ร้อย ก็ล้านต้นของสมาธิ ที่สามารถฝึกฝนได้ แตกกิ่ง ก้าน ใบ ออกไปได้

พระยารธรรมเอ๋ย.. และในหมวดของการเพ่ง หรือว่าตั้งอารมณ์จิตเอาไว้ในความไม่สวยไม่งามให้เราพิจารณาความไม่สวยไม่งาม ความน่าเกลียดน่ากลัว โสโครก ของสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ก็เพื่อให้เรานี้ได้รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริงของสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ธรรมเนียมใน 10 กองนี้ หลักๆ แล้ว ก็เพื่อให้ถอดถอนความลุ่มหลงยึดติด ลูก เช่น ลุ่มหลงในตัวตนของเรา ลืมไปว่าแท้ที่จริง เขาไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเราเขาเกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นไปตามธรรมชาติ และดับไปตามธรรมชาติ

ถอดถอน..

ความหลงในตัวตนของเรา

หลงใน ตัวตนของบุคคลผู้อื่น

หลงใน สิ่งของ ข้าวของ

หลงใน ลาภ ยศ สรรเสริญ

หลงใน คำชื่นชม ของสวยงามภายนอกต่างๆ

รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ เหล่านั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. ธรรมเนียมทั้ง 10 กองนี้ จึงได้ให้นักบวชทั้งหลาย ฝึกให้เห็นความไม่สวย ไม่งาม เห็นความไม่เที่ยงแท้ เห็นความจริง ที่ซ่อนอยู่ในสิ่งที่คิดว่า ดีทั้งหลายเหล่านั้น เพื่อถอดถอน ไม่ให้ทุกคนลุ่มหลง ถอดถอนทุกคน ให้หลุดออกจากความหลง จะได้ไม่ต้องไปติดอยู่กับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. ทำธรรมเนียมทั้ง 10 กองนี้ จะช่วยให้ลูกทั้งหลายนั้น รู้แจ้งตามความเป็นจริง ของทั้งบุคคล และสัตว์ ของทั้งข้าวของ และลาภ ยศ สรรเสริญต่างๆ ความสวยงามต่างๆ ลูกจะเข้าใจมันได้ เป็นอย่างดี ถือว่าเป็นธรรมเนียมหมวดหนึ่ง ที่จะช่วยให้ลูกทั้งหลาย เห็นแจ้งตามความเป็นจริงลูกจะสามารถอาศัยธรรมเนียมเหล่านี้ เพื่อดับความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ลูกจะสามารถอาศัย เรือลำนี้ เข้าสู่นิพพานได้ จึงเป็นธรรมเนียมอีกหมวดหนึ่ง ที่ลูกนั้น ควรจะประพฤติ ปฏิบัติตาม ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ

ถ้าอย่างนั้น ลูกจะขอถึงองค์พระพุทธเจ้า ช่วยเมตตาสอนธรรมะ ในการทำสมาธิ ของกรรมฐานกองที่ 11 อยู่ในหมวดของการตั้งอารมณ์ไว้ ให้เห็นความไม่สวยงาม ขอ พระพุทธองค์โปรดทรงนำพาลูกทำสมาธิ ทำความเข้าใจในกรรมฐานกองนี้ ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าค่ะ

ลูกจะได้ รู้ด้วยตัวของลูก รู้ด้วยการประพฤติปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : เอาละนะ ถ้าอย่างนั้น ก็ทำเช่นนี้ ก็แล้วกัน พระยารธรรมเอ๋ย นี้ก็จะถือว่า เป็นกรรมฐานกองที่ 11 ในรูปแบบที่ 1 เพราะในกรรมฐานในแต่ละกองนั้น จะสอนให้ลูกทั้งหลาย ได้มีแนวทางการปฏิบัติ 3 แบบ ตามที่ได้สอนมา ก็แล้วกันนะ จะได้ไม่ต้องสงสัยใจลูก ว่าทำแบบนี้ถูกมั๊ย แบบนั้นถูกมั๊ย

พระยารธรรมเอ๋ย.. ก่อนที่ลูกนั้น จะตั้งจิตตั้งใจ ไปเพ่งถึงความไม่สวยงาม ไปนึกถึง สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้นตามสภาวะความเป็นจริงนั้น แนนอนสติลูก ว่าลูกนั้นต้องมี สมาธิอยู่บ้างแล้ว หากมีเช่นนั้นแล้ว ก็จะไม่ออก มองไม่เห็นความเป็นจริงหรือลูก พุดง่าย ๆ ก็คือ คนที่จะทำกรรมฐานในหมวดของการ “มองให้เห็นสิ่งไม่สวยไม่งาม” นี้ ต้องมีพื้นฐานของสมาธิอยู่บ้าง ลูก จึงจะมองทะลุมองเห็น เพราะการที่ลูกนั้น จะไปมอง ให้เห็นความไม่สวยงาม ต้องใช้ปัญญา ใช้ความรู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง พิจารณาให้ เจาะลึกเข้าไป หากบุคคลผู้ไม่มีสมาธิ ก็จะมองไม่เห็นเลย

ฉะนั้น.. ก่อนที่ลูกจะตั้งอารมณ์ไว้ที่ “การพิจารณาความไม่สวยไม่งาม” ลูกต้อง ทำสมาธิสักหน้อยหนึ่งก่อน ให้จิตมีกำลังของฌานก่อนแล้วจึงค่อยนึกภาพนั้นๆ ขึ้นมา แล้ว จึงค่อยพิจารณาตาม

พระยารธรรมเอ๋ย.. เข้าใจแล้วใช้มั๊ยลูก ถ้าอย่างนั้นก็ลองทำดู เอาละนะ วางมือลง ไว้ที่หัวเข่า หลับตาลงเบาๆลูก

หายใจเข้าลึกๆ.. สัก 3 ครั้ง

หายใจออก ผ่อนคลายออกมา สัก 3 ครั้ง ทำอย่างนั้นละลูก

หายใจเข้า น้อมพลังที่เย็น อากาศที่บริสุทธิ์เข้าไป

หายใจออก ให้ผ่อน ให้คลายออกมา

หายใจเข้า ให้น้อมถึงพลังเย็น ความบริสุทธิ์ น้อมเข้าไป

หายใจออกมา ผ่อนคลาย คลายทั้งจิต กาย และใจ

หายใจเข้าลึกๆ น้อมเอาพลังความบริสุทธิ์ของอากาศ พลังความเย็น สุดเข้าไป สู่ในกายของตน ผ่อนคลายออกมา พร้อมด้วยหายใจออก ตั้งใจให้นิ่ง นิ่งอยู่กับความตั้งใจ

นะลูกนะ

แล้วเราก็เอาความรู้สึก ไปที่ฝ่ามือซ้าย ฝ่ามือขวา
เอาจิต เอาความรู้สึกสัมผัส ถึงพลังเย็น ที่ลงมากระทบที่ฝ่ามือซ้าย ลงมากระทบ
ที่ฝ่ามือขวา

แล้วให้เอาจิตตั้งมั่น อยู่กับพลังที่เย็น อยู่ในฝ่ามือทั้ง 2 ข้างนั้น
จนกว่า เราจะมองเห็นด้วยจิต มองเห็นด้วยความรู้สึกว่า
พลังที่เย็นอยู่ในฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวาของเรานั้น เริ่มเกิดแสงสว่าง
เราจะเห็นแสงสว่าง หรือว่าเส้นแห่งแสงสว่างนั้น พุ่งตรงมาจากด้านบน เราเอา
ความรู้สึก วิ่งตามเส้นแห่งแสงสว่าง ที่พุ่งลงมาจากด้านบนทวนกลับไปหาที่มา ของแสง
สว่างนั้น จนเห็นเป็นองค์พระแก้ว ใส สว่างไสว แวววาว

เราเห็นองค์พระ ตั้งอยู่ด้านบน แสงพลังส่องประกายสว่างเจิดจ้า ลงมาที่ฝ่ามือ
พลังที่เย็นเยือกบนฝ่ามือ พุ่งตรงไปที่ใบหน้าของเรา

พุ่งตรงไปที่หน้าอก ลำตัวของเรา

เราก็น้อมพลัง คล้ายกับว่า องค์พระอยู่ทางด้านบน

ส่องพลังแสงสว่าง 2 เส้น ขาวๆ ยิงตรงลงมาที่ฝ่ามือ ทั้ง 2 ข้าง

พลังงานสีขาว สว่างไสวทั้ง 2 ข้างบนฝ่ามือ นั้น ยิ่งพุ่งตรงลงมาที่กายของเรา
เหมือนมีหลอดไฟสว่าง ที่ส่องตรงลงมาที่เรา ที่ตัวของเรา

ที่นี่ เราเห็นตนเอง ชัดเจนขึ้นๆ เห็นใบหน้า เห็นหน้าผาก เห็นลำตัว แขนขา
เห็นตัวของเรา นั่งขัดสมาธิอยู่ เห็นในศูนย์กลางกาย ในท้องของตน มีดวงแก้วสว่างไสว
เห็นตัวเรา อย่างชัดเจนแล้ว เราก็ค่อยตั้งจิต นึกถึงความไม่สวยไม่งาม ที่มันจะเกิดขึ้นกับ
เราในอนาคต เมื่อเราตายไป เรานึกถึงตัวเราก่อน ก็ได้ลูก ที่นี่ เมื่อเราทรงพลังเช่นนั้นแล้ว
เมื่อเราเห็นกายของตนชัดเจนแล้ว เราค่อยอธิษฐาน พิจารณาถึงการตาย

หรือว่าจะอธิษฐานว่า หากข้าพเจ้านั้น ตายดับจากกายหายไปแล้ว จะมีสภาวะเป็น
เช่นไร ขอจงปรากฏ ให้ข้าพเจ้าได้เห็นความเป็นจริง ที่มันจะปรากฏแก่กายของข้าพเจ้าใน
อนาคตด้วยเถิดเห็นกายของข้าพเจ้า นับแต่วันที่ตายไปแล้ว จนมีร่างกายที่บวมขึ้น พอง
ไปด้วยลม ขึ้นอืดว่ามีสภาวะธรรม เป็นเช่นไร

แล้วเรา ก็ตั้งจิตให้นิ่ง นิ่งอยู่กับพลังสว่าง เรายังคงน้อมพลังเย็น น้อมพลังเย็นจาก
ภายนอก เข้าสู่กายของเรา จนเรามองเห็น รูปร่างหน้าตาของตนเอง ค่อยๆ นอนลงไป
ตัวราบนอนอยู่กับพื้น

เห็นใบหน้าของตน ซีดเหลือง
เห็นแขนของตน นอนแน่นิ่ง
เห็นขาของตนไม่ขยับ นอนแน่นิ่ง
มีผิวสีขาวเหลือง

แล้วเราก็เอาความรู้สึกว่า เราลองจับบีบขา ดู จับบีบขาของตัวเอง ในภาพที่มอง
เห็น นุ่มนวล ลูก ในภาพนั้นจะเป็นความรู้สึก เหมือนจะมีแสงสว่างส่องลงมา แล้วก็มีคนๆ
หนึ่ง ที่เป็นเรานี่ละ นอนหลับ แน่นิ่ง เหมือนคนที่ตายไปแล้ว ผิวซีดเหลือง

ในร่างกายของเรา ขาดการหมุนรอบ ของธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ที่สมบูรณ์
ผิวของเราซีดเหลือง.. ตัวแข็ง

เราก็เอาความรู้สึก ไปกดที่หน้าผากของเรา กดเข้าไป ที่เนื้อเหลืองๆ ซีดๆ นั้น
เหมือนบวมๆ น้ำ บวมลม เราก็เอามือ เอาความรู้สึกว่า เอามือไปจับที่แก้ม ที่ตัวของคนที่
ตายอยู่ตรงนั้น เราก็เอาความรู้สึก ไล่ไปดูที่แขน หยิบแขนยกขึ้นมา แขนก็ร่วงกลับไป แข็ง
ไม่นุ่มนวลและเหมือนตัวพองๆ บวมๆ เรากดเข้าไปมันก็เป็นรอยนิ้วมือ กด มันก็แข็ง ก็เหลือง
ก็บวม

เราลองไปจับดูที่ขา ที่ขาก็เหมือนกัน แข็งทื่อ บวม เหลือง ซีด เหมือนคล้ายกัน
กับว่า กายภายใน หรือว่าตัวภายในของเรานั้น มองดูกายหยาบที่ตายไป คล้ายกับว่า เรา
นั้นได้ตายไปแล้ว

ไอ้ตัวที่มาจับร่างกายนั้นนะ คือ จิตของเรา คือ กายภายในของเรา

ส่วนตัวที่นอนแน่นิ่ง ผิวซีดเหลือง ตัวพองบวม บวมด้วยลม บวมด้วยน้ำ อืดขึ้น
อย่างนั้นนะลูก

ตัวนั้น คือ กายหยาบของเรา

เราก็มองเห็น “ความไม่เที่ยงแท้”

แท้ที่จริงแล้ว กายนี้ไม่ใช่ของเรา

ถึงเวลา เขาก็จะต้องดับ ต้องตายไปอย่างนี้ละ

ตัวของเรา ก็คือ ดวงจิต

ไม่ต่างอะไรกันกับ ซากรถที่ผุๆ พังๆ ไม่มีคนขับ ไม่ต่างอะไรกับ ซากศพของสัตว์
ต่างๆ เลย นอนแน่นิ่ง ไม่มีอะไรเป็นของเรา และกายที่บวมอืดอยู่นี้ ถ้าจะให้เราเข้าไปอยู่
ในนั้นอีก เราก็คงไม่ไปหรอก

ถ้าสมมุติว่า เราเข้าไปอยู่ในนั้น แล้วลุกขึ้นมาเดิน คนก็คงจะวิ่งหนีกัน คงไม่มีใคร
รัก คงไม่มีใครชอบ และถ้าให้เราไปอยู่ในนั้น เราก็คงไม่อยู่

แต่ที่จริงแล้ว มันก็เหมือนหุ่นยนต์ที่เกิดขึ้นมา ให้จิตนั้นไปอยู่ในนั้น อาศัยอยู่
เท่านั้น

เมื่อถึงเวลา มันก็ต้องเสื่อม ต้องสลาย ต้องผูกพันไป ตามกาลเวลาของมัน
เราจะไม่ยึดติด ไม่ลุ่มหลง กับกายนี้แล้ว
ช่างมันเถิด ปล่อยมันไปเถิด อย่ายึดอย่าถือกับมันเลย
เราทุกคน จะต้องเจอกับสิ่งนี้ ในที่สุด
เราก็เอาความรู้สึก ณ ตอนนั้น เหมือนคล้ายกับว่า เรานั่งอยู่อีกที่หนึ่ง แล้วก็มอง
ดูศพ ที่เป็นศพของเรานั้นละ อยู่อีกที่หนึ่ง แต่ใกล้กัน อยู่ตรงนั้นละ แสงสว่าง ก็สว่างลงมา
กายภายในของเรา ก็สว่างไสว
แต่ว่าเราก็มองเห็น กายหยาบของเรา ที่นอนแน่นิ่ง
ตัวเหลือง ซีด พอง บวม อืด อืดทั้งน้ำ อืดทั้งลม บวมอยู่ตรงนั้น
เราก็มาดูไป พิจารณาไป อย่างนั้นนะลูก
จนกว่า จิตของเราจะทรงสมาธิ นี้ และเราก็สามารถพิจารณา ให้กายหยาบที่
เรามองเห็นนั้น ค่อยๆ สลายไป กายหยาบนั้น ค่อยๆ แตกสลาย สลายไป กลับคืนสู่ธาตุ
ของดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่มีศพนั้นแล้ว มันค่อยๆ สลาย หายไป กลับคืนสู่พื้นดิน กลับคืนสู่น้ำ
กลับคืนสู่ลม และไฟ มันสลายคืนแล้ว

จิตของเราก็นิ่ง สบาย
ปัญญาแจ่มแจ้ง ตามความเป็นจริง
กายนี้ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเรา
เกิดมาแล้ว ก็ต้องตาย
สวยงามเพียงใด ก็หนีไม่พ้น
จะเป็นคนวัยไหน ก็ต้องตายทั้งนั้น
กายนี้ เป็นของไม่เที่ยงแท้
จิต ความดี จะเป็นสิ่งพาให้เรา พบความจริง และความสุข
กาย ไม่ใช่สิ่งที่จะพาให้เรา พบความจริง และความสุข
เมื่อกายของเรายังเป็นเช่นนี้ กายของบุคคลและสัตว์ ก็ย่อมเป็นเช่นนี้เหมือนกัน
ปล่อยวางมันเถิด เราก็ตั้งจิตให้นิ่ง อยู่กับการปล่อยวาง อยู่กับความโล่ง ว่าง เบาสบาย
อยู่กับพลังนั้นไปเรื่อยๆ

ทรงฉานไป จนเราอาจจะเข้าสู่ *ฌาน 4* หรือว่าจะไปสู่ *อรุณฌาน ไปสู่ฌาน
ที่ไม่มีรูป* ก็แล้วแต่ที่เรา จะทำแบบไหน ยังไงต่อ จะทรงฉานนานแค่ไหน ก็แล้วแต่เรา

เราจะถอยกลับออกมา ฝึกใหม่ ก็ได้ทั้งนั้น ทำเช่นนี้ละ พระยารธรรม.. เป็นการทำกรรมฐาน
ในกองของการ *ตั้งอารมณ์ไว้ ในความไม่สวยไม่งาม*

ทำเช่นนี้ละ พระยารธรรม.. เป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ไม่ต้องใช้จิตไปจ้อง ไปจ่อ อยู่กับสิ่ง
ที่เราไม่มีสมาธิ แล้วจะนึกขึ้นมา ให้เริ่มต้นโดยการทำสมาธิ น้อมพลังให้เต็ม แล้วจึงค่อย
พิจารณา จะง่ายกว่า แล้วจะพาให้ลูก เข้าสู่ฌานได้ และสามารถเข้าถึงฌาน ที่ลึกถึง *ฌาน
8* ได้ด้วย

เมื่อลูกนั้นรู้จักนำมาพิจารณาฝึกฝน ดับความมี สลายความมีไป ให้เหลือแต่ความ
ว่าง ทรงอารมณ์ไว้ ใน “ความมี กับไม่มี” เสมอเหมือนกัน ลูกก็จะไปถึง *ฌาน 8* ได้เลย
ทีเดียวละ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ.. เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว พระพุทธเจ้าคะ
ถ้าเราทำแบบนี้ เราก็จะไม่กลัวด้วย เพราะว่าเราไปด้วยกำลังของสมาธิ พิจารณาด้วยการ
มีสติ มีปัญญา รู้แจ้งตามความเป็นจริง เราจะไม่กลัว ภาพที่เราเห็นขึ้นมาด้วยเจ้าคะ
ถ้าอยู่ๆ แล้วเราไปนึกถึงภาพของความตาย หรือสิ่งสกปรก ตัวบวมอืด ขึ้นอืด พองด้วยลม
พองด้วยน้ำเหลืองต่างๆ มันก็จะทำให้เรากลัว เจ้าคะ ลูกเข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา สอนให้ลูกได้รู้จักการทำสมาธิในกอง
ที่ 11 นี้เจ้าคะ ไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่ นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 131 **อสุภะ ชากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 2**

ในเย็นของวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพเจ้าพระพุทเจ้า ได้น้อมจิตปลงพุทธบารมี ภาวนา เพื่อที่จะน้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้า ฟัง
ธรรมกับองค์พระพุทเจ้าท่านต่อในกรรมฐานของการเพ่งความไม่สวยงามไม่งาม
เมื่อข้าพเจ้าพระพุทเจ้า ได้น้อมปลงจนเต็มกายแล้ว จึงได้ขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์
พระพุทเจ้า พระองค์ท่าน ในสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งก่อนที่จะเข้าถึงพระองค์ท่านนั้น มีดอกไม้
ไม้ที่สวยงาม เป็นดอกไม้สีม่วง แต่ดอกไม้เล็กๆ เป็นทุ่งกว้างเลย สวยงามยิ่งนัก ข้าพเจ้าก็ได้
ผ่านทุ่งดอกไม้ นั้น เข้าไปในประตูแห่งหนึ่ง เป็นประตูที่มีแสงสีขาว ประกายเจิดจ้า สว่าง
โผล่มาจากทางประตูนั้น ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไปในที่แห่งนั้น เมื่อได้เข้าไปในที่แห่งนั้นแล้ว
ในที่นั้นมีหมอกควัน แสงสีขาว เป็นที่ที่มีกลิ่นไอหอม ซึ่งคล้ายกันกับบรรยากาศ ในที่ที่มี
ผู้ทรงพลังบุญอยู่มาก ข้าพเจ้าจึงค่อยๆ เดินเข้าไป ได้ยินเสียงองค์พระพุทเจ้าท่าน กล่าว
กับข้าพเจ้า ดังนี้ว่า...

พระยารธรรมเอย.. มาทางนี้สิลูก เดินมาทางนี้เถิด

ข้าพเจ้าเมื่อได้ยินเสียงนั้น จึงหันไปตามเสียง เห็นองค์พระพุทเจ้าท่าน เปล่ง
ประกายแสงสีทอง ออกจากพระวรกายของพระองค์ พระองค์ท่านทรงเดินไป สัก 2 -3
ก้าว จากที่ที่ท่านยืน และทรงพูดกับข้าพเจ้าเมื่อก็ พระองค์ท่านทรงเดินเข้าไป 2-3 ก้าว
แล้ว ก็นั่งอยู่บนบัลลังก์ เป็นแท่นสีทอง พระองค์ท่านทรงประทับอยู่บนนั้น

เมื่อข้าพเจ้าพระพุทเจ้าได้พบกับพระพุทองค์ท่านแล้ว จึงได้เข้าไปนั่งใกล้ๆ ก้มกราบ
ที่แทบเท้า พร้อมทั้งทูลถามพระองค์ท่านไป ดังนี้ว่า ...

พระพุทองค์ เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอทูลถาม ถึงธรรมะในรูปแบบที่ 2 ของ
การนั่งสมาธิ ในกรรมฐานกองที่ 11 ซึ่งเป็นการเพ่งชากศพของคนหรือสัตว์ ตั้งแต่วันตาย
จนถึงการขึ้นบวม อืด หรือว่าพองตัวขึ้น แบบนั้นนะเจ้าคะ ลูกจะมาถามในแบบที่ 2*
ว่า.. เราจะทำแบบไหน พิจารณาอย่างไร เราถึงจะเข้าถึงกรรมฐานของการเพ่งความไม่
สวยงาม ความไม่เที่ยงแท้ของร่างกาย ทั้งคนและสัตว์เหล่านี้ให้เกิดสมาธิได้ นะเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังนะลูก การที่เราจะ เพ่งสิ่งไม่สวยงาม
งาม เพื่อให้ก่อเกิดสมาธิ เราก็ควรที่จะมีพลังแห่งสมาธิ เต็มเข้ามา สู่ตัวของเรา เราจึง

จะสามารถพิจารณาได้ เข้าถึงได้ ก็เหมือนกันกับรูปแบบที่ 1* ละลูก ฉะนั้น ก็ลองทำตาม
อย่างนี้ดู ก็แล้วกัน

พระยาธรรมเอ๋ย.. ความไม่สวยไม่งาม สิ่งไม่เที่ยงแท้ทั้งหลาย ไม่ได้มีแต่เพียงกาย
ของเรา กายของบุคคลผู้อื่น หรือว่าของคน หรือสัตว์ แต่มันมีอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง ฉะนั้น
ในแบบที่ 2* นั้น จึงให้เราโน้มพิจารณาในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวของเรา จากที่เรานี้ได้ฝึกในแบบที่
1* คือ พิจารณาตัวของเราแล้วนั้น เราก็ลองฝึกพิจารณา ตัวของบุคคลผู้อื่นดูบ้าง เช่น
คนที่เรารักมาก ลุ่มหลงมาก เราจะได้ถอดถอนความลุ่มหลงนั้น และเพื่อให้ดับเชื้อแห่ง
ความรัก ที่มีต่อเพศตรงข้าม เราควรทำกรรมฐาน กอนี้ดู

พระยาธรรมเอ๋ย.. ให้หลับตาลงก่อน นะลูก

หลับตา ผ่อนจิตผ่อนใจ ผ่อนให้มันเบา ให้มันสบาย

แล้วค่อยๆ หายใจเข้าลึกๆ น้อมพลังเย็นเข้าสู่กาย

หายใจออก ให้ผ่อนให้คลายความยึดมั่น ถือมันในกายของเรา ออกเสีย

เราค่อยหายใจ และหายใจออกเบาๆ อยู่อย่างนั้น

แล้วที่นี้ ให้ทุกคนนึกขึ้นมาว่า.. ตรงหน้าของตานั้น มีดอกบัวดอกหนึ่ง ที่ใหญ่
ปรากฏขึ้นตรงข้างหน้าของตน เป็นดอกบัวที่บ้านแล้ว และมีแสงสีขาวสว่างไสว อยู่ตรง
หน้า แล้วแสงจากดอกบัวนั้น ก็ส่องตรงลงมาที่ตัวของเรา

หายใจเข้า เอาลมเย็นๆ เข้าสู่กาย

หายใจออก ให้ผ่อนให้คลาย จากสิ่งต่างๆทั้งหลายเหล่านั้น

ที่ทำให้ตน รู้สึกเป็นกังวล ที่ทำให้ตานั้น รู้สึกหนัก เจ็บปวด หรือเร่าร้อน ให้ผ่อน
ให้คลายสิ่งเหล่านั้นทิ้งไป นึกถึงดอกบัวแก้ว ดอกใหญ่ๆ สว่างเจิดจ้าอยู่ตรงข้างหน้า

หายใจเข้า น้อมเอาพลังเย็น เข้าไปสู่ศูนย์กลางกายของตน เข้าไปสู่ ร่างกายของ
ตน จนเรารู้สึกเย็นลงจากศีรษะ ลงไปสู่ในท้อง คือ ศูนย์กลางกายของเรา จะรู้สึกถึง พลัง
ที่เย็น เราก็ยังคงนั่งสมาธิ อยู่อย่างนั้นไปก่อน แล้วเราก็ค่อยๆ น้อมพลังเย็นๆ ลงมาสู่ ฝ่ามือ
ซ้าย น้อมพลังเย็นๆ ลงมาสู่ ฝ่ามือขวา เมื่อเราสัมผัสถึงพลังเย็น ทั้งฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือ
ขวา นั้นแล้ว เราก็นึกถึงฝ่ามือของเราขึ้นมา พลังที่เย็นจากฝ่ามือทั้ง 2 ข้างของเรานั้น ก็
ปรากฏเป็นดอกบัวดอกเล็กๆ ที่ใส สว่างไสว ปรากฏขึ้นทั้งฝั่งซ้าย และฝั่งขวา

เราก็คงน้อมพลังอยู่อย่างนั้น จนรู้สึกสว่างขึ้นมาก รู้สึกว่าในท้องของตน
สว่างไสว กายของตนที่นั่งอยู่ คล้ายกันกับดอกบัวตูม ที่มันยังไม่บานออก แต่มันเป็นแก้ว
ใส อยู่กลางกายของตน ก็ยังคงน้อมพลังเย็น จากดอกบัวที่สวยงาม ที่ปรากฏขึ้นอยู่ตรง
หน้าของเรา น้อมพลังเย็นเหล่านั้น จนเรานั้นสามารถน้อมเอาดอกบัวแสงสว่าง ที่เห็นลอย

อยู่ตรงหน้า มารองเป็นอาสนะให้เรานั่ง ดอกบัว 2 ดอก ที่อยู่บนฝ่ามือของเรา ก็บาน
สว่างไสว

เราเหมือนนั่งอยู่กลางอากาศ ตัวเบาลอย

ที่ที่เราอยู่นั้น โลง โปร่ง เบา และสบาย

เมื่อเราน้อมกำลังจนเต็มกายของเรา จนดวงจิตของเรานั้นรวมพลังได้แล้ว ให้ทุก
คนนึกถึงคนที่ตนรัก หรือว่าบุคคลที่มีอำนาจต่อเชื้อแห่งความรักของตน มากที่สุด อาจจะเป็น
ภรรยา เป็นสามี เป็นแฟนเก่าที่เคยคบกันมา แต่ยังคงหลง และเจ็บปวดอยู่ หรือ
อาจจะเป็นภาพของผู้หญิง ที่มีรูปร่างหน้าตางดงาม ทำให้เชื้อแห่งความรัก ความหลง ก่อ
เกิดแก่ตนมาก วุ่นวายจิตใจตนมากจนไม่สามารถประพฤติ ปฏิบัติธรรมได้ ให้ทุกคนนึกถึง
คนๆ นั้น ที่มีอำนาจต่อจิตใจ สามารถทำให้เชื้อกิเลสของตน ความรัก ความลุ่มหลงนั้น
ครอบงำจิตของตน จนไม่เป็นอันปฏิบัติ ตัดไม่ได้ ละไม่ได้ วางไม่ได้ ให้นึกถึงคนๆ นั้น ลูก

เพราะตอนนี้ จิตของเรา ทรงพลังมากแล้ว เราเหมือนนักรบ ที่มีพลังมากพอ
ที่พร้อมจะทำการกับเจ้าตัวปัญหา เจ้าตัวเชื้อราคะ ที่มันเล่นงานเราตัวนั้น เราจับเอาเชื้อตัว
นั้น ต้นเหตุของมัน หยิบยกมันขึ้นมา

นึกถึงภาพของคนๆ นั้น แล้วใช้พลังแสงสว่างที่สงบ จิตของเราที่ทรงพลังมากนั้น
พุ่งนึกถึงใบหน้าของเขา นึกถึงกายของเขา ที่นอนหลับ นอนนิ่งอยู่กับพื้น นึกถึงความ
ตายของเขา บุคคลทั้งหลาย

ไม่มีใคร พ้นความตายไปได้

ไม่มีใคร พ้นความแก่ ความเจ็บ ไปได้เลย

แม้บุคคลผู้นี้ บุคคลผู้นั้นที่เรารักมากที่สุด ยึดติดที่สุด ลุ่มหลงที่สุด ทุกข์ที่สุด ลืม
พ่อแม่ได้ ลืมพี่ลืมน้องได้ สามารถตายแทนเขาได้ เพราะความลุ่มหลงในกายของเขา
บุคคลผู้นั้น เขาเองก็จะไม่พ้น ไม่พ้นความแก่ ไม่พ้นความเจ็บ และไม่พ้นความตายไป

ถ้าเกิดว่า เขาแก่ขึ้นมา เนื้อหนังของเขา ก็จะเหี่ยวยุ่น

ถ้าเกิดเขาป่วยขึ้นมา..

- ตัวของเขา ก็จะเหม็นยา
- ตัวของเขาก็จะ ชืดเหลือง
- ตัวของเขา ก็จะไม่น่ารัก
- ตัวของเขา ก็จะไม่เป็นอย่างที่เรารักเราหลงอยู่ในตอนนี้เลย

และมันก็คือ ความจริง ถ้าเกิดว่าเขาตาย ธาตุลมของเขาหยุดเดิน เขาหยุดหายใจ

- ใบหน้าของเขา ก็จะซีดเหลือง
- ตัวของเขา ก็จะแข็งทื่อ
- เท้าของเขา ก็จะเย็น เหลือง ซีด
- เขาก็จะกลายเป็น สิ่งที่ทุกคน เรียกว่า “ผี” จะมีแต่คนกลัว

ยามที่เขาสิ้นลมหายใจปั๊บ ทุกคนก็จะกลัว ไปเข้าห้องน้ำ ก็จะหวาดกลัว เพื่อนฝูง คนที่เคยคบ เคยสนิทกับเขา ก็จะกลัว รวมถึงตัวของเราด้วย เราต้องกลัว กลัวสิ่งที่เรียกว่า “ศพ” นั้น กลัวตัวของเขา สิ่งที่เขาเคยทำ เคยมี เคยเป็นอยู่ เมื่อเขาสิ้นลมไปแล้วได้สักพักหนึ่ง ผ่านไปหลายชั่วโมง ตัวของเขา ก็จะเย็นมาก ผิวหน้า ผิวกายของเขา ก็จะแปรเปลี่ยนไป ผ่านไป ชั่วโมงไปหนึ่งวัน คงจะเริ่มบวมขึ้นอืด คงจะเริ่มมีกลิ่น ออกจากกายของเขา ไพล่ออกมาจากทางผิวหนัง ชาติดิน น้ำ ลม ไฟ ในร่างกายของเขา ไม่ทำงานแล้ว ร่างกายของเขา ก็จะทรงตัวไว้ไม่ได้ ผิวหนังของเขา สีเหลืองขาวซีด ตัวของเขาเริ่มพองออกๆ น่ากลัวยิ่งนัก และเป็นสิ่งที่สกปรกโสโครก เขาก็ไม่ต่างอะไรจากเรา เราก็ไม่ต่างอะไรจากเขา เมื่อครั้งยังเป็นคนอยู่ กอดกัน รักกัน ก็ลุ่มหลงกันไป

แต่เมื่อตาย ฉันท้เนาอืดบวม เขาก็เนา อืดและบวม ซึ่งเป็นความจริง ที่ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงไปได้เลย ตัวของเขา ที่เคยอยากกอด อยากหอม อยากอยู่ใกล้ สัมผัส บัดนี้กลายเป็นซากศพเสียแล้ว เราก็คงไม่อยากจับ ไม่อยากสัมผัส ไม่อยากนอนกอด นอนใกล้ อีกต่อไป นั่นคือความเป็นจริง และมันก็ซ่อนอยู่ในกายของทุกคน หนีความจริงไปไม่ได้เลย

กายนี้ ที่เราว่ารักนักรักหนา คนนี้ ที่เราว่าสวายนักรักหนา

หล่อนักหนา ดีนักหนา ทำยที่สุด.. ก็กลายเป็นแค่ซากศพ

และเมื่อกลายเป็นศพไปแล้ว ก็เนาเหม็น น่าเกลียดน่ากลัว ไม่น่าจับต้อง และสัมผัส น่ากลัวยิ่งกว่าซากสัตว์เสียอีก เพราะซากสัตว์นั้น ยังไม่มีคนกลัว ไม่มีคนที่คนที่จะหวาดระแวง ทุกคนเห็นเป็นแค่ธรรมดา แต่ซากของมนุษย์นี่สิเนะ น่ากลัวเสียเหลือเกิน

แท้ที่จริง ร่างกายมันก็แค่นี้เอง ทั้งเรา และเขาด้วย เกิดมา ก็ยึดธรรมชาติมาใช้ เพื่อที่จะทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่ตน และผู้อื่น

สิ่งใดที่เป็นความลุ่มหลง ย่อมไม่ควรมี อยู่ในเรา อยู่ในเขา

เมื่อเกิดแล้ว ก็ต้องโต โตแล้ว ก็ต้องแก่ แก่แล้ว ก็ต้องเจ็บ และตายไป เป็นธรรมดา ฉะนั้น.. อย่างมัวแต่ลุ่มหลง ยึดติด ผูกมัดกันเอาไว้ หึงหวง ทะเลาะกัน โกรธ จะฆ่าจะฟันกันและกัน หรือว่า ยึดติดในกายนั้น ในสิ่งที่คิดว่า สวายนามัน จนนอนไม่เป็นอัน ปฏิบัติ อยากจะสัมผัส อยากจะอยู่ด้วย อยู่ร่วม

โธ่เอ๊ย.. แค่กายของตน ก็เนาเหม็นพอแล้ว

กายของผู้อื่น ก็มาเนาเหม็นอยู่ด้วยกันอีก

นี่ละ มนุษย์เราเกิดมาแล้ว ไม่รู้ความเป็นจริง คิดว่า ชีวิตนั้นยาวนาน ก็เลยมัวแต่ มาเกาะกันเอาไว้ ผูกมัดกันเอาไว้ จนไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมวาง ความยึดติดลุ่มหลง เป็น บ่วงแห่งการผูกมัดจิตทั้งหลาย ให้จมอยู่ในวัฏสงสารนี้ และตกเป็นทาสของกายหยาบนี้ เกิดแล้วเนา เน่าไป ก็กลับมากเกิด เกิดมาอย่างนี้ มาไม่รู้กี่แสนภพชาติแล้ว เป็นสิ่งที่ ไม่น่า ปล่อยให้เป็นเช่นนี้เลย

ดวงจิตที่ถูกคลุมด้วยกิเลส และตัณหา ก็เป็นสิ่งที่ไม่น่าใกล้ชิด ผูกพัน คนที่มีความ หลงมาก มีความรักมาก มีความโลภมาก มีความโกรธมาก คลุมอยู่ในจิต ก็เป็นมนุษย์ ผู้มีจิตที่รุ่มร้อน เป็นดวงจิต ที่ไม่น่าเข้าใกล้ อยู่ร่วม เปรียบดังเพลิงไฟ ที่พร้อมจะแผดเผา ทุกคน ที่เข้าใกล้

ดวงจิตที่คลุกด้วยกิเลส ก็ไม่น่าอยู่ด้วยเลย

ดวงจิตที่คลุกด้วยกามตัณหาต่างๆ เป็นสิ่งที่เนาเหม็นยิ่งนัก

ไม่น่าพัวพัน ข้องเกี่ยวกับมันเลย

ส่วนกายนั้นหรือ ยัมธรรมชาติขึ้นมา เกิดมาแล้ว ก็โตะ แก่ เจ็บ และตายไปกลับ กล้วยไปสู่ “สิ่งที่ไม่มี”

ฉะนั้น..เราจะลุ่มหลง ยึดติด อยู่กับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เพื่ออะไรเล่า จงละความ หลงไปเถิด ละทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไปเสีย จิตของเราจะได้ไม่ทุกข์ ตัวของเราที่มี ความรัก โลก โกรธ หลง ครอบงำอยู่ ก็น่ากลัว ไม่น่าเข้าใกล้ ร้อนรุ่มอยู่ อึดอัดใจ ไม่เป็นอันภวานา เลย บวกกับกายของเราที่มันเจ็บปวด หนัก รุ่มร้อน ต้องหายารักษา หาอาหารบำรุงเลี้ยง ดูมัน ต้องคอยดูแล ลากมันไป ท้ายที่สุด ก็แก่ เจ็บ และตายไป อย่างที่เห็นอยู่

กายของผู้อื่นก็เหมือนกัน จิตของผู้อื่นก็เหมือนกัน แล้วเราจะยึด จะตั้งสิ่งเหล่า นั้นมา บวกกันเข้าไปก็เหมือนขยะเน่าๆ 2 กอง มารวมกัน แล้วจะยึดติดกันเอาไว้ ทำไมเล่า

ไม่มีใคร เป็นของใคร

ฉัน ก็คือ กองขยะ / เธอ ก็คือ กองขยะ

ที่ไม่มีใคร อยากเข้าใกล้ใคร

ที่ไม่มีใคร ต้องการมันเลย

เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้ เรานึกถึงหน้าคนที่เรารัก ที่นอนตาย หลับตา ที่ผิวของเขา พอง มีลม บวมขึ้น อืดขึ้น ผิวสีเหลืองซีด ตัวเย็น นึกถึงเขา นึกถึงเรา ละเสียเถิด อย่ามัว แต่ยึดติด ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เลย

แล้วเราก็ภวานา ตั้งจิตของเรา ที่มีพลังแสงสว่าง มีพลังที่จะเข้าไปดู เห็นตามความ

เป็นจริง รู้แจ้งเช่นนี้ ตามธรรมที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น

ส่องพลังจิตเข้าไปที่ซากศพ ของคนที่เรารัก เราหลงนั้น เห็นเขาค่อยๆ สลายไป เฝ้าหายไป ขาหายไป ตัวเขาค่อยๆ หายไป ทุกอย่างสลายกลับคืนสู่ธรรมชาติ

ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ สลายกลับคืน.. ไม่มีอะไรเหลือ

นี่แหละคือ ความเป็นมนุษย์

นี่แหละคือ กายหยาบ

คือ สิ่งที่ทุกคนลุ่มหลงนัก

คือ ความรักที่ทุกคนบูชา

ท้ายที่สุด ก็ได้มาแค่ ความว่างเปล่า แม้จะผูกมัดกันมากเพียงใด แม้จะรักกันมากแค่ไหน จะลุ่มหลงแก่กายที่สวยงามมากเพียงใด ท้ายที่สุด ว่างเปล่า ทั้งเรา ทั้งเขา ทุกอย่างไม่มีเลย จิตของเรา เมื่อพิจารณาเช่นนี้แล้ว เราก็จะรู้สึกถึงความว่าง โโล่ง ความเบา ความสบาย

ที่นี้ เราเข้าใจในกายของผู้อื่น บวกกับกายของตน เข้าใจรู้แจ้งตามความเป็นจริงแล้ว เราก็โน้มพลังที่เย็น นี้ถึงความว่าง ความไม่มี แล้วตั้งอารมณ์ฌานไว้ ทรงพลังของฌานสมาธิไว้เช่นนั้น อย่างนั้น

พระยารธรรมเอย.. ในแบบที่ 2* ก็แนะนำไป เช่นนี้ละ

เราถอดถอนความลุ่มหลงในตัวเรา ตามแบบที่ 1 * เห็นเราตาย เห็นความไม่สวยงามใน เรา แล้วเราก็ทำในแบบที่ 2 ต่อไป คือ ดูความไม่สวยงาม ของคนที่เรารัก เป้าหมายแห่งเชื้อกิเลส ที่เกาะคลุมจิตของเราไว้มากนัก อำนาจแห่งกามทั้งหลาย เห็นความไม่ดี ไม่งาม ไม่เที่ยงแท้ เห็นความหลอกลวง ที่มันหลอกให้เรา วนอยู่ ทุกข์อยู่ ยึดมั่นถือมั่นอยู่ รู้แจ้ง เห็นจริงแล้ว ก็ปล่อยจิตปล่อยใจ ให้เบา สบาย ให้ว่าง ให้โล่ง

ทำเช่นนี้ละ พระยารธรรม คือ แบบที่ 2 ของกรรมฐานกองที่ 11 คือ การให้แผ่ซากศพ ของคนหรือสัตว์ นับตั้งแต่วันตาย จนถึงวันที่ศพนั้นขึ้นอืด บวม มีลม ทำให้กายนั้นพอง เกิดความไม่สวยงาม

พระยารธรรมเอย.. ลองนำไปเผยแผ่ และฝึกคุณะลูก กรรมฐานกองนี้ จะช่วยให้ลูกทั้งหลาย หลุดจาก

- เชื้อแห่งราคะ

- การลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส

จะทำให้ลูก เข้าถึงความจริง ดับการเกิด เข้าสู่พระนิพพานได้ ลูกเอ๋ย

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้พิจารณาตาม
ทุกสิ่งทุกอย่าง เราก็ต้องน้อมพลังก่อน เพียงแต่ว่า เราจะน้อมพลังจากอะไร ให้เราเติมพลัง
แล้วเราค่อยไปพิจารณา เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกขอกราบลาภก่อนนะเจ้าคะ

แล้วไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมต่อไป พระพุทธเจ้าค่ะ

สาร

ตอนที่ 132 **อสุภะ ซากศพที่พองขึ้นอืด แบบที่ 3*

ในเช้าของวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้น้อมพลังจนเต็มกายแล้ว จึงโยกจิตออกจากกาย ด้วยแสง
สว่างเจิดจ้า ขึ้นเข้าเฝ้าองค์พระพุทธรูปิตา พระองค์ท่าน ในดินแดนธรรมแห่งหนึ่ง พระองค์
ท่านทรงนั่งประทับอยู่บนบัลลังก์ที่เป็นแก้ว..สว่างไสว ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งใกล้ๆ และก้ม
กราบไปที่แทบเท้าของพระองค์ท่าน ด้วยความนอบน้อมเคารพ แล้วจึงได้ทูลถามพระพุทธร
ูปิตาไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..

วันนี้ ลูกจะมาขอทูลถาม ถึงกรรมฐานในแบบที่ 11 ในแบบที่ 3* นะเจ้าคะ ใน
กรรมฐานกองที่ 11 ที่เราเพิ่งซากศพ ของคน หรือสัตว์ มองพิจารณาตั้งแต่วันแรกที่ตาย
จนถึงวันที่ขึ้นอืด วันที่บวม พอง ให้เราพิจารณาเช่นนั้นนะเจ้าคะ ในแบบที่ 3* นั้น..
เราทำแบบไหน ยังไงละเจ้าคะ

ขอพระพุทธรูปิตาโปรดทรงเมตตา ชี้ทางสว่างแก่ลูกด้วยเถิด พระพุทธรูปิตาเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. กรรมฐานทุกกอง ในการเฝ้าดูความไม่สวยไม่งาม ต้องใช้พื้น
ฐานของกำลังสมาธิ เป็นสิ่งที่นำพาให้จิตของตน เข้าไปสู่การพิจารณา การมองให้เห็น
ความเป็นจริง

ฉะนั้น.. ในแบบที่ 1, ที่ 2 หรือว่า 3 หรือว่าจะจะเป็นกรรมฐานกองต่อๆ อีก 9 กอง
ก็ต้องใช้พื้นฐานของการทำสมาธิ ที่พอมืออยู่ข้าง.. พอทำได้แล้วบ้าง เพื่อที่จะให้กำลังของ
สมาธินั้น นำพาให้เราไปพบไปเจอกับ “สิ่งที่เป็นความจริง” ที่ซ่อนอยู่ ในตัวของเรา ใน
ตัวของบุคคลผู้อื่น ในสิ่งของ ข้าวของ ในซากคน หรือว่าซากสัตว์

พระยารธรรมเอ๋ย.. ฉะนั้น ในแบบที่ 3* ก็ต้องทำเหมือนกัน นั่นแหละลูก คือ การ
ทำสมาธิเสียก่อนลูก และสมาธิที่ทำได้ง่ายที่สุด ก็คือ การนึก การน้อมถึงพลังที่เย็น นึกถึง
แสงสว่าง แสงสว่าง พลังที่เย็นนั้น จะนำพาจิตของตน เข้าสู่สมาธิที่มีพลังมากพอ ที่จะ
มองให้เห็น

รู้ตามความเป็นจริง ลูก การพิจารณา หรือว่าการเข้าไปเห็นความเป็นจริง ในซากคนก็ดี ซากสัตว์ก็ดี สิ่งเหล่านั้น มันจะก่อเกิดขึ้นเอง เมื่อลูกมีสมาธิ

สมาธิ.. จะทำให้ลูกนั้น พาเอาสิ่งต่างๆ ที่มันหลอกลูกปิดบังความเป็นจริง หรือว่ารู้อยู่ แต่มองไม่เห็นความจริงเหล่านั้น ออกมา ลูกจะเหมือน มีมิดที่แหลมคม คมพอที่จะไปกรีด เพื่อที่จะเปิดเผยความจริง

และไม่จำเป็นด้วยเลยลูก ที่เราจะต้องคิด ต้องพิจารณาด้วยซ้ำไป เพราะถ้าเกิดว่าเรา มองเห็นในทีใดแล้ว อย่างชัดเจน ไม่จำเป็นต้องคิด ลูก ว่าที่นั่นนั่นมันเป็นแบบไหน ยังไง เราเปิดประตูเข้าไปปุ๊บ เราก็เห็นโดยธรรมชาติอยู่แล้วว่า ในที่นั่น เป็นอย่างนั้นเป็น อย่างนี้ หรือว่ามีสภาวะเป็นแบบไหน รู้สึก สัมผัสได้ ตามองเห็น และเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

การทำสมาธิ จนเราก่อเกิดกำลังมาน แล้วเราหยาบยกเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมา เพื่อที่จะเป็นสิ่งที่จะทำให้เราตั้งไว้เป็นอารมณ์ ในการทำสมาธิ ให้เข้าไป ลึกเข้าไป ให้มองให้เห็น ความเป็นจริง ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีกำลังของสมาธิ เป็นพื้นฐานอยู่บ้างแล้ว เมื่อเราหยิบเอาอะไรขึ้นมาพิจารณา กำลัง หรือพลังของ โดยที่เราไม่ต้องนึก ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพิจารณาเลย แค่มองไป และสิ่งนั้น มันก็จะปรากฏขึ้นชัดเจน ทีละอย่างๆ เห็นเกิด เห็นแก่ เห็นเจ็บ และเห็นตาย ตายแล้ว เปื่อยเน่าอย่างไร ตายแล้ว มันเป็นแบบไหนธรรมชาติของมัน จะพาให้เราตัวเอง เห็นเอง

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น ขอเพียงแค่นี้ตั้งใจทำสมาธิ อย่างไม่ลังเลสงสัย เราจึงเชื่อเถิดว่า เรานั้น ลองทำดู ดีกว่าไม่ลอง ดีกว่า มัวแต่สงสัยอยู่อย่างนี้ ลองทำดูก่อน การนึก หรือการคิดขึ้นมา ก็เหมือนการกล้าเปิดประตูหรือเปล่าเรามัวแต่คิดว่า ก็ประตูนี้ เราเปิดเข้าไปเอง ก็ถูกแล้วไงลูก เราเปิดเข้าไปเอง นั่นแหละ เหมือนกันกับการที่ให้นึก ให้คิดถึงแสงสว่าง คิดถึงองค์พระที่สว่าง ไม่ยอมคิด ก็เหมือนคนไม่เปิดประตู ลองเปิดประตู ด้วยความคิด เข้าไป เมื่อเปิดประตูเข้าไปแล้ว จิตของเรา ก็จะเข้าไปสัมผัส รับรู้ มองเห็น ในสิ่งที่ ถูกปิดประตูเอาไว้ ตัดความลังเล สงสัยทิ้งไป ไม่เกิดประโยชน์อะไรหรอกลูก มีแต่เสียเวลา

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเราทำสมาธิได้ น้อมพลังบารมีได้ เราจึงสามารถเข้าไปสู่ความเป็นจริง อีกชั้นหนึ่ง คือ การเห็นความเป็นจริง ของสรรพสิ่งทั้งหลาย

พระยาธรรมเอย.. เมื่อเข้าใจกันเช่นนี้แล้ว ก็ลองทำตามนี้ดูก็แล้วกัน ดังที่จะกล่าว นั้นนั่น เป็นแบบที่ 3 ของการพิจารณาความไม่สวยไม่งาม ของบุคคลและซากศพ ตั้งแต่ วันที่ตาย จนถึงวันที่ขึ้นอืด ตัวพองบวม

พระยารธรรมเอย.. พวกมันตั้งใจทำสมาธิก่อนลูก หลับตาลง ไม่ต้องกดลูกนัยน์ตา หลับตาเบาๆ เหมือนตอนที่เรากำลังจะหลับ วางมือ แขนไว้ที่หัวเข่า ฝั่งซ้าย และฝั่งขวา ขยับ ปรับท่านั่ง ตามรูปแบบที่ตนถนัด เมื่อตนปรับกายภายนอก ให้ได้นั่งอยู่ในท่านั่ง ที่รู้สึกว่าเป็นที่สบายกาย พอจะนั่งได้ เมื่อปรับกายแล้ว เราก็เริ่มปรับความรู้สึก ค่อยๆ ผ่อนความรู้สึกอึดอัดในกาย เจ็บตรงนั้น ปวดตรงนี้ ค่อยๆ หายใจเข้าลึกๆ ผ่อนคลายความ เจ็บปวดนั้นทิ้งไป ตามมาถึงความนึกคิด ความฟุ้งซ่าน เราก็ค่อยๆ ปรับความนึกคิดฟุ้งซ่าน ต่างๆ เหล่านั้น ทิ้งไปเสีย ตอนนี้อยู่เรามีหน้าที่เพียงแค่อำนาจเดียว ก็คือ นั่งกรรมฐาน ซึ่งกาย ก็ต้องนิ่งสงบ ใจ คือ ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ก็ต้องนิ่งสงบ จิต ก็ต้องนิ่งสงบ

เมื่อเรานิ่งแล้ว เราก็สุดลมเย็นๆ จากภายนอก เข้าสู่ภายในกายของเรา สุดพลัง เย็นๆ เข้าไป หายใจเข้าลึกๆ ไปถึงกลางท้องของตน ผ่อนคลายความร้อน ความอึดอัด ความอัดแน่น ที่มันอยู่ข้างใน ออกมา หายใจเข้าลึกๆ หายใจออก ทำอยู่อย่างนี้สัก 3-4 ครั้ง ค่อยๆ ทำไปลูก การทำสมาธิ ไม่ต้องไปเร่งรีบมัน ไม่ต้องไปบังคับมัน ให้ช้า หรือว่า บังคับให้มันรวดเร็ว แต่ละครั้ง แต่ละคน แต่ละรอบของการทำ มันจะเข้ามาได้ง่าย ได้ ยาก ตามเหตุและปัจจัย ของแต่ละรอบนั้น ไม่เป็นไรลูก ไม่ต้องไปเร่ง ไปรีบ ไปเบรคมันให้ ช้า หรือเร่งให้มันไว ลูก ปล่อยสบายๆ ตามที่เรานั้นเป็นอยู่ ก็แล้วกันนะ

ทีนี้ ก็นุ่มพลังเย็นๆ ลงมาแตะที่หน้าผาก แตะที่ตัวของเรา รู้สึกเย็นลงไปทีหน้าอก เย็นลงมากกระทบฝ่ามือ และแขน เย็นเข้าไปกระทบตัวของเรา เราก็ยังคงนุ่มพลังแสงสี ขาวนั้นไปเรื่อยๆ นุ่มเอาแสงสีขาว ด้วยความจดจำ หรือนึกคิดถึงแสงสีขาว ให้ความรู้สึก สัมผัสกับคลื่นลมที่เย็น เราเติมอยู่อย่างนี้ จนเรารู้สึกว่า ร่างกายของเราสว่าง ตัวของเรา สว่าง แขนขา ตัวของเราที่นั่งสมาธิอยู่ตรงนี้ สว่างแล้ว รู้สึกโล่งๆ เบาๆ สบายๆ แล้ว เมื่อนั้น บางคน อาจจะเห็นองค์พระ ปรากฏขึ้นอยู่เหนือหัวขึ้นไป บางคน อาจจะรู้สึกถึง แสงสว่าง ที่ส่องจากข้างบนลงมา ทางด้านหน้าลงมา บางคน อาจจะรู้สึกแค่กายของตน สว่างใสแล้วทีนี้ เราก็มาพิจารณาดู ซากสัตว์ต่างๆ

ลูกเอ๋ย.. การพิจารณาถึงซากสัตว์ต่างๆ หรือว่าเอาซากสัตว์นั้น มาเป็นที่ตั้งแห่ง การตั้งอารมณ์กรรมฐานเอาไว้ การทำเช่นนั้น จะทำให้เรา ไม่สำคัญตนเอง จะทำให้เรา รู้ ว่าเราไม่แตกต่างจากสัตว์ จะทำให้เรา ไม่เบียดเบียนสัตว์เหล่านั้น จะทำให้เรา กลัวกับการ ที่ต้องมาเกิดเป็นสัตว์ตัวนั้น จะทำให้เรา ไม่ลุ่มหลงในรสชาติของอาหาร ที่จะต้องปรุงแต่ง ในการกิน

นี่แหละลูก คือ สิ่งที่จะช่วยถอดถอนความหลง หลงในตัวในตน ยกตนสำคัญกว่า สัตว์ หลงในรสชาติของอาหาร ทำให้ตนมีจิตที่เมตตา ไมโกรธ ไม่อาฆาต พยาบาท ไม่ผิดศีล เบียดเบียนใคร นี่แหละลูก คือผลดีที่ลูกจะได้ เมื่อทุกคนทรงพลังมากพอ ที่จะพิจารณา แล้ว ที่นี้ให้นึกถึงว่า ถ้ามีหมูสักตัวหนึ่ง มันป่วย แล้วก็อนตาย นึกถึงหมูนะลูก ตัวกลมๆ อ้วนๆ นอนตายอยู่ตรงหน้าของเรานี้ หมูตัวนั้น เขาก็คงลำบาก ไม่แตกต่างกันกับคนที่เจ็บป่วย ทนพิษความเจ็บป่วยของตนไม่ไหว จนมันต้องตาย เมื่อมันตายลมของมันก็ไม่เดิน การทำงานของร่างกาย ระบบการทำงานต่างๆ ก็หยุดเดิน ก็ไม่ต่างอะไรจากคนเลย พอมันตายไปได้สักพักหนึ่ง ผ่านไปหลายชั่วโมง ตัวมันก็แข็งเหมือนกัน เราลองจับแขนมันขยับ มันก็ไม่ขยับ จับขามันขยับ มันก็ไม่ขยับ ตัวมันก็แข็งทื่อ ไม่นุ่มนิ่มเหมือนเดิม

เมื่อเวลาผ่านไปสักวันหนึ่ง หรือวันครึ่ง กาลเวลาผ่านไป จนถึงจุดที่มันทรงตัวของ ธาตุในร่างกายไปไม่ได้ มันพร้อมที่จะปล่อยพลังบวมของมัน ออกมา พร้อมที่จะแตก จะระเบิดออกมา เหมือนกายของคนนี่แหละ ตัวมันก็จะเริ่มพอง บวม หนึ่งที่มีมันอ้วนอยู่ มันก็พองขึ้น ไม่ได้เหมือนตอนที่มันอ้วนเฉยๆ และเนื้อทางด้านในของมัน ก็เริ่มที่จะเป็นสี เขียว เริ่มจะมีกลิ่น ที่ไม่พึงประสงค์ เราเอานิ้วไปจิ้มๆ มัน มันก็ขึ้นอืด ตัวแข็ง แขนของมัน ก็ขึ้นอืด ขาของมัน ก็ขึ้นอืด ก็ไม่ต่างอะไร จากมนุษย์เราเลย ตัวพองอยู่อย่างนั้น มีกลิ่นเน่าเหม็น และถ้าสมมุติว่า มันนั้น ไม่มีใครเอาไปชำระ หรือว่าเก็บเอาไว้ในที่ที่หลบตา ผู้คน เช่น เอาไปฝังดิน หรือว่า ทำลายซากศพของมัน ก็จะเกิดความเน่าเหม็น เหมือนกัน กับมนุษย์ มีตัวหนอน ตัวแมลงเหมือนกันเลย

ท้ายที่สุดแล้ว หมูตัวนี้ มันก็กลับคืนสู่ธรรมชาติกลับคืนสู่ดินน้ำลมไฟ เหมือนกัน ตอนที่มันเกิด มันก็เกิดจากแม่หมู แม่หมูก็อุ้มท้องมันเหมือนกัน คลอดมันมาเหมือนกัน แล้วมันก็มีชีวิต เป็นไปตามเหตุของ ความเป็นหมู ของร่างกายที่เป็นหมู มันก็ดำเนินชีวิต ไปตามเหตุของมัน จนถึงวันหนึ่ง มันก็เจ็บเป็นเหมือนกัน ป่วยเป็นเหมือนกัน เป็นโรคเหมือนกัน และมันก็ตายไปเหมือนกัน และมันก็น่ากลับคืนสู่ธรรมชาติ เหมือนกันกับมนุษย์เรา เลย ไม่มีอะไรแตกต่างกัน ไม่ว่าจะป็นซากคน หรือว่าซากสัตว์ ก็ล้วนแล้วแต่ เหมือนกัน ทั้งนั้น

บางที คน ก็ไปเกิดเป็นสัตว์

บางที สัตว์ ก็มาเกิดเป็นคน

แต่ที่แน่ๆ ก็คือ เกิดเป็นคนหรือสัตว์ ก็ต้องตื่นนอนขวาย ทนทุกข์ยากลำบาก ต้องกิน ต้องดำเนินชีวิต ตามยถาของชีวิตตน ตามเหตุที่ตนเป็นอยู่ในกายหยาบนั้น ท้ายที่สุด ก็ดับกลับไปอยู่ดี

บางชาติ หมูก็เกิดเป็นคน

บางชาติ คนก็เกิดเป็นหมู

การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ แท้ที่จริงแล้ว มันก็เป็นทุกข้ออย่างนี้เอง ตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า ไม่มีผิดเพี้ยนเลย เมื่อเราทำสมาธิไป เราก็จะเห็นตามนี้ละลูก หรือว่า อาจจะแตกต่างจากนี้ สิ่งที่บรรยายให้ฟังนี้ ก็แค่เป็นแบบอย่าง ในธรรมที่แตกฉานเกิดขึ้น โดยที่ไม่ต้องคิด แต่มันเป็นความจริง ที่ซ่อนอยู่ในชีวิตในหมูตัวนั้น ที่มัน ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณา

พระยารธรรมเอ๋ย.. ธรรมทั้งหลายจะปรากฏขึ้นเอง ลูก หากลูกนั้นมีกำลังของสมาธิที่แหลมคมพอที่จะทำให้ความจริงปรากฏขึ้น เมื่อเรารู้แจ้ง เห็นจริง เข้าใจตามนี้แล้ว ย่อมแน่นอนเลยลูก ความสำคัญตนเอง ก็จะหายไป การแบ่งแยกชนชั้นวรรณะ ลุ่มหลงในอัตตาของตน ก็จะหายไป ความมีเมตตาต่อคน หรือสัตว์ ก็จะเกิดขึ้น

ลูกนั้น.. ก็จะได้ประโยชน์จากการทำสมาธิ เข้าไปพิจารณาความไม่สวยงาม ของซากสัตว์ ได้มากมายทีเดียว และการพิจารณา ความไม่สวยงามนะลูก เราก็ยังสามารถที่จะพิจารณาได้ ในทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มันไม่สวยไม่งามต่างๆทั้งหลาย โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นแค่คน หรือซากสัตว์

พระยารธรรมเอ๋ย.. เรายังสามารถพิจารณาดู ลากยศ สรรเสริญต่างๆ คำชื่นชม สิ่งที่ถูกใจ และไม่ถูกใจ ต้นไม้ใบหญ้า สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น ดับไปต่างๆ ได้ด้วยลูก เราสามารถพิจารณาให้เห็น ตามความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. วันนี้ยกตัวอย่างของหมูตัวหนึ่งขึ้นมา ให้ลองตั้งอารมณ์ไว้ในความไม่สวยไม่งามนั้น แต่ลูกก็สามารถ ที่จะยกเอาสัตว์เล็กสัตว์น้อย สัตว์อะไรก็ได้ ชนิดไหนก็ได้ สามารถที่จะหยิบยกเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มาพิจารณา ในรูปแบบที่ 3 ของกรรมฐานกองที่ 11 ซึ่งให้พิจารณาการตาย การบวม ของซากคน และซากสัตว์ เป็นเช่นนี้แหละลูก พิจารณาแบบที่กล่าวมานั้น นะลูกนะ แล้วก็ลองไปเปรียบ กับสัตว์เล็ก สัตว์น้อย ลองพิจารณาสิ่งของ ข้าวของ คำพูด ที่มันหวาน แต่มันมีพิษซ่อนอยู่ หรือว่า ลากยศ สรรเสริญ ต่างๆ อย่างนั้นก็ได้ด้วย ลูก อาจจะยกตัวอย่างให้ 3 อย่าง แต่ว่าในความเป็นจริงนั้น มันมีเป็นสิบ เป็นร้อยอย่างเลยทีเดียว

ฉะนั้น.. ก็ลองนำไปประพฤติ ปฏิบัติตามดู นะลูกนะ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางสว่างให้ลูกได้รู้ ถึง 3 อย่าง ในกรรมฐานกองที่ 11 ของการเพ่งซากศพ ซากคน ที่ตั้งแต่วันตาย จนถึงบวมพอง โตขึ้น

กราบขอขอบคุณ ที่ชี้ทางทั้ง 3 อย่าง
ลูกรู้ และเข้าใจแล้วเจ้าคะ ว่าในความเป็นจริง เราไม่ต้องนึกคิดเลย
ถ้าเรามีพลังมากพอแล้ว ธรรมนั้นจะแตกฉาน ปรากฏความจริงขึ้นแก่เราเอง เข้าใจแล้ว
เจ้าคะ
วันนี้ ลูกจะขอกราบลา ก่อน นะเจ้าคะ ไว้โอกาสหน้า จะมาเฝ้าทูลถามธรรมใน
กรรมฐานกองต่อไป เจ้าคะ
สาธุ

ตอนที่ 133 **อสุภะ ซากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 1**

ในเย็นของวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า และนักบวชผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ต่างก็ได้สวดมนต์เย็น และปรับจิตของ
ตน จนพร้อมที่จะเฝ้าฟังธรรมจากองค์พระพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้ว

ข้าพเจ้า จึงทำหน้าที่แห่งตน โดยการภาวนา พร้อมพลังพุทธบารมีแสงสีขาว
จนเต็มพลังกาย แล้วขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์
ท่าน

ข้าพระพุทธเจ้ากำลังคิดในใจว่า พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่ในที่ใดละเจ้าคะ ลูก
จะเข้าเฝ้า เพื่อจะทูลถามธรรมในกรรมฐานกองที่ 12 นะเจ้าคะ ว่าจะจะมีวิธีการทำสมาธิ
ในกองนี้ หรือใช้วิธีนี้ แบบไหน ยังไงบ้าง ขอพระพุทธองค์เมตตาให้ลูกได้พบ ได้เฝ้าพระองค์
ด้วยเถิดเจ้าคะ

เมื่อนึกอธิษฐานในใจเช่นนั้น พระพุทธองค์ท่านก็ทรงเสด็จลงมา คล้ายกันกับ
พระพุทธเจ้าปางเปิดโลก เสด็จลงมาสว่างเจิดจ้า อยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้า ซึ่งในทางทิพย์
นั้น ก็เป็นที่ที่โล่งโปร่ง ว่าง ไม่มีสิ่งใด มีแต่องค์พระพุทธเจ้า ที่เสด็จปรากฏพระวรกาย
สว่างเจิดจ้า ในปางยืน อยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้า และมีพื้นน้อยๆที่ข้าพเจ้านั่งอยู่
ข้าพเจ้า จึงได้ก้มกราบไปที่แทบเท้าของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านก็ทรงนั่งลง จากที่ท่าน
ยืน เมื่อท่านนั่งลง ก็มีบัลลังก์บัวรองรับในที่ที่ท่านนั่งนั้น จากปางยืน ท่านก็ชยบัลลงมานั่ง
ด้วยท่าของการขัดสมาธิ

ข้าพเจ้าจึงได้ทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ หนูมาที่นี่
เพื่อเฝ้าทูลถามธรรมจากพระพุทธพระองค์ ในกรรมฐาน กองที่ 12 นะเจ้าคะ ว่าจะจะทำ
แบบไหน ยังไงดี เพราะตามบัญญัติ ได้บัญญัติเอาไว้ว่า ในกรรมฐานกองนี้ ให้เราเพ่งความ
ไม่สวยไม่งาม จากซากศพที่ตายไปแล้วหลายวัน ซึ่งเริ่มมีสีเขียว สีแดง สีขาว ปะปนกันใน
ร่างกาย ตามเรื่อร่างของผู้ตาย นะเจ้าคะ ให้เราพิจารณา เห็นสิ่งที่ไม่สวยไม่งาม
ที่ปรากฏขึ้นแก่ซากศพของมนุษย์ หรือสัตว์นั้น ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาชี้ทางด้วย
เจ้าคะ”

พระยาธรรมเอ๋ย.. มันก็ไม่ยากอะไรหรอกลูก กรรมฐานในแต่ละกอง ก็มีจุดเริ่มต้นที่คล้ายกัน เมื่อเราเริ่มต้น จนถึงจุดที่เราพอมีสติ นึกคิด พิจารณาได้ เราก็ค่อยพิจารณาตาม แค่นั้นแหละลูก

พระยาธรรมเอ๋ย.. เป็นยังไงบ้างล่ะลูก ไปอยู่ในโลกมนุษย์นั้น รู้สึกยังไงบ้าง

พระยาธรรม : ไปอยู่ในโลกมนุษย์ รู้สึกว่า มันน่าเบื่อเป็นบางครั้ง

บางครั้ง ก็สงสารมนุษย์ที่ไปเกิดในแต่ละที่ ปัญหาแต่ละอย่าง บางครั้ง ก็หดหู่ใจ บางครั้ง รู้สึกว่าโลกโหดร้าย บางครั้ง เปื่อหน่ายกับร่างกายที่ ต้องเจ็บป่วย กิน แล้วก็หิว เดี่ยวก็หลับ เดี่ยวก็ตื่น เดี่ยวก็ร้อน เดี่ยวก็หนาว เปื่อหน่ายในร่างกายมากเลย เจ้าคะ

แต่ว่ามาที่นี้แล้ว ก็สบายดีนะเจ้าคะ โลงดี สว่าง และเป็นธรรมชาติสวยงามดี หนูชอบที่นี้ มากกว่าที่โน่นเจ้าคะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจปฏิบัตินะลูก ตั้งใจปฏิบัติ พากิจของตน ให้ออกจากกองทุกข์ ที่มีอยู่ ทุกข์ของดวงจิต นั่นก็คือ ทุกข์ที่ยังถูกรัก โลภ โกรธ หลง ครอบงำอยู่ ก็เลยสั่งให้ทำอย่างนั้นบ้าง อย่างนี้บ้าง ตามเชื่อของรัก โลภ โกรธ หลง เมื่อทำอย่างนั้น หรือทำอย่างนี้ นั่นก็คือ กรรม

กรรม ก็คือ “การกระทำของเรา” กรรม ก็เลยส่งผล ให้เรานั้นเป็นไปตามกรรม เดียวก็เกิดเป็นคน เป็นสัตว์บ้าง วนกันไป โยนกันมาอยู่อย่างนั้นแหละลูก

ฉะนั้น.. หากว่าลูกเปื่อหน่าย หดหู่ใจ ลูกก็ต้องตั้งใจปฏิบัติ ให้นำพาตน ออกจากกองทุกข์ คือความรัก โลภ โกรธ หลง ซึ่งมันก็คือ ความลุ่มหลง ในร่างกายของตน ลุ่มหลง ในร่างกายของผู้อื่น และกรรมฐานกองที่เรากำลังจะฝึกนี้ ก็จะช่วยให้ลูก ถอดถอนในความลุ่มหลงในตน เมื่อถอดถอนความลุ่มหลงในตน ได้แล้ว ความลุ่มหลงในผู้อื่น ในสิ่งอื่น ย่อมไม่มี

พระยาธรรมเอ๋ย.. ก็เหมือนกับเรา และองค์พระอรหันต์ องค์พระปัจเจกพุทธเจ้า ที่หลุดจาก ความมีตัวมีตน ครอบงำกายหยาบแล้ว บัดนี้ก็เลยไม่อยู่ในกองทุกข์ ก็เลยสบาย อยู่ในที่ที่สว่าง อยู่ในที่ที่เป็นอิสระ อย่างที่ลูกมานี่ไง

พระยาธรรมเอ๋ย.. ไม่ว่า เราจะเกิดเป็นใครก็ตามลูก ขึ้นชื่อว่า เกิดแล้ว ทุกคนต่าง มีหน้าที่เป็นของตน ที่จะต้องทำให้มันสิ้นสุดไป ตามเส้นทางของตน ตามรูปแบบของตน ลูก

แต่หน้าที่ที่ตนต้องทำนั้น ก็คือ การดับเชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ให้ได้ ดับในตนให้ได้ แล้วค่อยสอนกับผู้อื่นว่า ให้ทำยังไง

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตทั้งหลาย อาจดูว่า มีหน้าที่เยอะแยะมากมาย ใน วัฏสงสารนี้ แต่หน้าที่ทั้งหลายเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นหน้าที่ ที่ไม่มีวันสิ้นสุด ไม่มีวันจบลงเลย ทำมาแล้ว เป็นแสนเป็นล้านชาติ ก็ไม่จบ เกิดเป็นอะไร เกิดเป็นใคร อยู่ในภูมิไหน ก็ต้องทำหน้าที่ตามเหตุ ตามปัจจัยในที่นั้น

ฉะนั้น พระยาธรรมเอย.. การทำหน้าที่ที่สิ้นสุด ที่มีจุดจบ มีวันที่หยุดทำได้ ก็คือ การทำหน้าที่ของตน โดยการรักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ ให้เกิดปัญญา

แล้วดับกิเลสตัณหาในตนให้ได้ เมื่อดับกิเลสตัณหาในตนได้แล้ว จึงค่อยที่จะช่วยเหลือผู้อื่น ตามเหตุ และปัจจัย กองทุกข์ ในตนก็จะดับไป

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น จงตั้งใจฟังธรรมให้ดี ปฏิบัติตนให้ดี เรียนรู้ให้แจ่มแจ้ง ทำอย่างนั้นเถิด เป็นยังไงบ้างเล่า เมื่อฟังธรรมนี้แล้ว รู้สึกยังไง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ ฟังธรรมนี้แล้ว รู้สึกว่า ปล่อยวางในร่างกายรู้สึกว่างจิตโล่ง เบาสบายดี รู้สึก ไม่ฟังชาน รู้สึกดี เจ้าค่ะ

นั่นละ พระยาธรรม.. ก่อนที่เราจะทำสมาธิ เราก็สามารถที่จะปรับคลื่นจิตของตน ปรับคลื่นกายของตนได้ โดยการฟังธรรม หรือไม่ก็พิจารณาธรรม จนเรานั้น มีสภาวะของจิตที่สงบ เบาสบาย อย่างตอนนี้ แล้วเราก็อยเริ่มต้น ทำสมาธิ ใจถูก นี่ถือเป็นหนึ่งวิธี ก่อนจะเข้าสู่สมาธิ ลูก ซึ่งไม่จำเป็น ที่จะต้องนั่งพับ หลับตา แล้วผ่อนคลายร่างกาย หายใจเข้า หายใจออก อย่างเดียว เราสามารถ ปรับคลื่นของเรา โดยการฟังธรรม ปรับคลื่นของเรา โดยการพิจารณาธรรม ได้เลยลูก

จิตสงบแล้วใช่ไหม ถ้าอย่างนั้น ก็ลองทำอย่างนี้ดู ก็แล้วกัน

หลับตาลง ตัวเบาแล้วใช่ไหม

หายใจเข้า หายใจออก ตัวโล่งแล้วใช่ไหม

ถ้าอย่างนั้น ก็นึกน้อมแสงพลังสว่าง ลงมาไว้บนฝ่ามือ เป็นดวงสว่างไสว เหมือนดวงแก้ว ดวงธรรม นะลูก วางไว้บนฝ่ามือ เป็นแสงระยิบระยับ แวววาว

ตัวเบา คล้ายกับว่า ลอยอยู่ในกลางอากาศ ตนก็น้อมพลังที่เย็น เข้าสู่กาย น้อมพลังเย็นๆ เข้ามา จนกว่าจะเห็นได้ว่า กายของตอนนี้ สว่างไสวแล้ว

แล้วเราก็อยๆ เอาความรู้สึกว่า ตัวของเราค่อยๆ เอียงตัว นอนลงไป นอนราบอยู่กับพื้น นะลูกนะ นอนตรงๆ เหมือนศพ เหมือนตอนที่ตายแล้ว เอาความรู้สึกนะลูก ว่า กายหยาบของเรา นอนลง นอนราบอยู่กับพื้น แล้วเรา ก็เอาแขน ขาของเรา ทำให้ตรง เหมือนคนที่ตาย เราหายใจเข้า หายใจออก

เราก็พิจารณาไปว่า ถ้าเกิดว่าวันหนึ่ง เราไม่หายใจเข้า ไม่หายใจออก เราก็คงจะเป็นแต่เพียง แค่ “ศพ” เท่านั้น ลมหายใจหยุดเดิน กายนอนแน่นิ่ง

เมื่อกายของเรา นอนแน่นิ่งอย่างนั้นไป 2-3 วัน กายของเราขึ้นอืด บวมอย่างเต็มที่ เรายืนก็จะมีสีเขียว สีขาว และสีแดง ปรากฏขึ้นตามเรือนร่างของเรา สีขาว สีเขียว และสีแดงนั้น ก็จะปรากฏตามแต่ละที่ ที่มีเนื้อ มีน้ำเหลือง หรือว่ามีผ้าที่คลุมอยู่ จุดที่มีผ้าคลุม ก็จะเป็นสีเขียว จุดที่มีน้ำเหลืองมาก ก็จะเป็นสีขาวหน่อย จุดไหนที่มีเนื้อมาก ก็จะเป็นสีแดง ร่างกายของซากศพของเรา เมื่ออืดบวม ก็เริ่มเปลี่ยนสี มีกลิ่นที่ไม่สวยไม่งาม ก็กุดูกายของเราไป พิจารณาไปตามนี้ละลูก

บางที บางคน ถ้ามีฌานสมาธิ หรือกำลังของสมาธิที่มาก ก็ให้เห็นภาพนั้นปรากฏชัดเจนขึ้นอย่างรวดเร็วเห็นตนนอนปุ๊บ นึกว่าสิ้นลม ญาติพี่น้องร้องไห้ ตัวซิดเหลือง ตัวของเรานั้น เริ่มบวม เมื่อตัวของเราบวมพอง ตัวของเรา ก็เริ่มเปลี่ยนสี เป็นสีขาวเป็นบางจุด. สีแดงเป็นบางจุด. สีเขียวเป็นบางจุด เราก็ดูกายของเรา ที่นอนอืด สีเขียว แดงขาว บวม น่าเกลียดน่ากลัว รอรอบของการที่กายนั้น จะมีน้ำเหลืองไหลออกมา จะแตกจะสลายไป ร่างกายของเรา ทำยที่สุดแล้ว ก็เป็นเช่นนี้เอง วันหนึ่งเราต้องตายอย่างนี้ละไม่ว่ามันจะช้าหรือเร็ว มันต้องเกิดขึ้นกับเรา เป็นของแน่แท้ เมื่อมีการเกิดในที่ใด การตายย่อมมีในที่นั้น เป็นธรรมดา

กายของเรานี้ ยืมธรรมชาติ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ มาเพื่อทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ให้กับตนแต่ไม่ได้ให้ตนลุ่มหลง ยึดติดในกายนี้ ร่างกายนี้เจริญเติบโตขึ้นมาได้ ด้วยน้ำพักน้ำแรง ความทุกข์ยากลำบากของพ่อแม่ ผู้มีพระคุณ ผู้ที่เลี้ยงดูมา เรายืมน้ำพักน้ำแรง ยืมความเหนื่อย ความทุกข์ยากของผู้อื่นมา ก็เพื่อ ทำความดี สร้างประโยชน์ให้แก่ตนและผู้อื่น เป็นคนดีของพ่อแม่ ผู้มีพระคุณ เป็นคนดีสังคม แต่ไม่ได้เกิดขึ้นมา เพื่อ เยอหยิ่งจองหอง ลุ่มหลงในตน ยึดในอัตตา ลุ่มหลงในกาย

กายนี้ไม่ใช่ของเรา ถึงเวลาที่มันดับไป มันก็กลายเป็นซากศพ อย่างที่เห็นนี่ละ มัน เป็นของเราที่ไหนเล่า ถ้าเป็นของเรา เราต้องสั่งให้มันไม่ตายได้สินะ ถ้าเป็นของเรา เราก็ลองกอดศพเน่าๆ เหม็นๆ พองๆ บวมๆ มีสีเขียว สีแดง สีขาวนี้ เอาไว้ดูสิ ว่าเราจะเอามัน มั้ย

แท้ที่จริงแล้ว เราก็ดำรงชีวิตอยู่บนลมหายใจ เรานั้นก็มีธาตุอาหาร มีอากาศหล่อเลี้ยง ทำให้ชีวิตมีอยู่ แต่ถ้าวันไหน มันขาดสิ่งเหล่านั้นไปแล้ว มันก็เป็นของเราที่ไหนเล่า มันต้องกลับคืนสู่ธรรมชาติ เป็นธรรมดาอย่างนั้น เหตุใดจึงลุ่มหลงว่า เป็นตน เขาต่ำหน่อย ก็โกรธเคือง อยากจะฆ่า จะฟันเขา เขารักหน่อย ก็ดีอกดีใจ เขาชมหน่อย ก็ดีใจ ลุ่มหลง

ในตนเข้าไปใหญ่ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นเล่า ทั้งที่ในความเป็นจริง มันก็เป็นเพียงแค่มะเข้ที่
ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้

แท้ที่จริง มันก็เป็นเพียงสิ่งที่ก่อเกิดขึ้นมาตามธรรมชาติ และพ่อแม่ก็เลี้ยงดูมา
ด้วย น้ำพริกน้ำแรงของพ่อแม่ มีข้าวปลาอาหารหล่อเลี้ยงกาย มีอากาศ ให้ได้หายใจ
มีธรรมชาติ หล่อเลี้ยงเราไว้

ท้ายที่สุด.. เราที่คิดว่า เป็นเรานั้น หมดเวลาบนโลกนี้ ธรรมชาติไม่เล่นด้วยแล้ว
ธรรมชาติไม่เอากับเราด้วยแล้ว เราก็นอนนิ่ง อยู่อย่างนี้แหละ ก็ลองปล่อยทิ้งไว้แบบนี้
ทิ้งไว้สัก 10 วัน 20 วัน 30 วัน ธาตุของมัน ก็ค่อยๆ ย่อยสลาย กลับคืนสู่พื้นดิน กลับคืน
สู่ธรรมชาติ ไปหมด ไม่เห็นมีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา อย่างที่เราคิดเลย อย่าลุ่มหลงกับ
กายนี้เลยนะ รวมถึงสิ่งของทั้งหลายที่เกี่ยวข้องด้วยกายนี้ด้วย

เราเกิดมาในโลกนี้ มีแต่ความทุกข์ยาก ลำบาก เมื่อเราเริ่มเกิดมา ทำมาหากินไม่
เป็น ดูแลตัวเองไม่ได้ ก็เป็นความลำบากของพ่อแม่ เมื่อเราเติบโตขึ้นมา ก็เป็นความลำบาก
ของเรา ต้องเล่าเรียน ศึกษา ดิ้นรนขวนขวาย เพื่อสร้างอาชีพและครอบครัว เมื่อได้สิ่งเหล่านี้
นั้นมาแล้ว ก็ต้องไปทำงานทุกวัน หาเงินมาเลี้ยงกายนี้ สร้างบ้านดีๆ ให้อยู่ ช้อรดีๆ
ให้ขับ เหน็ดเหนื่อย ทุกข์ยากลำบาก ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมัน ก็กลายเป็นความเหน็ดความ
เหนื่อยของเรา ต้องสรรหาอาหารดีๆ มาให้กิน หาเสื้อผ้าดีๆ มาให้ใส่ ต้องทำให้มันร่ำรวย
มีชื่อเสียง ทำให้ตนนั้น ดูดีในสายตาผู้อื่น

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นความเหน็ดเหนื่อยทั้งนั้นเลย รวมถึงภาระ
ที่เกี่ยวข้องด้วยกายนี้ด้วย พ่อแม่ คือ ผู้มีพระคุณ ต้องตอบแทน เมื่อเรานั้นมีพื้มีน่อง
ก็ต้องช่วยเหลือ เพราะเกิดมาอยู่ในครอบครัวเดียวกัน เมื่อเรานั้นมีครอบครัว ก็ต้องดูแล
คู่ชีวิต ต้องสร้างทุกอย่างให้ดี เมื่อมีลูกมีหลานมา ก็ต้องดูแลเขาให้ดี สิ่งทั้งหลายที่เป็นหน้าที่
ก็กลายเป็นทุกข์ ของเราโดยทั้งหมด

แต่ท้ายที่สุด มีอะไรบ้างเล่า ที่เป็นของเรา บ้าน ก็ไม่ใช่ของเรา รถที่เคยขับทุกวัน
นั่งทุกวัน ก็ต้องทิ้งไว้ เงินทองที่เก็บออมมาตลอดชีวิต ก็อยู่ในบัญชี ก็ให้ผู้อื่นไป ก็มาจัด
งานศพ เผาศพให้ตัวเราเอง ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย แล้วเราเองก็เกิดอย่างนี้ มาไม่รู้ก็
ภพชาติแล้ว บางชาติก็รวย บางชาติก็จน บางชาติ เคยเป็นกษัตริย์ด้วยซ้ำไป หรือว่า อาจ
จะเคยเป็นทหาร นายทหารใหญ่ ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง มีแต่คนเคารพนับถือ มีลูกน้องเป็น
กองทัพทหาร

แต่ท้ายที่สุด ก็ไม่เห็นมีอะไรเลย เมียก็มีหลายคน เราสามารถมีคนรักมากเท่าไร
ก็ได้ ตามใจตน มีคนรักมากมาย แต่สุดท้ายไม่เห็นมีอะไรเลย ชาตินั้นก็ตายเนา อย่างนี้ละ

ชาตินี้ก็มาตาย แล้วก็เนาอย่างนี้เหมือนกัน

ชาติที่รวย ก็เนาสู่พื้นดิน ชาติที่จน ก็เนาสู่พื้นดิน ชาติที่เกิดเป็นเปิด เป็นไก่ ชาติที่เกิดเป็นสัตว์ ท้ายที่สุด ก็กลับเป็นดิน กลับคืนสู่ธรรมชาติ ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย เหนื่อยมาแล้วหลายแสนภพชาติ ตอนนี้มีอะไรเล่า เป็นของเรา กายนี้ก็ไม่มีอะไรเป็นของเรา มันเปื่อยเน่าไปแล้ว จิตก็ต้องเดินทางต่อไป แล้วจะไปไหนเล่า ไปทำอะไรเล่า ทำเพื่ออะไรเล่า ทำแล้วได้อะไรเล่า

ก็ในเมื่อทำมาแล้วเป็นแสนชาติ บัดนี้ก็ยังมีแค่ 2 มือเปล่า บวกกับความทุกข์ที่ต้องจากทุกคนบวกกับความทุกข์ ทุกข์เมื่อยังมีชีวิต จนถึงตายไป ตายไปเป็นจิตวิญญาณแล้ว ก็ยังคงต้องดูกลับมา ทุกข์กลับมา ดูไปในอนาคต ทุกข์ไปในอนาคต

โธเอ๊ย ..ทำไมเราถึงได้เป็นเช่นนี้ คำสอนขององค์พระพุทธเจ้า สอนให้เรารู้ตามความเป็นจริงเช่นนี้ นี่เอง วันนี้ เราได้เข้าใจ เห็นแจ้งตามความเป็นจริงแล้ว เราก็จะปฏิบัติตนให้ดี ละความลุ่มหลงในตน หลงในสิ่งของทั้งหลายเสีย เพราะสิ่งของทั้งหลายเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเหตุของทุกข์ และทำให้เราทุกข์ เราจะยึดติดกับเราได้อย่างไรเล่า เมื่อมันก็เป็นแค่กองขยะกองหนึ่ง ที่พร้อมจะกลับสู่พื้นดิน ไม่ใช่ตัวใจตนของเรา เมื่อตัวเรายังไม่ใช่เรา สิ่งอื่นใดเล่าจะเป็นของเรา และในวัฏสงสารนี้ ก็ล้วนแล้วแต่มีสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ไม่มีอะไรมีอยู่จริงเลย เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้แล้ว จิตของเราก็จะว่าง โล่ง โปร่ง เบา สบาย เหมือนเราหลุดออกมาจาก บ่วงกรรม หลุดจากเชือกมีมัด รััดเราเอาไว้ทั้งหลาย จิตเราก็จะเบา สว่าง

ที่นี้.. เราก็นึกถึงพระนิพพาน เป็นอารมณ์ นึกถึงองค์พระพุทธเจ้า เป็นอารมณ์ นั่ง ตั้งจิตให้ปราศจาก รัก โลภ โกรธ หลง แล้วก็ภาวนาไปอย่างนั้น จนกว่า จะเข้าสู่ฌานที่ลึก ลึกไปกว่าที่ทำอยู่หรือว่าทรงฌานไว้อยู่อย่างนั้น จนกว่า เราจะต้องการถอยออกมา และสิ่งที่กล่าว ที่พูดไปนี้ ก็ไม่จำเป็นหรือกลูก ที่จะต้องพิจารณาอย่างนี้ทุกครั้ง อยู่รู้ไป และมันก็ไม่ใช่ความคิด ด้วยลูก

แต่ครั้งที่เรานั่ง เรากาณาไป นึกถึงความไม่สวยไม่งามเป็นที่ตั้ง จนจิตของเราเข้าสู่กำลังของสมาธิได้แล้ว เราก็จะแตกฉานเข้าสู่ความจริงได้เอง โดยที่ไม่ต้องคิด แต่ครั้งจะแตกต่างกันไป ก็ปล่อยตามเหตุก็แล้วกัน อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. วันนี้ เป็นวันที่แสดงธรรมในรูปแบบที่ 1 ของกรรมฐานกองที่ 12 ซึ่งให้พิจารณาดูกายของตน ที่มีสีแดง สีขาว และสีเขียว ปรากฏขึ้นในกายของตน หลังจาก ที่ตายไปแล้วหลายวัน หรือว่า ตายไปแล้ว 3-4 วัน เราก็ลองพิจารณาดูก็แล้วกัน ทำอย่างนี้ละ.. พระยาธรรม หมั่นฝึกฝนกันเข้าไว้ แล้วจะถอดถอนความยึดติดได้ ลูก

พระยารธรรม : สารุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาให้ลูกได้รู้ว่า ฟังธรรมปรับจิต
พิจารณาธรรมปรับจิต แล้วก็นั่งรับพลัง

แล้วเมื่อพลังเต็มแล้ว เราก็พิจารณากายของเรา ที่มันลึกเข้าไป จากการพอง บวม
ขึ้นอืด ให้ถึงจุดที่มีสีเขียว สีขาว สีแดงขึ้น แล้วเราก็พิจารณาถึงความเกิด ความไม่เที่ยง
ของความทุกข์ทั้งหลายเพื่อดับสิ่งยึดติดในตัวเรา เมื่อนั้นแล เราก็จะดับกองทุกข์แห่งเรา
ได้ คือ การยึดติดในตัวตนนั้น

เมื่อเราหยุดยึดติดในตัวตน ก็ถือว่าเราไม่ลุ่มหลงในตัวของเรา เมื่อเราไม่ลุ่มหลง
ในตัวของเรา ในตัวผู้อื่น และข้าวของนั้น ย่อมไม่มีอีก เราย่อมถึงซึ่งพระนิพพาน

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ เจ้าคะ

แล้วไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมในรูปแบบต่อไป พระพุทธเจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 134 **อสุภะ ซากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพเจ้าได้น้อมพลังพุทธบารมี จนเต็มในกายหยาบ จนเกิดแสงสว่างเจิดจ้าในกายของข้าพเจ้าจึงได้มองเห็นทางศาลา ที่มีนักปฏิบัติธรรมนั่งอยู่ในศาลานั้น แต่ว่าที่ศาลานั้นไม่ได้แคบตามที่เป็นอยู่ในโลกมนุษย์ แต่มีสิ่งที่ซ่อนอยู่ในโลกทิพย์ ก็คือ มีผู้ที่นั่งชุดสีขาว และมานั่งฟังธรรม เยอะแยะมากมาย นั่งเรียงแถวยาว ทางด้านหน้า เห็นองค์พระพุทธรูปเจ้าพระองค์ท่านทรงนั่งขัดสมาธิ หลับตาอยู่ ข้าพเจ้าจึงสังเกตดูว่า ผู้คนที่มาฟังธรรมเหล่านั้น เขามาจากที่ไหนกัน

เมื่อได้สังเกตดูแล้ว จึงรู้ว่า เขาเหล่านั้น เป็นจิตวิญญาณ ที่มาจากภูมิต่างๆ ซึ่งบางดวงจิต ก็มาจากภูมิของการรอรอบเกิด ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว ก็คือ มาจากภูมิที่ต่ำ ตั้งแต่มนุษย์ที่มีกายหยาบ และไปในจิตวิญญาณที่ซ่อนอยู่ในโลกมนุษย์ ที่รอการเกิด ส่วนใหญ่ ก็จะเป็นภูมิเทวดาเล็ก เทวดาใหญ่ที่ซ่อนอยู่ในโลกมนุษย์

ข้าพเจ้าเห็นมีเป็นพันคน หรือว่าพันดวงจิตเลยทีเดียว ส่วนทางด้านหลังของคนใส่ชุดสีขาวนั้น สูงขึ้นไปเป็นชั้นๆ ชั้นบันได ก็มีเหล่าเทพเทวาทั้งหลาย ต่างก็มาฟังธรรม คล้ายกับว่า เป็นลานธรรมใหญ่ๆ ที่มีผู้คนมาฟังธรรมมากมาย

ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานจิต เคลื่อนเข้าไปกราบองค์พระพุทธรูปเจ้าท่าน โดยมีดอกบัวสีขาวสว่างรองรับ และการไปนั้น ก็คือลอยไป เพราะการไปนั้น กายภายในของข้าพเจ้าเป็นตัวเอง หรือว่าเป็นคนไป แต่ไม่ใช่กายหยาบ จึงเดินทางได้อย่างว่องไว สามารถเหาะเหิน หรือว่าหายตัวได้ เมื่อเข้าไปนั่งใกล้ๆ องค์พระพุทธรูปเจ้าท่านแล้ว พระองค์ท่านจึงทรงกล่าวกับข้าพเจ้า ดังนี้ว่า

พระยาธรรม.. มาแล้วหรือ พระยาธรรม วันนี้ ลูกคงเห็นแล้วสินะ ว่ามีดวงจิตมากมาย มาจากหลายที่หลายแห่ง หลายภพหลายภูมิ มารวมตัวกัน เพื่อรอฟังธรรม

พระยาธรรมเอ๋ย.. ลูกเห็นดวงจิตต่างๆ ทั้งหลายเหล่านี้ ลูกคิดว่าอย่างไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยาธรรม : เห็นดวงจิตทั้งหลายเหล่านี้แล้ว ลูกก็นึกว่า แท้ที่จริงแล้วไม่ว่าเราจะไปเกิดอยู่ที่ไหน ไม่ว่าเราจะอยู่ในภูมิใด เราก็ไม่มีความแตกต่างกัน เจ้าคะ คือ ยัง

คงมี ความรัก โลก โกรธ และหลงอยู่ และที่สำคัญคือ ยังเป็นทุกข์อยู่ ยังคงวนอยู่ในวัฏสงสาร นี้ ยังไม่เป็นอิสระ ไม่เป็นตัวของตน เป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา ก็เลยเป็นบุคคล ผู้ที่ยังต้องสร้างบารมีต่อไปอยู่ พระพุทธเจ้าค่ะ และบางคน ก็อาจเห็นบางคน บางภูมิ อาจเห็นบางภูมิ แต่บางภูมิก็ไม่เห็นบางภูมิ เช่น มนุษย์ ก็ไม่อาจเห็นเทวดา หรือจิตวิญญูณได้ จิตวิญญูณบางภูมิ ก็ไม่สามารถไปที่อื่น หรือเห็นที่อื่นได้

นอกจากมีวาระพิเศษ เช่นวันนี้ ที่เปิดโอกาสให้ทุกภูมิมารวมกันได้ และคนที่มาได้ ดวงจิตที่มาได้ก็ต้องเป็นรอบของเขาเท่านั้นจึงจะมาได้ นะเจ้าค่ะ ก็เห็นเช่นนี้ นะเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว จงนั่งลงตรงนั้นเถิดลูก แล้วภาวนาไป ฟังธรรมไป จะได้เข้าใจ และนำไปเผยแผ่ ให้กับจิตทั้งหลายในทุกภพ ทุกภูมิ ให้เขาได้เรียนรู้ สังสมบารมี ไม่ว่าเขาจะอยู่ในภูมิใด เขาก็ฟังได้ และเข้าใจทั้งนั้นแหละลูก เมื่อเขาได้สังสมบารมีของเขาจนเต็ม เขาก็จะได้หลุดพ้นจากในกองทุกข์

พระยารธรรมเอ๋ย.. วันนี้นั้น ลูกจะมาถามธรรมในข้อใดเล่า.. จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบนมัสการขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาลูก เจ้าค่ะ วันนี้ ลูกจะขอทูลถามธรรม ในกรรมฐาน กองที่ 12 ในรูปแบบที่ 2 พระพุทธเจ้าค่ะ ว่าเราจะมีวิธีการฟังซากศพ ให้กลายเป็นสีเขียว สีแดง สีขาว ขึ้นตามตัวอย่างไร ให้เราสามารถแตกฉานเข้าสู่ฌาน สามารถที่จะรู้แจ้ง ตามความเป็นจริง เราจะทำแบบไหน ยังไงดี นะเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. การทำกรรมฐาน ในแบบที่ 2 กองที่ 12 นั้น มันก็ไม่ยาก ไม่ต่างอะไรจากกองที่ผ่านมารอกลูก เมื่อเราเริ่มพิจารณาที่เรา เป็นแบบที่ 1 มาในแบบที่ 2 เราก็พิจารณาเหตุที่ก่อให้เกิดเชื่อความลุ่มหลง หรือสิ่งภายนอก ที่มันเป็นเหตุของเชื่อที่มันก็สามารถมาบวกกับเชื่อที่เรามีอยู่ ซึ่งทำให้มีมากขึ้น

นักบวชทั้งหลาย.. ผู้ที่จิตยังถูกอำนาจแห่งเชื่อความรัก ความหลงครอบงำ ไม่สามารถหลุดจากสิ่งเหล่านี้ จึงควรทำกรรมฐานในแบบที่ 2 นี้ด้วย

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ลองทำดูเลยก็แล้วกันนะลูก เอาละนะ คุณกันมาก็สักพักหนึ่งแล้ว สภาวะจิตใจ ก็คงปรับคลีน จนสงบอยู่บ้างแล้ว

ทีนี้.. ให้หลับตาลง วางมือแบไว้ที่หัวเข่า

จิตให้สัมผัส น้อมพลังที่เย็น ลงมาเติมบนหน้าผาก

ฝ่ามือทั้ง 2 ข้าง ก็เย็น ตัวของเราก็เย็น

น้อมพลังเย็นเข้าสู่กายลูก ความรู้สึกสัมผัสกับพลังเย็น

ความจำ จำว่า คลื่นพลังที่ลงมา และเย็นที่กระทบเรานั้น มีสภาวะธรรม เป็นสีแสง สีขาว เราก็จำภาพแสงสีขาว และจิตสัมผัสสกาย สัมผัสกับพลังที่เย็น จำอยู่อย่างนี้ ทำอยู่อย่างนี้ ไม่ฟังชานไปทางอื่นนะลูก

จิตน้อมพลังเย็น เข้ามาเติมสู่ศูนย์กลางกาย
พลังเย็นกระทบ ที่ฝ่ามือ ที่ศีรษะ และลำตัว
แสงสีขาว เริ่มบังเกิดขึ้น สว่างไสว เจิดจ้า ในกายของเรา
จนตัวของเราเริ่มเบา กายของเราเริ่มใส

ฝ่ามือของเรา มีดวงแก้วดวงธรรม ปรากฏขึ้น
ดวงแก้วดวงธรรม ที่อยู่ตรงฝ่ามือของเรานั้น เป็นดวงกลมๆ คล้ายกับหลอดไฟ
ดวงใหญ่ๆ เท่ากับลูกฟุตบอล ดวงไฟกลมๆที่ สว่างไสว ที่อยู่ในฝ่ามือของเรานั้น ก็ลอย
ออกจากมือ สูงขึ้นไปอยู่ทางด้านหน้าของเรา กายของเราก็กว้าง โล่ง เบา และสบาย พร้อม
ที่จะพิจารณา หรือว่านึกถึงสิ่งที่เป็เหตุของเชื้อ ที่มาบวกมาเติมกับเราได้

ที่นี้.. ดวงแก้ว ก็ยังสว่างไสว เราก้อธิษฐานจิตว่า ขอดวงแก้วดวงธรรมดวงนี้
จงปรากฏกาย เป็นภาพของบุคคลที่เรารัก บุคคลที่มีอำนาจต่อเชื้อ ของความรัก ความลุ่ม
หลง ที่ทำให้เราจมอยู่ กับความลุ่มหลง ความรัก เชื้อแห่งราคะนั้น เราจะเป็นพระภิกษุ
สงฆ์ หรือว่าจะเป็นฆราวาส เป็นนักบวช เราก็สามารถนึกได้ อธิษฐานได้ ทั้งนั้น ถึงแม้ว่า
เราไม่มีความรัก กับตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งแล้ว แต่เราก็กำหนดจิตอธิษฐานถึง เรือนร่าง
ที่สามารถทำให้เรานั้นปรุ่แต่ง คิดไปในทางราคะ ลุ่มหลงในความรักนั้น หรือทำให้เรา ยัง
คงติดเชื่อนั้น คือให้ทุกคนอธิษฐาน ให้ปรากฏกายขึ้นมากายหนึ่ง กายของใครก็ได้ ที่มี
อำนาจต่อใจของตน เช่น ผู้ชาย ก็ให้นึกถึงกายของผู้หญิง รูปร่างที่สวยงาม เช่น ผู้หญิง
ก็ให้นึกถึงกายของผู้ชาย ที่มีรูปร่างสวยงาม ที่เติมไปด้วยเชื้อแห่งราคะ ที่กายนั้นปรากฏ
ขึ้น กายนั้นที่ทำให้เราต้องลุ่มหลง ต้องติดเชื่อบัวอยู่ ไม่รู้หาย คล้ายกับว่า เราจับตัวเชื้อ
โรคแห่งการก่อราคะ ขึ้นมา

ที่นี้.. เมื่อเราทุกคนเห็นภาพนั้นแล้ว เราก็นึกว่า เขาอนนแน่งอยู่ นึกในภาพแสง
สว่าง ดวงแก้วดวงธรรมที่เราอธิษฐานนั้น ให้กายนั้นปรากฏชัดเจน อยู่ตรงหน้าของเรา เขา
นอนอยู่ หลับตาอยู่

ตัวนอนกลม ลมหายใจไม่มี นอนแน่ง เราตั้งจิตเพ่งดูศพของคนที่เรารัก
ของคนที่เราลุ่มหลง หิงหวง ยึดติด นีหรือ คือ ร่างกายที่ทำให้เราลุ่มหลง จนไม่เป็นอัน
ปฏิบัติ นีหรือ คือ เรือนร่างของมนุษย์ ที่มีอำนาจต่อใจของเรา จนทำให้เรา ไปสู่พระนิพพาน
ไม่ได้

แท้ที่จริง.. เขาก็เป็นแค่เพียง สิ่งที่เกิดขึ้นมาจาก ดิน น้ำ ลม ไฟ
จากน้ำพักน้ำแรง ของพ่อแม่เขา

เขาก็ก่อตัวขึ้นมา ตามกรรม กิเลสตัณหาของเขา

จิตของเขาก็ถูกความรัก โลก โกรธ หลง ครอบงำ

ในดวงจิตนั้น มีความเร่าร้อน ในกายนั้น

มีความทุกข์ทรมาน มีการเกิดแก่เจ็บตาย ความทุกข์ยากลำบาก ซ่อนอยู่ในตัวของ
เขา เหมือนกันกับเราเลย และในที่สุด สิ่งที่เราเรียกว่า เขาคนนั้น ที่สมมุติมีชื่ออย่างนั้น หรือ
อย่างนี้ก็สิ้นสุดลง ลมหายใจหยุดเดิน เราจับแขนขยับยกขึ้นมา ก็แข็ง เหลือง เราดูใบหน้า
ก็ซีดเหลือง ฟันห่าง ปากแห้ง ในจมูก ไม่มีลมเข้า ออก ตัวนอนแน่นิ่ง ไม่มีอีกต่อไปแล้ว
บุคคลผู้นั้น ที่สมมุติชื่อนั้น ชื่อนี้ ที่เรารู่มหลงนั้น

ท้ายที่สุด.. ก็ต้องกลับกลายเป็นเพียงแค่ซากศพและซากศพนี้ก็จะค่อยๆ ทยอย
แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลาของมัน สมมุติว่า วันแรกที่ตายไป เราดูก็เห็นความเหลืองซีด
ตัวแข็ง วันที่สอง ก็ซีด ผิวแห้ง ตัวแข็ง ตัวเย็น วันที่สาม เริ่มมีจุดสีขาวขึ้น ในบางจุดที่มี
น้ำเหลือง น้ำหนอง ในที่ตรงนั้น เริ่มมีสีเขียวขึ้น ตามจุดที่มีผ้าคลุม เริ่มมีสีแดงขึ้น ตามจุด
ที่มีเนื้อ เราเอามือกดๆ ดูก็เป็นเนื้อที่เปื่อย เป็นร่างกาย ที่เริ่มมีกลิ่น เป็นร่างกาย ที่พร้อม
จะสลาย กลับคืนสู่ธรรมชาติ

แท้ที่จริงแล้ว.. กายของมนุษย์นั้น ไม่ว่าจะเกิดมาสวยงามเพียงใด ชี้อะไรเพียงไหน
จะเกิดสมมุติชื่อว่า เป็นใคร ก็ตาม

ท้ายที่สุด.. ถ้าธาตุแห่งดิน น้ำ ลม ไฟ ในกายหยุดทำงาน

กายก็จะเหลือง แข็ง และแปรสภาพเป็นเช่นนี้ นี้เอง

ทุกคน เกิดมาตามกรรมของตน เป็นไปตามกรรมของตน

เกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องแก่ เจ็บ ตายไป เป็นธรรมดา

ทุกคนหนีความตายไปไม่พ้น

โลกใบนี้นั้น แค้ให้เราทั้งหลายเกิดมา เพื่อทำหน้าที่แห่งตนเท่านั้น บางคนเกิดมา
ชดใช้กรรม บางคนเกิดมา สร้างบุญและบารมี บางคนเกิดมา เพราะผลบุญส่งให้ถึงรอบมา
เกิดแล้ว ก็มาเกิด ขึ้นอยู่กับว่า จะเอาผลบุญที่มีอยู่นั้น สร้างบุญ หรือว่าสร้างบาป

เราทุกคนล้วนแล้วแต่ มีกาลเวลาในการเกิด กายนี้ล้วนแล้วแต่ ซ่อนด้วยของเน่า
เหม็นต่างๆ ปกคลุมด้วยผิวหนัง ไม่ว่าจะจะมีผิวสีอะไร เขียวย่น หรือแดงตึง แต่ข้างใน ก็ล้วน
แล้วแต่ มีสิ่งสกปรกโสโครกเหล่านี้ ซ่อนอยู่ กายนี้ไม่ใช่ของใคร ไม่มีความเที่ยงแท้ บุคคล
ทั้งหลาย ไม่มีใครอยากตาย

แต่เมื่อถึงเวลา ที่ธาตุแห่งธรรมชาตินั้น ไม่ทำงานแล้วก็ต้องตาย

บุคคลทั้งหลาย ล้วนแล้วแต่คิดว่า นี่คือเรา คือตัวของเรา คิดว่าเขา ก็คือเรา คือตัวของเราแต่ท้ายที่สุดแล้ว เราก็ไม่ใช่เรา เพราะบังคับควบคุมไม่ได้ ไม่ให้ความตายเกิดขึ้น บุคคลที่เรารักนักหนา มีอำนาจต่อจิตใจเรามากมาย

ท้ายที่สุดแล้ว.. เขาก็ต้องดับ ต้องตายไปเหมือนกัน อย่างที่เห็นนี้ เราหยุด เราห้ามความตาย ไม่ได้เลย แล้วเขาจะเป็นของเรา ได้อย่างไรเล่า เขานั้น ก็เป็นผู้ที่ถูกกิเลสตัณหาครอบงำ ถูกกายครอบงำ ถูกกรรมวิบากส่งผลให้เป็นไปตาม เราก็เป็นอย่างนั้น เหมือนกัน เขา ก็คือผู้นำสงสารคนหนึ่ง เราเอง ก็คือผู้นำสงสารคนหนึ่ง เขาคือผู้หลงทางเข้ามา และติดเชื่อแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง เป็นทาสของมัน ถูกมันสั่ง ให้สร้างกรรม ต่างๆ นานา แล้วก็ไปไปตามกรรมนั้น จนเป็นแสน เป็นล้านชาติ จนนับชาติไม่ถ้วน เขาเปลี่ยนคนรักมา ไม่รู้กี่หมื่นกี่ล้านคน แม้เป็นสัตว์ ก็ยังมีคู่ เราก็เป็นแค่หนึ่งในคู่ของเขา หรือว่าเป็นแค่หนึ่งในดวงจิตที่ติดเชื่อไปกับเขา และหลงรักเขาในช่วงเวลาสั้นๆ ซึ่งมันเป็นเพียงแค่ความหลง เขาเองก็นำสงสาร ที่ต้องวนเวียน อยู่อย่างนี้ เขาเองก็เหมือนผู้หลงทาง ที่หลงทางมาแล้ว ก็เจ็บ ก็ป่วย ทุกข์ทรมาน เกิด แก่ เจ็บ และตายไป

เราเองก็เหมือนกัน เหมือนคนที่หลงทางมา ติดเชื่อแห่งกิเลสตัณหา คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง ทั้งหลาย เชื่อเหล่านี้ครอบงำเราให้สร้างกรรม กรรม ส่งผลให้เราเป็นไปตามกรรม และตอนนี้เอง เราก็ตกเป็นทาสแห่งเชื่อความหลง ความรัก จึงหลงในตัวของเขา จึงรักในตัวของเขา ทั้งที่เขา ก็ไม่มีอะไรให้รัก เขาก็เป็นกองทุกข์กองหนึ่ง เราก็เป็นกองทุกข์กองหนึ่ง เขาก็เป็นผู้ติดเชื่อ เราก็เป็นผู้ติดเชื่อ เขาก็คือผู้หลงทาง เราก็คือผู้หลงทาง แล้วยังจะมารวมตัวกัน เป็น 2 คนหลงทาง 2 คน ติดเชื่อ กอดกันเอาไว้ เพื่ออะไรเล่า พอเขาไม่รัก ไม่สนองความต้องการของเราเราก็ไปโกรธ ไปเคืองเขา เพื่ออะไรเล่า เราต่างก็หลงทาง

สิ่งที่ต้องทำ ก็คือ ควรมีความเมตตา เห็นใจกัน พากันหาทางออกจากความหลง ดีกว่า ดีกว่า จะมาพากันจมอยู่ในนี้ เราหยุดหลงในตัวเขา หยุดหลงในตัวเรา แล้วบอกหนทางนั้นแก่เขาด้วย จะดีกว่า เขาก็จะได้ไม่ต้องหลง หลงมาอยู่ในนี้ ในที่ที่ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ในที่ที่เจ็บป่วย หลงมาอยู่ใน กองทุกข์ เราควรที่จะบอกทางนี้แก่เขาด้วย มันน่าจะดีกว่า ที่มายึดมาครอบครอง ที่มาเอาเขา ให้มีอำนาจต่อใจเรา เมื่อเราเป็นนักบวช เราก็ควรจะคิดเช่นนี้ และมีจิตเมตตาเกิดขึ้น ควรจะสงสาร ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย จะเห็นรูปร่างกายที่สวยงาม เราก็จะมีแต่ความเมตตา อยากจะช่วยให้เขาหลุดทุกข์ ตัวเราก็จะไม่ไปจมอยู่กับเขา อีกต่อไป หากเราเป็นผู้ที่ครองเรือนอยู่ เราก็จะไม่โกรธไม่

หึ่งไม่หวง ไม่ดึงคู่ครองเอาไว้ ในความทุกข์ ไม่ทำให้จมอยู่ในบ่วงของการผูกมัด แต่เราก็จะพยายามพาเขา หาดหนทางแห่งการคลายทุกข์ โดยการสร้างบุญบารมี ประพฤติ ปฏิบัติธรรม

พระยารธรรมเอย.. หากเราตั้งใจให้มัน ให้เกิดสมาธิ แล้วอธิษฐานให้ปรากฏกายแห่งคนรักหรือบุคคลที่มีอำนาจต่อจิต ที่มีเชื้อคล้ายกับเรา เหมือนกันกับเรา ที่จะมารวมตัวกันเป็นเชื้อที่มากนึกถึงคนเหล่านั้น แล้วเราแตกฉานในธรรมเช่นนี้ ก็จะช่วยให้เราเหลือเพียงแต่ความเมตตา ความลุ่มหลงจะหายไป การรับเชื้อแห่งรัก ก็จะหายไป ลูก และความเมตตา นั้น จะเป็นสิ่งที่ดี ที่นำพาให้จิตของเรา หลุดจากทะเลทุกข์นี้ไปได้ ความเมตตา จะช่วยให้เรา สามารถสร้างบารมี ได้ทุกตัว สามารถที่จะ หลุดพ้นได้ ลูก

ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ **พระยารธรรม..** คือ แบบที่ 2 ของการเพ่งในซากศพสีแดง สีเขียว สีขาว เมื่อเราเพ่งเรา เป็นแบบที่ 1 ก็เพ่งคนที่เรารัก คนที่มีอำนาจต่อจิตใจของเรา เป็นแบบที่ 2 พิจารณา หรือว่าแตกฉานเข้าไป ทำอย่างนี้ บ่อยๆ ความหลงในความรัก เชื้อราคะ ก็จะหายไป ลูก จะเหลือแต่ความเมตตาอันสูงสุด แก่กันและกัน

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้เข้าใจ ลูกเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว เจ้าคะ

ลูกจะน้อมไปพิจารณา ปฏิบัติตาม เพื่อก่อเกิดประโยชน์ ความเมตตาเพิ่มให้กับลูกด้วยและจะนำธรรมนี้ไปเผยแผ่ให้ญาติธรรมทั้งหลายได้ปฏิบัติตาม ถอดถอนเชื้อราคะ ความหลงในความรัก พระพุทธเจ้าค่ะ

วันนี้ ได้เวลาแล้ว ลูกจะขอลาก่อนนะเจ้าคะ แล้วไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 135 **อสุภะ ซากศพที่มีสีเขียวคล้ำ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า และเหล่านักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ต่างก็ได้นั่งด้วยความสงบ พร้อมทั้งจะ
ฟังธรรม

ข้าพเจ้า เมื่อน้อมพลังจนเต็มกายแล้ว จึงได้เคลื่อนจิตออกจากกาย เมื่อจิตกาย
ภายในของข้าพเจ้า ออกจากกาย ไปสู่โลกทิพย์แล้ว จึงได้ขึ้นเข้าเฝ้าองค์พระพุทธเจ้า
พระองค์ท่าน ในดินแดนธรรมแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นดินแดนทิพย์ ที่พระองค์ท่านทรงเนรมิตให้
บังเกิดขึ้น ซ่อนอยู่ในศาลาสวดมนต์ ที่เราพากันปฏิบัติ พระพุทธองค์ท่านทรงสวมจีวรสี
เหลืองทอง สว่างไสว และทรงนั่งอยู่บนแท่นบัลลังก์ ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งใกล้ๆตรงแท่นเท้า
ของพระองค์ท่าน เพราะบัลลังก์ที่ท่านนั่งนั้น ติดอยู่กับพื้นดิน คล้ายกับเป็นเก้าอี้ ที่เป็น
บัลลังก์ ทำมาจากหิน พระองค์ท่านทรงนั่งอยู่ และหย่อนขาลงมาที่พื้น ข้าพเจ้าจึงเข้าไป
นั่งใกล้ๆ ที่เท้า และกราบลงบนเท้าของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านทรงมีสีผิวคล้ายกับเป็น
สีเนื้อ แต่ว่าเป็นกายที่เป็นกายทิพย์ เนื้อของพระองค์ท่านเลี่ยนุ่มนุ่ม และไม่เหมือนกาย
หยาบของเรา

วันนี้ พระองค์ท่าน ทรงเมตตาปรากฏพระวรกาย คล้ายคลึงกับกายของมนุษย์ แต่
เป็นกายทิพย์ ที่เป็นภูมิของเทวดาชั้นสูง เมื่อก้มกราบพระพุทธองค์ท่านแล้ว พระองค์ท่าน
ทรงถามข้าพเจ้าดังนี้ว่า

พระยารธรรมเอ๋ย.. เป็นยังไงบ้างเล่า การสือธรรมะ การเผยแผ่ การนำธรรมนั้น
ไปประกาศกับโลก ให้รู้ ให้ตื่น เป็นยังไงบ้างล่ะ พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ ก็พอทำไปเรื่อยๆ ดูก่อน เจ้าค่ะ ทุกอย่าง อยู่ที่เหตุและ
ปัจจัย วันนี้ แม้จะไม่มีคนฟังมากมาย แต่ธรรมของพระองค์ เป็นธรรมที่ประเสริฐ บุคคลผู้
ได้ยินได้ฟัง ที่มีเพียงแค่อุ่มคนเล็กๆ แต่เมื่อได้ฟังแล้ว ก็ทำให้เข้าใจ เข้าถึงคำสอนของ
พระองค์ อย่างแจ่มแจ้ง และคำสอนเหล่านี้ ก็ไม่ได้หายไปไหน ก็ได้บันทึก แล้วก็เก็บเอา
ไว้ มันจะอยู่ไปอีกนานเท่านั้น ซึ่งคนรุ่นหลัง เขาก็จะได้ฟังอีกมากมาย ก็พอทำได้อยู่
ตามเหตุและปัจจัย เจ้าค่ะ

แล้วท้อใจมั๊ยล่ะลูก.. ที่ทำไปแล้ว ก็ยังคงเงียบอยู่ ที่ทำไปแล้ว ก็ไม่ได้มีคนมากมาย

มาสนใจ

พระยาธรรม : ไม่ห rokok เจ้าคะ เพราะว่าหนูเข้าใจว่า.. ทุกอย่างมันแล้วแต่รอบ กาลเวลาตัวหนูเอง หนูก็ยังไม่แข็งแรงพอ ที่จะต้องมารับญาติโยมเยอะๆ ต้องมาดูแลเขา และความเป็นจริง อีกข้อหนึ่งก็คือ *ธรรมที่สูงส่ง* ธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เป็นธรรมที่ ประเสริฐ มันต้องเป็นคนที่สร้างบุญ สร้างบารมีมากพอ ถึงจะสามารถที่จะน้อมประพจน์ ปฏิบัติตามได้ ถึงจะสามารถที่จะเรียนรู้ และเข้าใจได้ พระพุทธเจ้าคะ จึงไม่ได้คิดอะไร เห็น เป็นธรรมดาเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละ ถ้าเป็นอย่างนั้น..

พระยาธรรมเอย.. การที่เราจะทำอะไรสักสิ่ง มันก็ต้องมีการเริ่มต้น และก็ทำให้ ดีที่สุด ตามพลังกำลังความรู้ ความสามารถของเรา ทำไปแล้ว ไม่สนใจว่า มันจะเกิดผล อย่างไร ช่างมัน แต่ได้ทำอย่างเต็มที่ ตามกำลังของตนแล้ว อย่างนั้นละลูก จะทำให้เรา ไปได้ไกล การทำกรรมฐาน ก็เหมือนกัน ไม่ต่างอะไรกันกับ การที่นำธรรมนั้นไปเผยแผ่ เลย ลูก ถึงแม้ว่าเราจะเริ่มต้นฝึกฝน ด้วยความยากลำบาก แต่ถ้าเกิดว่าเราทำไป ค่อยฝึก ค่อย หัดไป ทำเต็มพลังกำลังความรู้ความสามารถของเรา เราก็ย่อมทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ พัฒนาไป เรื่อยๆ อาจจะไม่เก่ง เหมือนใครเขา อาจจะไม่มฤทธิ มีเดช

แต่ไม่เป็นไร จิตเราสงบขึ้น เราสามารถเข้ามาน ได้ง่ายขึ้น เรามีปัญญารู้แจ้ง มาก ขึ้น แค่นั้นก็ถือว่า ดีแล้ว และก็จงฝึกไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ ตามเหตุ และปัจจัยที่มันจะเป็นไป ตามรอบ ตามกรอบของเวลา อย่างที่ลูกกล่าวมา ในเรื่องของการเผยแผ่ธรรมนั้นนะลูก เราทำไป ตามเหตุและปัจจัย ทำอย่างไม่หลงทาง ทำแล้วก็เก็บเอาไว้ เพื่อมันเกิดประโยชน์ กับคนรุ่นหลัง และคนที่เขาจะฟังรู้เรื่องหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับบุญของเขาอีกทีหนึ่ง อย่างนั้น แหะละลูก เพราะตัวของเราเองนั้น เราก็ยังทำได้ ตามเหตุ ตามกำลัง ตามบุญตามบารมีของ เรา เหมือนกัน เพียงแต่เราทำไปเรื่อยๆ ทำตามกำลัง และถ้าเกิดว่า เป็นสิ่งที่เหนือกำลัง ของเรา เราไปฝืนมัน ก็จะทำให้เราเป็นทุกข์ การฝึกปฏิบัติธรรม สมาธิ ก็เหมือนกัน เราทำตามกำลัง ทำไปเรื่อยๆ สัมผัสเข้าใจ มุ่งมั่น ตั้งใจ และก็ทำต่อไป ทำโดยไม่สนใจว่า ทำได้แค่ไหนแล้ว และไม่จำเป็นต้องมีใครมาชื่นชมเรา เราไม่จำเป็นต้องเก่งกาจอะไร มากมาย ขอเพียงแค่ว่าให้เราทำไปเรื่อยๆ ได้ จิตเราสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ก็ดีแล้ว อย่างนั้นละ

พระยาธรรมเอย.. ไหนลองกล่าวมาสิลูกวันนี้มีธรรมอะไรเล่า ที่จะมาถามจงกล่าว ธรรมนั้นมาเถิดพระยาธรรมเอย..

พระยาธรรม : กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางให้ลูกได้เห็น แสงสว่างในการที่จะทำสิ่งใด ค่อยคิด ค่อยทำ ทำตามกำลังความรู้ ความสามารถ ทำแล้ว

ก็แล้วไป ขอเพียงแค่นี้ให้จิตเรายังดีอยู่.. ก็พอแล้ว จะได้ไม่ทุกข์ ไม่ดิ้นรน ไม่เครียดในสิ่งที่ทำ
ขอบพระคุณพระพุทธองค์ เจ้าค่ะ

วันนี้.. ลูกจะมาขอทูลถาม ถึงกรรมฐานกองที่ 12 ในแบบที่ 3 ที่ให้เราพิจารณา
ซากศพ ให้เห็นเป็นเนื้อสีแดง สีเขียว สีขาว ขึ้นตามกายของศพนั้นว่าเราจะมีพิจารณา
อย่างไรบ้าง นะเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางเรื่องนี้ ด้วยเถิด..พระพุทธเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ความลุ่มหลง นั้นมีอยู่ 3 แบบ คือ หลงในตัวของเรา หลงในตัว
บุคคลที่เรารัก บุคคลที่รักเรา หลงในสิ่งที่เป็นเหตุปัจจัยภายนอกต่างๆ ทั้งหลาย ในโลกนี้

ฉะนั้น.. ในแบบที่ 1 เราได้ถอดถอนความหลงในตัวแล้ว

แบบที่ 2 เราได้ถอดถอนในตัวของตัวเองบุคคลผู้อื่น ที่เราไปลุ่มหลง

วันนี้ในแบบที่ 3 ก็ให้เราลองพิจารณา ถอดถอนความลุ่มหลง

ที่เป็นสิ่งภายนอก ที่เป็นองค์ประกอบของโลก ที่ทำให้เราลุ่มหลงในโลกใบนี้

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ลองนั่งหลับตาภาวนาดู ตั้งสมาธิให้มั่นก่อน แล้ว
ค่อยพิจารณาตาม ลูก จึงจะเกิดผลที่ดีแก่การ เข้าสู่การตั้งจิตตั้งใจทำกรรมฐาน ในกอง
นี้นะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. หลับตาลงลูก วางมือทั้ง 2 ข้าง แขนงมือไว้ที่หัวเข่า

น้อมพลังที่เย็นจากภายนอก สู่ภายใน สูดลมหายใจเข้าลึกๆ

นึกว่า บนฝ่ามือของเรานั้น มีพลังสีขาว สว่างไสว อยู่บนฝ่ามือ

เมื่อเรานึกเช่นนี้ บนฝ่ามือของเรา ก็จะสว่าง เย็นสบาย ฝ่ามืออีกข้างหนึ่งของ
เรา ก็นึกน้อมพลังที่เย็น ขาวสว่าง ลงมาที่ฝ่ามือข้างนั้น จนทั้งสองข้างของฝ่ามือเรา มีแสง
สว่าง สว่างไสว

เราก็น้อมพลังนั้น ส่งลงมาที่ใบหน้าของเรา ที่ลำตัวของเรา น้อมเอาพลังงานที่
เย็น ที่เป็นก้อนพลังงานสีขาว สว่างไสวนั้น เข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย คือ ในท้องของเรา แล้ว
เราก้ยังคงตั้งจิตให้มั่น น้อมพลังที่เย็น เต็มเข้าไปสู่ในกายของเรา

จนกว่าเรานั้น จะเห็นกายของเราสว่างไสว เป็นแก้ว ที่สว่างแวววาว ตัวเราจะเบา
คล้ายกับว่า นั่งอยู่กลางอากาศ เรามีแสงสว่างเจิดจ้า เเบาสบายเมื่อพลังของเราเต็มแล้ว
เราจึงค่อยน้อมคิด นึกถึง ความที่มันไม่เที่ยงแท้ ของสิ่งทั้งหลาย
ที่นอกเหนือจากมนุษย์ ที่เราลุ่มหลง และยึดติดกับมัน

พระยารธรรมเอ๋ย.. แท้ที่จริงแล้วนะลูก ไม่ใช่แต่เพียงเฉพาะซากศพเท่านั้น ที่มัน
จะเน่าเป็น

ลูกเอ๋ย.. สิ่งของอื่นๆภายนอก มันก็เน่า มันก็หาย ดับกลับคืนสู่พื้นดินได้ลูก เรา

ลองนึกพิจารณาดู ถึงสัตว์สักตัวหนึ่ง ถึงแม้ว่ามันไม่ใช่มนุษย์ มันไม่ใช่ร่างกายแบบเรา แต่ว่ามันก็สามารถที่จะตาย ขึ้นอืด แล้วก็ป็นสีแฉงๆ เขียวๆ ขาวๆ เป็นจ้ำๆ มันก็เป็นอย่างนั้นได้ เหมือนกัน

นกตัวหนึ่ง ที่มันมีปีกบินได้ วันหนึ่ง ถ้าถึงวันที่มันต้องล้มตาย ถึงแม้ว่าไม่มีใครไปยิงมัน ไปทำร้ายมัน มันก็จะต้องตายไป ด้วยความเจ็บ ความป่วยของมัน ด้วยความแค้น ความชราของมัน เมื่อมันตาย คอมันก็พับ พอเวลาผ่านไป มันก็แข็ง พอเวลาผ่านไปอีก มันก็เขียวขึ้นอืด พอเวลาผ่านไป ตัวของมัน ก็ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์เราเลย ถ้ามันเนาขึ้นมา ปีกมันก็ร่วง หนอนก็ขึ้น เหลือแต่กระดูก ท้ายที่สุด กลับคืนสู่พื้นดิน นก เป็นสิ่งภายนอก นอกเหนือจากตัวบุคคล นอกเหนือจากคนที่เรารัก นอกเหนือจากตัวของเรา แต่มันเป็นองค์ประกอบ เป็นสิ่งที่อยู่ในโลกนี้ มันเป็นสิ่งมีชีวิต ที่เรามักมองข้ามมันเสมอ

แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันกับเราก็เหมือนกัน หรือว่า ถ้าเราจะนึกถึงตัวสุนัขสักตัวหนึ่ง ถ้าเกิดวันหนึ่งที่มันล้มตาย มันก็นอนแน่นิ่ง ไม่ห่าง ไม่วิ่ง ไม่มีความเป็นมัน อีกต่อไปแล้วตัวมันก็จะแข็ง ขึ้นอืด เขียว มันก็จะมีสีเดียวกัน ที่เปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของมันเหมือนกันท้ายที่สุด ก็เหลือแต่กระดูก แล้วก็กลับคืนสู่พื้นดิน สัตว์ก็เป็นแบบนี้ ก็ไม่ต่างอะไรจากตัวของเรา จากตัวของบุคคลที่เรารักเลย ทุกสิ่งบนโลกนี้ ไม่เที่ยงแท้ มีค่าเสมอเหมือนกันเกิดเป็นอะไร ท้ายที่สุด ก็เหมือนกัน คือ ตายดับจากกันไป เรามานึกถึง บ้านเมืองสมัยก่อนโน้น ที่ที่เราอยู่ตรงนี้

มันคงเป็นบ้านเป็นเมือง มีผู้คนอาศัยอยู่มากมาย เป็นบ้านเก่าเมืองเก่าที่สวยงาม เขามีบันทึกเอาไว้ในตำรา เมื่อ 200 ปีก่อน มันเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ แต่บัดนี้บ้านเรือนบ้านเมืองผู้คน สิ่งเหล่านั้นก็ยุบลง หายไปกับดิน สลายกลับคืนสู่ธรรมชาติของมัน

ฉะนั้น.. แปลว่า บ้านเรือน บ้านเมือง สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่เป็นสิ่งก่อสร้างเหล่านั้นมันก็พังลง และเนา กลับคืนสู่พื้นดิน สลายตัวกลับไปเหมือนกัน ทีนี้ เมื่อสิ่งที่เป็นสิ่งของข้าวของ สิ่งที่เป็นรูปธรรมต่างๆ มันก็พังเป็น เน่าเป็น เสี้ยเป็น เหมือนกันกับเรา ไม่มีความแตกต่างอะไรกัน กับเราเลย

ทีนี้เราลองมาพิจารณาดู สิ่งที่เป็นเหตุภายนอกอีก คือ ลาก ยศ สรรเสริญต่างๆ สมมุติว่า วันนี้เรามีลากก้อนหนึ่ง มีเงินทอง ทรัพย์สมบัติ เงินทอง ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นมันก็ทำความเดือดร้อนให้กับเรา เดือดร้อน ที่เราต้องดูแล รักษา ต้องคิดว่า จะเอาไปทำอะไที่เกิดประโยชน์ กลัวว่าจะมีใครมาเอาไป

และท้ายที่สุด เงินก้อนนั้น สมบัติก้อนนั้น ก็หายไปจากเราอยู่ดี มันก็ดับก็หาย สลายกลับคืนสู่ธรรมชาติของมัน ธรรมชาติของมัน คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป บางที มันก็

หายไปตามยุค ตามสมัย ที่มันไม่มีค่าแล้ว บางที มันก็หายไปกับบุคคลผู้อื่น ที่เราต้องจ่าย ต้องทำให้มันหมุนออกไป ความเนาเหม็นของมัน ก็คือ ทำให้เราเดือดร้อน รำคาญใจ ทำให้เรายึดติดมันไว้ เมื่อไม่มีมันแล้ว เราก็เป็นทุกข์ใจ มันก็ทำให้เราเดือดร้อน

แต่ท้ายที่สุด มันก็เสื่อมสลายไป ตามเหตุของมัน การมีศ ยศนั้นเนาเป็นมัย เสีย เป็นมัย มันก็เนาเป็น เสียเป็น เมื่อได้ยศมาแล้ว ลุ่มหลงยึดติดในยศที่ได้มา ก็ต้องแบกยศ นั้นไว้ จนทำให้ตนเป็นทุกข์ไม่เป็นตัวของตัวเอง เมื่อลุ่มหลงในยศ ก็เบ่งใช้อำนาจไปในทาง ที่ไม่ถูก ตนก็จะได้รับผลของกรรม ที่ตีรอบกลับมา ทำให้ตนนั้นเป็นทุกข์ และยศนั้นก็ไม่ใช่ของแท้ เราก็เลยต้องดิ้นรน รักษามันไว้ ต้องประคองมันไว้ ให้มันต้องอยู่กับเรานานที่สุด อย่างนั้นก็ทุกข์ เมื่อมันจะต้องดับ ต้องสลาย ตายจากเราไป เราก็จะเสียดาย อาลัย อารมณ์ กลายเป็นทุกข์ รุ่มร้อนในใจเรา

ก็เหมือนอยู่ใกล้ของเนาเหม็น เหมือนว่ามันเนา มันตายไปจากเราแล้ว มันกลับ คืบไปสู่ที่ของมัน มันไม่ใช่ของเรา เมื่อยศนั้นดับไป ตามเหตุของมัน เราก็ทุกข์ใจ

อย่างนี้ละ **พระยาธรรมเอย..** การที่เราได้พิจารณา ในแบบที่ 3 ก็ให้เห็นแจ้ง ตามความเป็นจริงอย่างนี้แหละลูกในตัวของสัตว์ก็ดี ในตัวของสิ่งของก็ดี ในตัวของลาภยศ หรือสรรเสริญ ก็ตามท้ายที่สุด มันก็เนา มันก็ดับ มันก็สลาย กลับคืนสู่พื้นดิน กลับคืนสู่ ธรรมชาติ หายไปกับลมกับฟ้าไม่มีอะไรสักสิ่งสักอย่าง ที่เหลือเอาไว้เลย

พระยาธรรมเอย.. ลองฝึกฝนทำเช่นนี้ อยู่บ่อยๆ ก็จะทำให้ลูกนั้น ไม่ลุ่มหลง ใน สิ่งของ ข้าวของ ไมโลภ ในสิ่งของข้าวของ. ในลาภยศ สรรเสริญต่างๆ ไม่เบียดเบียนสัตว์ เล็กสัตว์น้อย ไม่เยอหยิ่งจองหองไม่หลงในตัวเอง ไม่หลงในสิ่งที่มีที่เป็น ก็จะช่วยให้ออก อยู่ ในกรอบของการ ทำความดี และพบพระนิพพาน

ความหลงนั้น มันก็มี ความหลงในตัวของเรา ตัวของตัวบุคคลที่เรารัก หรืออยาก ให้รักเรา ตัวของสิ่งทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้น มีอยู่ในโลก ซึ่งทั้งหมด ในทั้ง 3 อย่างนี้ ก็ไม่ต่าง ะไรกันเลยทั้งตัวเรา ตัวเขา สิ่งของ และลาภยศ สรรเสริญต่างๆ

ท้ายที่สุด.. มันก็ตาย ตายจากสิ่งที่มันเป็น เมื่อมันตายแล้ว มันก็ระบม บวม แล้ว ก็สลายกลับคืนสู่ธรรมชาติ เหมือนกันขึ้นอยู่กับว่าจะเจ็บ ในกายภายใน จะเจ็บในดวงจิต ดวงใจ เหมือนเจ็บใจ ทุกข์ทรมานใจ พลัดพรากไปจากใจ หรือจะเจ็บ แบบพลัดพรากไป จากกายแต่ท้ายที่สุดมันก็พรากจากอยู่ดี รวมถึงสิ่งที่กล่าวมาทั้งหลายนั้น มันก็ไม่ได้ติดตัว ของเราไปด้วยสิ ถ้าเกิดวันไหนที่เราสิ้นสุดลมหายใจ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็จะสิ้นสุดตามไป ด้วย มันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้นเอง

แล้วเราจะยึดติดกับมันไป เพื่ออะไรเล่า กลุ่มหลงกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เพื่ออะไรเล่าเราจะโอ้อวดว่า เราดีกว่าสุนัข ดีกว่านก ดีกว่าสัตว์เดรัจฉานได้อย่างไรเล่าก็ในเมื่อมันก็เหมือนๆ กัน

เราจะยึดว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เป็นของเราได้อย่างไรเล่า เมื่อตัวของเรา ก็เหมือนเขาทุกอย่างไม่มีใคร เป็นของของใครไม่มีใคร มีอำนาจมากกว่าใครเลย เมื่อพิจารณาเช่นนี้อยู่บ่อยๆ ก็จะช่วยถอดถอน ให้ตัวของเรา นั้น เข้าไปอยู่ในความสงบ ไม่ตื่นรนขวนขวาย เมื่อเราเห็นทะเล เห็นแจ่มแจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลาย จิตเราก็เหมือนชำระล้าง “ความลุ่มหลง สิ่งครอบงำ” เหล่านี้ ออกไปหมด กายของเรา ก็จะยิ่งเบา โล่ง สว่างไสว เราก็รับพลัง เราก็ภาวนาอย่างนั้นไปเรื่อยๆ จนดับไปในฉาน

หรือว่า จะถอยออกจากฉาน เพื่อฝึกใหม่ เข้ามาใหม่ และพิจารณาใหม่ เพื่อว่าจะได้เห็นความแตกฉาน ในสิ่งที่เราหิบบั้นมา ตั้งจิตที่จะเพ่ง หรือว่าตั้งมั่นไว้เป็นอารมณ์ เราก็จะสามารถเข้าไปในสิ่งนั้นได้ ซากคน ซากสัตว์ หรือว่า สิ่งของข้าวของ ลาภยศ สรรเสริญ เราก็สามารถตั้งไว้เป็นอารมณ์ ให้เห็นความเสื่อม ความสลายของมัน ได้ทั้งนั้นละ พระยาธรรมเมย

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้เข้าใจ ถึงประโยชน์ของการทำกรรมฐานในกองนี้

หากว่าเราได้พิจารณาถอดถอนความหลงในตัวของเรา ตัวของบุคคลผู้อื่น ตัวของสิ่งของข้าวของ และทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ ให้เราเห็นความไม่เที่ยง เห็นการเกิด และการดับ เห็นการที่มัน จะต้องกลับคืนสู่ธรรมชาติ อย่างแจ่มแจ้ง ก็จะถอดถอนความหลงของเราได้

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตา พระพุทธรเจ้าค่ะ

แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่ วันนี้ ได้เวลาแล้ว จะขอกราบลา กลับคืนสู่โลกมนุษย์ เพื่อทำหน้าที่ต่อไป พระพุทธรเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 136 **อสุภะ ซากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพเจ้าพระพุทเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมี แสงสว่างเจิดจ้าจนเต็มในกาย เมื่อข้าพเจ้าพร้อมที่จะขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทเจ้าท่านแล้ว กายหยาบก็ดับหลับตาลงแน่นิ่ง กายภายในเกิดความว่างโล่ง และมีแต่เพียงแสงสว่าง ที่สว่างไสวอยู่ในกายภายในของข้าพเจ้า ซึ่งคล้ายกับว่า แสงสว่างในกายนั้น อยู่ท่ามกลางอากาศที่ว่าง โล่ง เบาสบาย

ข้าพเจ้าจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า.. ขอให้ลูกได้ขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทเจ้า องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าทูลถามธรรมด้วยเถิด พระพุทเจ้าค่ะ

เมื่อได้อธิษฐานจิตเช่นนั้นแล้ว จึงมองขึ้นไปทางด้านบน สูงเหนือจากที่ตนเองอยู่ขึ้นไป เห็นองค์พระพุทเจ้าทรงปรากฏพระวรกาย เป็นองค์ขนาดใหญ่ ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปใกล้ๆ ณ ที่ตรงนั้น ที่พระองค์ท่านทรงประทับอยู่ ทันทีที่ข้าพเจ้าเคลื่อนเข้าไปใกล้ กายของพระองค์เลื่อนเล็กลง และขยับลึกเข้าไป กลายเป็นว่าในตรงนั้น มีทางเดินเข้าไปเหมือนเป็นพื้นดินในโลกทิพย์ พอเดินเข้าไปในที่แห่งนั้น มีลักษณะคล้ายกับป่าที่อุดมสมบูรณ์มาก มีต้นไม้ใหญ่ๆ อยู่ต้นหนึ่ง และองค์พระพุทเจ้า พระองค์ท่านทรงไปไหนก็ไม่รู้ เห็นแต่ต้นไม้ใหญ่ และลำธารที่สวย เห็นแต่ความสวยงาม ความเงียบสงบ กลิ่นไอความบริสุทธิ์ ในดินแดนทิพย์แห่งนั้นเท่านั้น

ข้าพเจ้าก็เลยเข้าไปใกล้ๆ ใต้ต้นไม้ต้นนั้น แล้วนั่งลงบนหญ้านุ่มๆ ตรงนั้น เพราะคิดว่า องค์พระพุทเจ้าทรงประทับอยู่ใต้ต้นไม้แน่ หรือไม่ ประเดี๋ยวท่านคงเสด็จมาตรงนี้ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปนั่งรอ นั่งลงแล้วก็หลับตาภาวนา เห็นแสงสว่างๆ มาแต่ไกล สว่างไสวส่องจ้าลงมาในที่นั้นอีกทีหนึ่ง ซึ่งเป็นภาพทิพย์ที่ซ้อนทิพย์เข้าไปอีก

ข้าพเจ้าก็ยังคงหลับตานิ่งอยู่ต่อไป จนเห็นพระองค์ท่านทรงเสด็จมา ปรากฏพระวรกาย ณ ใต้ต้นไม้ที่ข้าพเจ้านั่งรออยู่

พระองค์ท่านทรงมีพระวรกายเป็นแก้วใส มีแสงสว่างที่สว่างไสว เป็นแสงสว่างที่นุ่มนวล ดูแล้วเย็นตา สัมผัสแล้วเย็นใจ อย่างอธิบายไม่ถูก

ข้าพเจ้าจึงก้มกราบพระองค์ท่าน แล้วจึงได้ทูลถามพระพุทเจ้าองค์ท่านไปดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
ขึ้นเข้าเฝ้า เพื่อทูลถามถึงกรรมฐานกองต่อไป คือ กรรมฐานกองที่ 13 ให้ดูชากศพ ว่ามีน้ำ
เหลืองไหลออกมาเป็นปกติ เราจะมีวิธีพิจารณาแบบไหนละเจ้าคะ เราจะได้เห็นแจ้ง เข้าใจ
ในภาพของร่างกาย หรือว่า ศพที่มีน้ำเหลืองไหลออกมา นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. การที่เรานั้นจะพิจารณาเห็นภาพของกาย ของชากศพ ที่มีน้ำ
เหลืองไหลออกมา เราก็ต้องทำสมาธิ แบบเดิมนั้นแหละลูก

ทำสมาธิ.. ให้เข้าสู่ฌานสมาธิก่อนเล็กน้อย เพื่อที่จะสามารถนึกได้ พิจารณาตาม
ได้ หรือว่า แตะฉานเข้าไปในกรรมฐานกองนี้ นะลูก ลองทำอย่างนี้ดู ก็แล้วกันนะ หลับตา
ลง หายใจเข้า และหายใจออก ปล่อยจิตปล่อยใจ ให้ว่างๆ โลงๆ ไม่หนัก ไม่ทุกข์ ไม่คิด
อะไร พื้นที่ตนนั่งก็ว่าง โลงๆ ทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่า ตัวเรานั้น คล้ายกับว่า อยู่ในกลาง
อากาศ เราเห็นเพียงแสงสว่างระยิบระยับ ลอยไป ลอยมา พร้อมกับพลังความชุ่มเย็น
ที่กายของเราสัมผัสได้ เย็นเยือก ผ่านไปทางซ้าย เราก็เห็นแสงระยิบระยับผ่านไป ความ
เย็นเยือกผ่าน

จากซ้าย -ไปขวา

จากขวา -ไปซ้าย

จากด้านบน - ลงสู่ด้านล่าง

จากด้านหลัง - ไปสู่ด้านหน้า

เราเห็นทิศทางของลมต่างๆ ที่มันเย็น เห็นแสงระยิบระยับของคลื่นความสงบ
เหล่านั้น เราก็โน้มเอาพลังที่เย็น แสงที่สว่าง น้อมเอาพลังเหล่านั้น เข้ามาเติมในกาย
ของเรา

น้อมเอาพลังที่เย็น มาสู่ฝ่ามือข้างซ้าย

น้อมเอาพลังที่เย็น มาสู่ฝ่ามือข้างขวา

เราก็น้อมพลัง เข้ามาเติมสู่ศูนย์กลางกายของเรา

เติมพลังเย็นๆ ตัวรู้สึกเบาๆ ลอยๆ

เมื่อเราน้อมพลังเช่นนั้นไปเรื่อยๆ จนกายของเรานิ่ง สงบ เบา ลอย

ทีนี้ เราก็อธิษฐาน.. ขอให้กายภายในของข้าพเจ้า แยกออกจากกายหยาบออกมา
ด้วยเถิด ทีนี้ เราก็จะค่อยๆ ลอกกายภายใน จะมีอีกคนหนึ่ง ที่เป็นเรา ซ่อนอยู่ในกายหยาบ
กายนี้เหมือนคล้ายกับว่า เป็นดวงจิตที่มีกายทิพย์ ซ่อนในกายหยาบ เราก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน
เดินออกจากกายหยาบมา เรามีความรู้สึก มองกลับไปเห็นตัวเอง นั่งขัดสมาธิอยู่ คล้ายกับ
ว่า จิตวิญญาน ดวงจิตของเรา ออกจากกายไปแล้ว เหลือแต่เพียงร่างกายว่างๆ เราก็อัน

กลับมาดูตัวของเรา ถ้าเกิดว่า เราตายไปจากโลกนี้ หรือว่าตายจากกายหยาบนี้ ไม่ได้ครอง กายหยาบนี้แล้ว ก็คงจะเป็นอย่างนี้สินะ จิตออกจากเรือนร่าง ร่างกายก็โล่งโปร่ง แน่ใจไม่ เหลือความรู้สึกเช่นนี้สินะ คนที่เขาตายกัน เขาก็คงจะเป็นอย่างนี้ละ แล้วเราจะไปไหนเล่า รู้สึกอ้างว้างเดียวดาย รู้สึกว่า มันโล่ง มันไม่มีใคร

โธ่เอ๊ย.. เมื่อเราตายจากกายหยาบไปแล้ว จิตเรามันเป็นอย่างนี้เอง ทั้งกายหยาบ ออกมา เราจะไปไหนก็ไม่รู้ เห็นแต่ความว่างโล่งไปหมด กายก็แนบนิ่ง ไม่เป็นไรหรอกนะ เพราะการตายออกมาในคราวครั้งนี้ เราออกมาด้วยพลังของพุทธบารมี ออกมาด้วยการ ทำจิตที่ดีแล้ว เราคงต้องได้ไปในที่ที่ดี เป็นแน่แท้ ไม่เป็นไรหรอกนะ ช่างมันเถิด

ทีนี้.. เราก็ลองอธิษฐานดูว่า ข้าพเจ้าได้สร้างสิ่งสมบุญอะไรเอาไว้บ้างแล้วหาก ข้าพเจ้าจะไปบังเกิด เกิดขึ้นในที่ใด ตามบุญ หรือบาปที่ได้ก่อได้ทำเอาไว้ ขอให้ข้าพเจ้าได้ ไปยังที่แห่งนั้นด้วยเถิด เราอาจจะอธิษฐาน เพื่อไปดูให้แน่ใจก่อนว่า เราจะไปที่ไหนต่อ ทั้ง กายไว้ตรงนั้นแหละลูก เราก็จะไปในที่คล้ายกันกับอุโมงค์ ที่ลี้ก ที่มีคลื่นลม พัดเราผ่าน เข้าไป ผ่านไปในอีกที่หนึ่ง ที่รู้สึกว้างไกล แต่ว่าในความเป็นจริง มันก็ใกล้ จะว่าใกล้ มันก็ เหมือนไกล เพราะว่า มันอาจจะข้ามภพ ข้ามภูมิ ข้ามมิติไปแล้ว ไปถึงยังที่อีกแห่งหนึ่ง มีผู้พิพากษา นั่งอยู่บนบัลลังก์ มีทหารอยู่ทั้ง 2 ด้าน เต็มไปหมด ในที่ตรงนั้น เป็นที่ที่จะ พิพากษา ว่าเราจะไปในที่ใดแน่เลย เราก็มองขึ้นไปทางด้านบน เห็นวิมานแก้วอยู่หลายๆ หลัง 4- 5 หลังนั้นแหละที่เป็นของเรา ที่เราเคยสร้าง เคยทำเอาไว้แล้ว เห็นมีเทวดาที่เขา อยู่ก่อนแล้ว คล้ายกับบ้านจัดสรร ที่บางหลัง ก็มีคนเข้าอยู่ก่อน บางหลังก็ยังมีใครเข้าไป อยู่ และก็มีหลังที่เขียนชื่อเป็นชื่อของเราด้วยสิ คงจะเป็นผลบุญ ที่เราได้เคยทำ เคยสั่งสม เอาไว้ สินะ แต่วันนี้ เรายังไม่มาอยู่ เราแค่มาดูเฉยๆ ว่าการที่เราออกจากกายมานั้น เราจะต้องไปไหน ไปทำอะไรบ้าง เจอกับอะไรบ้าง

ทีนี้.. เมื่อเราเห็นบ้านเรือน เวียงวัง วิมานแก้ว วิมานทอง ที่เราได้สร้าง ได้ทำเอา ไว้แล้ว เราก็มาดูผลกรรม ที่เราทำที่เราอาจเคยพลาดพลั้ง ก่อกรรมเอาไว้ เราก็ดูไป เรานั้น อาจจะต้องได้ไปเกิด ในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง แต่อาจจะเกิดไปเป็นลิง เพราะว่า เมื่อก่อน นั้น เราเคยไปกลั่นแกล้งเขา เคยไปฆ่าเขาเคยไปทำในสิ่งที่ไม่ดีกับเขาไว้ กับเขาไว้ เราอาจ จะเกิดเป็นนก เป็นปลา เป็นสัตว์เดรัจฉาน ตามกรรมของเรา ที่มันจะปรากฏขึ้นมา หรือ ว่า อาจจะเห็นพ่อแม่ ที่เราอาจจะต้องไปเกิดเป็นลูกของเขา ในชาติต่อไป เห็นบ้านหลัง ใหม่ ที่เราอาจจะต้องไปอยู่ ไปอาศัย เห็นพี่น้อง ญาติของเรา ที่เราจะต้องไปเกิดในที่ แห่งนั้น เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว ผลบุญจะส่งให้เราขึ้นไปอยู่ในวิมานแก้ว วิมานทอง ผลของ วิบากกรรมการพลาดพลั้งอาจส่งผลให้ไปเกิด เป็นสัตว์เดรัจฉาน เพราะว่า เราไม่ได้

เบียดเบียน ฆ่าคน แต่เราอาจได้เบียดเบียน ทำร้ายสัตว์ไป

ที่นี่.. เราได้รู้แล้วว่า ภพชาติต่อไป ต้องมีจริงแน่เลย ผลบุญ ก็ส่งผล ผลบาป ก็ส่งผล มีผู้พิพากษา มีชะตาชีวิตต่อไป ที่เราต้องเผชิญ และมันก็ไม่แตกต่างอะไรกับตอน นี้ที่เราเป็นอยู่เลย มันก็ต้องเกิด มีพ่อแม่แม่ มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ เวียนว่ายเวียนวนอยู่ดี ไม่มีความแตกต่างอะไรกันเลย

เหมือนทิ้งหน้าที่นั้น เพื่อมาทำหน้าที่นี้ รู้แล้วสินะ ว่าการตายมันนี่เป็นอย่างนี้เอง ลองกลับไปดูที่กายหยาบดูซิ ตอนนีทำอะไรอยู่ เป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ เราก็ตั้งจิตกายภายในของเรา กลับมา มองดูหน้าของตนเอง ที่หลับตา นั่งขัดสมาธิอยู่ในที่เดิม ที่เป็นกายว่างๆ โลงๆ เราก็มาดูกายนี้อีกทีหนึ่งว่า.. กายนี้ไม่ใช่ของเรา เกิดมาตามภพ ตามชาติ เมื่อหมดเวลา ก็ดับ จากไปกลับคืนสู่พื้นดิน ลองจับเขานอนดู แล้วเราลองสมมุติว่า เขาตายดู

ที่นี่.. เราก็เอาความรู้สึก เหมือนคล้ายกับว่า เราเอามือของเราค่อยๆ รอง ไว้ที่ ศีรษะ แล้วค่อยๆ ทำให้กายหยาบของเรานั้น นอนลง นอนตัวราบไปกับพื้น นอนตรงๆ จับเขานอนหลับแล้ว เอาแขนขาวางไว้ ให้ตรง มองดูกายของตน นอนหลับตา นอนหลับ อย่างสบาย แล้วเราก็มาเอามือจับดูที่จมูก เหมือนว่าเรากำลังตรวจว่า เขาตายแล้วหรือยัง เมื่อเราลองดูแล้ว เขาไม่หายใจแล้ว นี่คือการตาย

ถ้าเกิดว่าวันหนึ่ง ที่ถึงวันที่เราต้องตายแล้ว เราก็เป็นอย่างนี้ละ นอนแน่นิ่ง ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง แขนมือ ไม่กำ ไม่หยิบอะไร ไม่จับอะไร เอาอะไรไปสักสิ่งสักไม่ได้เลย ทิ้งเปลือก กายนี้เอาไว้

เราก็ดูมัน ถ้ามันตายไปแล้ว ผ่านไปสักชั่วโมงหนึ่ง หน้าก็จะซีดขึ้น ตัวก็จะเริ่มแข็ง ถ้ามันผ่านไปสัก 2 วัน ใบหน้าก็จะเปลี่ยนไป บวม พอง ขึ้นมา ปาก ก็จะเปลี่ยนไป แขนขา ตัว ก็จะพอง บวมขึ้น ถ้ามันผ่านไป สักวันที่ 3 ถึงวันที่ 4 มันก็พอง บวมมากขึ้นอีก เนื้อหนัง ก็จะเป็นสีแดง สีเขียว สีขาว พอมันไปอีก ในวันที่ 5 หรือวันที่ 6 มันก็จะขึ้นอืด เต็มที่ จะมีน้ำหนอง น้ำเหลืองไหลออกจากปาก ไหลออกจากจมูก ไหลออกจากตา แขนขาบางจุด ก็เปื่อย มีน้ำเหลืองไหลออกมา ศพนั้นเริ่มเลอะ เพราะธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ มันไม่สามารถที่จะทรงตัวไว้แล้ว เหมือน ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่มันกำลังจะระเบิดทั้ง 4 ธาตุ ที่มันอัดแน่นอยู่ในกายนั้นออกมา เลยมีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม กลิ่นนั้นก็เหม็นมาก คนที่อยู่ในระยะใกล้ ประมาณ 100 เมตร ก็ยังได้กลิ่นเลย เน่าอย่างเต็มที่แล้ว พอง น้ำเหลือง น้ำหนองไหลออก

กายของเรานี้แหละ ทำยที่สุดแล้ว มันก็คืนสู่ธรรมชาติ ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเรา เมื่อเราตายไป ก็เป็นอย่างนี้เอง ที่ที่เรานั้น ไม่สามารถกลับไปได้อีก เหมือนสิ่งที่เรา ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้อีก ปล่อยให้มันผ่านไปไม่อาจเอาอะไรคืนกลับมาได้อีกเลย ไม่ว่าจะเป็รร่างกาย เป็นบุคคลที่รักทั้งหลาย เป็นสิ่งของที่เป็นของของเรา เป็นร่างกายนี้ ไม่มีเลยสักสิ่งสักอย่าง ตัวของเราก็มาตัวเปล่าๆ อย่างนี้เอง *ผลบุญ และบาป*.. ที่จะเป็นสิ่งชี้ทางให้เราเดินจากตรงนี้ไป ทุกคนเกิดมาต้องตาย ตายแล้ว ก็คงจะเป็นอย่างนี้ละ คงต้องเดินทางต่อ ด้วยผลบุญและบาปที่ตนสร้าง

เมื่อชาตินี้ ก็เป็นอย่างนี้ ชาติหน้า ที่เราตายจากกายหยาบนั้นๆ ที่เราไปเกิดในที่นั้น เราก็จะต้องไปถูกพิพากษา แล้วก็ไปเกิดใหม่อีก การเวียนวน เวียนว่ายตายเกิดนั้น มันช่างทุกข์ทรมานเหลือเกิน องค์พระพุทธเจ้าสอนว่า ที่ใดมีการเกิด ที่นั่นมีการตาย มีการพลัดพรากจาก และการพลัดพรากจากนั้น ก็เป็นเหตุของความทุกข์ เราทั้งหลาย จึงไม่ควรเกิด จะได้ไม่มี การพลัดพรากจาก จะได้ไม่มี การตาย เกิดขึ้น นั่นคือ ความจริงอย่างที่สุด

ฉะนั้น.. เราจะสร้างความดี ทำความดีอย่างที่สุด เต็มกำลังที่เราพอมืออยู่ เพื่อที่จะช่วยให้เรา ล้างบาป ช่วยให้เรา สร้างบุญให้มาก เพื่อให้จิตของเรา นี้ จะได้ล้างกิเลสและ ตัณหา เราจะไม่ยึดติดในกายนี้ แต่เราจะใช้กายนี้ ในการสั่งสมความดี ทำความเพียร ชำระ ขัดเกลากิเลสตัณหาในจิตของเรา ความยึดมั่นถือมั่น ต่างๆ ทั้งหลาย ต่อจากนี้ไปเรา จะไม่หลงในกายเราจะไม่หลงในตัวในตนของเรา จะไม่รัก จะไม่โลภ จะไม่โกรธ อีกต่อไป แล้ว เราจะได้ไม่ต้องเกิด

จะได้ไม่ต้องสร้างกรรมที่ไม่ดี เช่นนี้อีก เราจะได้พ้นจากที่นี้ไปเสียที เราจะขึ้น เข้าเฝ้า องค์พระพุทธเจ้า เพื่อไปใน **ดินแดนนิพพาน** ดีกว่า

ที่นี้.. เราก็ได้คลายความยึดติดต่างๆ จากจิตของเรา โดยการพิจารณา การถอด จิตออกจากกาย การมองกลับไปทีกาย การดูกฎแห่งกรรมและภพชาติของเรา เมื่อเราได้ ถอดถอนสิ่งเหล่านั้นแล้วลูกเอ๋ย

กายของเราก็จะเบาว่าง จิตของเราก็จะทรงสมาธิอยู่ลึก มีกำลังของฌานมาก เราจะมีพลังของจิต ที่ปราศจากกิเลสตัณหา จิตทรงอารมณ์อยู่ในอารมณ์นิพพาน เพราะ เรา ได้ทะลุแจ่มแจ้ง

ได้ละทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดแล้ว หลง รัก โลภ โกรธ ไม่มี ความยึดมั่นถือมั่น ไม่มี เราก็เอานิพพานเป็นอารมณ์ คือ ความว่างเปล่า คือความมี เหมือนไม่มี ความไม่มี ก็เหมือน มีเราสมมุติตาย ในวันนี้ เราสมมุติตัดทุกสิ่งทุกอย่าง ในวันนี้ จิตของเรา ก็จะเข้าสู่พระ นิพพาน แต่ะอารมณ์ของนิพพาน เราอาจจะไปทรงอารมณ์ไว้เช่นนั้น หรือว่าจะถอย

กลับมา เพื่อที่จะฝึกฝนไป ให้ตนนั้นคล่องขึ้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. การพิจารณาภายในแบบที่ 1 ของกรรมฐานกองที่ 13 ซึ่งให้มองดูซากศพนั้น ให้มีน้ำเหลืองอยู่เป็นปกติ ให้พิจารณาเช่นนี้แหละลูก

นี่คือ แบบอย่างของการที่จะเราพิจารณา มองให้เห็น ให้ลึก และคลายความยึดติดต่างๆ เพื่อจิตเราจะได้ไปตั้งมั่น ทรงอยู่ในอารมณ์ของ “ความไม่มี” เราจะได้เข้าสู่พระนิพพานได้ ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกทั้งหลาย ได้ฟัง และพิจารณาตาม

การที่เราจะพิจารณาความไม่สวยไม่งามของร่างกาย ในกรรมฐานกองต่างๆ เราต้องฝึกสมาธิ เพื่อสมาธิที่เป็นขั้นต้นของการทำนั้น ก็จะพาให้เราเห็นแจ้งในความไม่สวยไม่งามนั้น และจะพาให้เราทะลุเข้าไป ในโลกแห่งการพิจารณา ตามความเป็นจริง จิตเราก็จะหลุดเข้าไปสู่ การไม่ยึดติดในกายนี้ เมื่อจิตไม่ยึดติด ผูกมัดกับกายนี้แล้ว เราก็จะเข้าสู่อารมณ์แห่งพระนิพพานได้

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ศึกษา และนำไปปฏิบัติ พร้อมทั้งเผยแผ่ พระพุทธเจ้าค่ะ

แล้วโอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อน นะเจ้าค่ะ
สาธุ

ตอนที่ 137 **อสุภะ ซากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้าขอบน้อมต่อพระพุทธรูปองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้ทูลถาม
พระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
เข้าเฝ้าทูลถามถึง กรรมฐานกองที่ 13 กองของการเพ่งศพ ที่มีน้ำเหลือง น้ำหนองไหลออก
มา เราจะมีวิธีการพิจารณา หรือว่าการฝึกจิต อย่างไรละเจ้าคะ ในแบบที่ 2* นะเจ้าคะ
ขอพระพุทธรูปโปรดทรงชี้ทางสว่าง ให้ลูกด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ก่อนอื่นนั้น เราต้องทำจิตของเราให้สงบ ให้ว่างเสียก่อนลูก
ตั้งใจหลับตาภาวนา ปรับจิต ปรับกายของเรา ให้ว่างโล่ง เบาสบาย

หายใจเข้า - น้อมพลังเย็น

หายใจออก - ให้ผ่อนให้คลาย

ทำอยู่อย่างนี้ จนจิตของเรานั้นว่าง โล่ง จนจิตของเรานั้นมีพลัง

เราน้อมเอาพลังที่เย็น ลงมาสู่กายของเรา ให้มีแสงสว่างปรากฏขึ้น

พร้อมกับพลังที่เย็น ที่ลงมาแตะฝ่ามือ แตะตัวของเรานั้น ให้เรารวมพลังแสงสว่าง
จนเต็มในศูนย์กลางกายของเรา เรานั้นจะรู้สึกได้ด้วยตัวของเราเอง ลูก ว่าบัดนี้ ตอนนี้ กาย
เย็นแคไหน จิตมีพลังมากแคไหน เห็นแสงสว่างปรากฏขึ้น บนฝ่ามือซ้าย สองพลังเข้ามา
ในกายของเรา เห็นแสงสว่างปรากฏขึ้น ที่ฝ่ามือขวา สองพลังสว่างเจิดจ้า มาที่ตัวของเรา
จนเราเห็นหน้าท้อง เห็นกายของเรานั้นสว่าง โล่ง เบา

บางที ถ้ากำลังฆานที่เราน้อมพลังเข้ามานั้น มีมากขึ้น เราก็จะเห็นกายของเรานั้น
เป็นแก้วใส หรือว่าอาจจะเห็นเป็นดวงสว่างไสว ที่เกิดขึ้นในศูนย์กลางกายของเรา เราก็
น้อมพลังเย็น จนทำนองสมาธิของเรานั้น แข็งตัว เบาสบาย รู้สึกว่า ถ้าไม่ขยับไปไหน ก็นั่ง
ได้ นิ่ง สงบ รู้สึกว่า สิ่งรอบตัวเรานั้น มันว่าง โล่ง ตัวของเรา เบาสบาย เมื่อถึงจุดตรงนั้น

แล้ว เราก็ค่อยอธิษฐาน นึกขึ้นมา ถึงบุคคล ที่ใกล้ตัวเรา ถึงบุคคลทั้งหลาย ที่เรารักก็ดี ที่รักเราก็ดี เราค่อยนึกหน้าของเขาขึ้นมา ทีละคนๆ

พระยาธรรมเอ๋ย.. เราอาจจะกำหนดจิต นึกถึงหน้าของคุณแม่ แม่ของเรา ให้กำเนิดเรามา เลี้ยงดูเราเป็นอย่างดี แต่ท่านนั้น ก็เป็นเพียงแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ที่ก็เกิดมาตามกรรมของตน เป็นไปตามกรรมของตน และก็จะมียวหนึ่ง ท่านก็ต้องจากเราไป ถ้าเกิดเวลานั้นมาถึง ท่านก็คงหยุดหายใจ นอนแน่นิ่งอยู่ตรงหน้าของเรา มือเท้าก็จะเย็น มือที่เคยลูบหัว เคยกอด เคยสัมผัสกับเรา ก็คงไม่ยกมากอด มาสัมผัสเราอีกต่อไป แล้ว

นอนแน่นิ่ง เราจะพูดจะคุยอะไรกับท่าน ท่านก็คงไม่ตอบเราแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป ท่านก็จะกลายเป็นเพียงแค่ ซากศพ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา จากตัวเหลืองซีด ตัวเย็น

หน้าของท่าน ก็จะค่อยๆขึ้นอืด บวมขึ้น พองขึ้น สีผิว ก็จะเริ่มเปลี่ยนไป เมื่อเวลาผ่านไปอีก สัก 4-5 วัน ท่านก็คงจะมีน้ำหนอง น้ำเหลือง น้ำเลือด ไหลออกจากตัวของท่าน มา

คนที่มีรูปร่าง หน้าตาแบบนี้ ที่เป็นแม่ของเรา ก็จะมีรูปลักษณ์ ที่แปรเปลี่ยนไป จิตของแม่ออกจากร่างไป กายนั้น ก็เปื่อยเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน เมื่อเราได้ฝังศพของท่าน เผาศพของท่าน ศพของท่านก็สลาย กลับคืนสู่ดิน น้ำ ลม ไฟ

เราก็จะไม่เห็นท่าน อีกต่อไปแล้ว ถึงแม้ว่า จะ เป็นผู้ให้กำเนิดเรา เป็นผู้เลี้ยงดูเรา เป็นผู้ที่มีพระคุณแก่เรา เป็นคนที่เรารักมาก เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เหนื่อยมาเพื่อเรา ทั้งชีวิต แต่เราก็ไม่อาจทำอะไรได้ เมื่อเวลานั้นมาถึง เราก็ไม่อาจที่จะหยุดความจริง คือ ความตาย นั้นได้เลย

การพลัดพรากจาก เป็นเรื่องที่ทุกข์ทรมาน แม่ของเราจากเราไป ท่านก็คงทุกข์ทรมาน ที่ต้องจากลูก เราต้องจากแม่ของเรา เราก็ทุกข์ทรมาน ที่ต้องจากท่านไป แม้แต่ สายเลือด ที่อยู่ด้วยกัน เกิดมาจากร่างเดียวกัน แบ่งแยกออกมาจากกายเดียวกัน ท้ายที่สุด ก็ยังยึดกันไว้ไม่ได้เลย หากว่ามีเงินมากมายเพียงใด ก็ซื้อแม่เอาไว้ไม่ได้อยู่ดี คนที่เขารวยมาก มีเงินมากมาย ก็ยังไม่สามารถหยุดความตายได้เลย ชีวิตของคนเรานั้นก็เป็นอย่างนี้ ละ ท้ายที่สุด ก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป อย่างนั่นเอง

ที่นี่.. เราก็มาพิจารณา นึกถึงหน้าพ่อ พ่อผู้ให้กำเนิดก่อเกิดเรามา คนที่เหนื่อย ทุกข์ยากลำบาก ดิ้นรนขวนขวาย ทำสิ่งทุกอย่าง เพื่อเลี้ยงดูเรา

บัดนี้.. เมื่อถึงเวลาแล้ว ท่านก็ตาย ตามเหตุของการเกิด เราก็นึกถึงความตาย ที่มันจะเกิดขึ้นกับพ่อของเรา เป็นแน่แท้ และมันคือ “ความจริง” บางคน ที่ยังไม่เสียพ่อไป ก็ให้สมมุติ นึกถึงวันที่พ่อจากเราไป บางคน ถ้าเกิดว่าพ่อเสียไปแล้ว ก็ให้นึกถึงเวลานั้น ที่พ่อของเราดับ และจากเราไป พ่อหยุดหายใจ กายของพ่อนอนแน่นิ่ง ศพของพ่อ ซีด เหลืองเหี้ยน ตัวแข็ง เวลาผ่านไป ก็เริ่มพอง บวม ขึ้นอืด ใบหน้าของท่าน ก็แปรเปลี่ยนไป ผ่านไปสัก 4-5 วัน ตัวก็จะเขียว แดง ขาว ตามจุดต่างๆ กาลเวลาผ่านไป ท่านนั้นก็มึ่น้ำ เหลือง น้ำเลือด น้ำหนอง ไหลออกมาจากกาย ทุกร่างกาย เป็นเหมือนกันเลย

และท้ายที่สุด.. เมื่อเราทำพิธีเก็บศพ ให้กับพ่อแล้ว ไม่ว่าจะเผา จะฝัง ท่านก็สลาย กับคืนกลับคืนสู่พื้นดิน เราจะร้องไห้ เรียกร้องคร่ำครวญหาพ่อ ท่านก็ไม่สามารถกลับมา อีกแล้ว มันคือความจริงอย่างที่สุด เพราะว่ามันจะเกิดขึ้นกับคนเราทุกคน แม้ผู้ให้กำเนิด เราได้ ก็ยังไม่สามารถ ที่จะหยุดความตายของตนเองได้เลย ตัวของตัวเอง ก็เหมือนกันไม่ว่า จะแก่ขนาดไหน

- จะเป็นหมอ
- จะเป็นผู้ที่ร่ำรวยมากเพียงใด
- จะเป็นนักเลง จะแก่ขนาดไหนก็ตาม
- ก็ไม่สามารถหยุดยั้งความตาย ไม่ให้เกิดขึ้นได้

ท้ายที่สุดแล้ว.. ทุกคน ก็ต้องกลับคืนสู่พื้นดิน พ่อแม่ พี่น้อง พี่ป้า น้าอา ทุกคนที่ เรารัก ทุกคนที่รักเรา ก็จะเป็นอย่างนี้กันทุกๆคนเลย ไม่มีใครหนีพ้นได้ ขึ้นอยู่กับวันไหน ใครจะเป็นผู้ดับก่อน ดับหลัง ตัวของเราเองก็เหมือนกัน เราก็ต้องดับ และตายไปเหมือนกัน เมื่อก่อนโน้น ก็มีคนที่เขาเกิดมา เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก เป็นญาติ เป็นพี่ป้า น้าอา ที่รักกันมาก แต่ในที่สุด คนเหล่านั้น ก็หายไปจนหมด

บัดนี้.. เราเกิดขึ้นมา ผูกพัน พัวพันกัน แต่ในที่สุด เราทั้งหลาย ก็จะต้องดับ ต้อง จากกันไปเหมือนกัน แท้ที่จริง ชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้เอง อย่ามัวแต่ลุ่มหลง ยึดติดกับสิ่ง ต่างๆ ทั้งหลายในโลก เพราะสิ่งทั้งหลายในโลกมันเป็นเพียงสิ่งที่สมมุติเกิดขึ้นมา ให้เรานั้น ได้สร้าง ได้ทำความดี รักษาหน้าที่แห่งตน เพื่อทดสอบความดีแก่ตน เท่านั้น แต่ไม่ได้มีไว้ ให้เราทั้งหลาย ลุ่มหลงในสิ่งที่มี

กาลเวลามันผ่านไปทุกวัน สิ่งทั้งหลาย เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา และในที่สุด ก็จะดับไปตามตามกาลเวลา เหมือนกัน แม้จะเป็นคนที่เรารัก แม้จะเป็นคนที่รักเรา จะเป็นใครก็ตาม ท้ายที่สุดแล้ว ดินก็กลบหน้า สลายกลับคืนสู่ ผืนดิน น้ำ ลม และไฟ ไม่มีใคร ที่จะยังอยู่บนโลกนี้ได้ เราเกิดมา มีอายุไม่เกิน 100 ปี ท้ายที่สุดแล้ว ร่างกายของ

เราทั้งหลาย ต้องเสื่อมสลายไป เป็นความจริง

ฉะนั้น.. อย่างมัวแต่ยึดติด ลุ่มหลง ในลาภยศ สรรเสริญต่างๆ เลย จงตั้งใจทำความดี ทำสิ่งที่ดี ให้ก่อเกิดแก่ตน และผู้อื่น ในสิ่งที่เป็นความดีนั้น ย่อมแน่นอนว่า เป็นการไม่เบียดเบียน เพราะการที่เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น การที่เราจะถูกผู้อื่นเบียดเบียนนั้น ย่อมไม่มีการที่เราได้เกิดมาแล้ว ได้อยู่กับพ่อแม่ พี่น้อง เราต้องทำตัวของเราให้ดี ไม่สร้างความเดือดร้อน ให้ท่าน ไม่สร้างความเดือดร้อน ให้แก่เขาเหล่านั้น ทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ ให้แก่เขา เป็นคนดี รู้คุณ กตัญญู

สร้างแต่สิ่งที่ดี ในช่วงเวลาที่ยังมีชีวิตกันอยู่นี้ ความดีเท่านั้น ที่จะช่วยเป็นสิ่งที่จะช่วยทุกคน ให้หลุดจากความทุกข์ ต่อให้เรารักและยึดติดกัน มากเพียงใด ก็จะไม่ช่วยให้เราทั้งหลาย หลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้เลย ความดีเท่านั้น ที่จะช่วยให้มีความสุข ที่จะช่วยให้จิตใจ หลุดพ้น

เช่นดัง องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตัดสินใจออกบวช บำเพ็ญ เมื่อภาวนาจนพบหนทางแห่งความพ้นทุกข์แล้ว ก็ได้กลับมาแนะนำ และนำพาคนที่รักท่าน คนที่ท่านรักทุกคนให้พ้นจากวัฏสงสารนี้ สิ่งนั้นต่างหากเล่า คือ สิ่งที่จะช่วยให้คนที่เรารัก คนที่รักเราทั้งหลาย ได้หลุดพ้นจากการตาย หลุดพ้นจากความทุกข์ การพลัดพรากจาก

เรานั้นได้เกิดมาแล้ว ก็ชาติ มีพ่อแม่มาแล้ว ก็คน มีพี่น้องมาแล้ว ก็ครั้ง มีญาติพี่น้องมาแล้ว ก็หน ทุกภพ และทุกชาติ ก็ต้องพลัดพราก เกิด แก่ เจ็บ ตาย ล้มหายตายจากกันไป เช่นนี้ละ วนไป สมมุติเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก แล้วก็ดิ้นรน ขวนขวาย ทำยที่สุดก็ตาย กลับมา แล้วก็วนไปใหม่อีก ไปสมมุติใหม่อยู่อย่างนั้น ร้องให้ไม่รู้กี่หน ที่พ่อตาย ร้องให้ไม่รู้กี่หน ที่แม่ต้องตายจาก ร้องให้ไม่รู้กี่หน ที่พี่ ที่น้องต้องตายจาก การเกิดนั้น มันเป็นทุกข์เหลือเกิน การเวียนว่ายตายเกิด ย่อมมีการผูกมัด มีบ่วงที่จะมาคล้องรัดเอาไว้ให้อยู่ในความทุกข์ เป็นธรรมดา แต่วันนี้ เราจะตั้งใจสั่งสมความดี ให้เราอยู่เหนือสิ่งสมมติ และเราจะนำพาทุกคน ที่เขาเหล่านั้น เป็นคนที่เรารักบ้าง เป็นคนที่รักเราบ้าง ให้เขาเหล่านั้น ได้รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง

แล้วจะได้หลุดจากการ เกิด แก่ เจ็บ และตายไป เราจะตั้งใจ ทำความดีที่สูงที่สุด คือ ดับการเกิดแห่งตน แล้วจะหันกลับมาช่วยดับการเกิด แก่บุคคลทั้งหลาย ที่เขารักเรา ที่มีพระคุณต่อเรา แก่คุณบิดาและมารดา ในทุกภพทุกชาติ ที่เคยเกิดร่วมกัน จะส่งอานิสงส์ความสุข ความรู้แจ้ง หนทางแห่งความพ้นทุกข์ ไปให้กับท่าน ไม่ว่าจะเป็นอย่างนี้ ปัจจุบันนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือจะเป็นในทุภพชาติ ที่เคยเวียนวนมาร่วมกัน จะส่งอานิสงส์ความสุข ไปให้กับพ่อแม่ พี่น้อง ที่เราเคยเวียนตาย เวียนเกิดร่วมกันมา ให้เขาทั้งหลาย จะได้เข้าถึง

ธรรมคำสอน ซึ่งธรรมคำสอนนั้น คือ **ธรรมแห่งการบอกทางพันทุกข์** ที่จะช่วยให้เขาทั้งหลาย

พ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ และตายไป พ้นจากเชื้อแห่งกิเลส คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง ผู้ที่เป็นนายเรา เป็นนายอย่างขี้โกง เพราะไม่เคยให้ประโยชน์อะไรกับเราเลย มีแต่ใช้เรา ให้เป็นทาส และก็ขดีใช้กรรม ตามกรรมที่ก่อนั้นอีก ช่างเป็นเจ้านาย ที่ไม่ดีเลย เราไม่ควรเชิดชู บูชา ทำตามเขาอีกต่อไปแล้ว เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้ เห็นกายของคุณพ่อคุณแม่ ญาติพี่น้อง ที่เปื่อยเน่าไปสลายลงสู่พื้นดิน จนตัวของเราก็ตัณหลุ่มแจ่มแจ้ง ได้รู้ ถึงเหตุเกิด และดับ ของตน ของผู้มีพระคุณ ของญาติ เห็นสิ่งที่มันดับไป ไม่มีไป จิตของเราก็จะว่าง เบาสบาย

เมื่อนั้น.. เราจะภาวนา กำหนดสมาธิที่นิ่ง หยุดการรับรู้พิจารณา ภาวนาต่อไปก็ได้ หรือว่าเราจะถอยกลับแล้วค่อยฝึกใหม่ ให้เรานั้นเชี่ยวชาญ กับสิ่งที่เรากำลังฝึกฝนอย่างนั้นก็ได้ พระยารธรรมเอย

ในแบบที่ 1 - ก็ให้พิจารณาตัวของเราแล้ว

ในแบบที่ 2 - ก็ลองพิจารณาทุกคน ที่อยู่รอบกายเรา ถอดถอนความยึดติด กับคนที่เรารัก แล้วเราก็ค่อยๆ ผ่อนคลาย สิ่งยึดติดเหล่านั้น เพื่อเข้าสู่สมาธิได้

ทำเช่นนี้ละ **พระยารธรรม..** แล้วก็จะช่วยให้ลูก ถอดถอนความยึดติดในตัวของตน ในบุคคลที่ตนคิดว่า เป็นของตนทั้งหลาย รู้แจ้งตามความเป็นจริงว่า ทุกคนก็หลงทาง อยู่ในวัฏสงสารตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา มีกรรมเป็นของของตน ใช้กรรม ตามที่ตนก่อวนมาเกิดแล้ว ก็สมมุติเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นญาติ แล้วก็ดับความสมมุตินั้น ไปตามกรรม วนกลับมา ถ้ามีกรรมพัวพันกับดวงจิตใดต่อ ก็ไปเกิดต่อตามกรรมแห่งตน เมื่อรู้แจ้งเช่นนี้แล้ว เราก้จะได้วางความยึดติดลง จะได้ว่าต้องทำอย่างไร เพื่อช่วยเหลือดวงจิตเหล่านั้นด้วย

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้รู้ว่า ทำสมาธิให้มีพลังพร้อมที่จะพิจารณาก่อน

แล้วให้กำหนดจิต ของคนที่เรารัก ของคนรอบข้างเรา ของคนที่รักเราทั้งหลาย ให้เห็นความเสื่อมสลายไป เป็นธรรมดา แล้วก็ให้เห็น การเวียนว่ายตายเกิด ให้เราได้ว่า เราต้องทำอย่างไร จึงจะเกิดประโยชน์อันสูงสุด แล้วก็ช่วยคนที่เรารัก คนที่รักเรา ได้อย่างแท้จริง

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา พระพุทธเจ้าค่ะ แล้วไว้วันพรุ่งนี้ ลูก
จะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่.. นะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 138 **อสุภะ ซากศพที่มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม แบบที่ 3 **

ในเช้าของวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน ในดินแดนทิพย์แห่งหนึ่ง ในที่นั้นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นแก้วใส

ข้าพเจ้า เมื่อเข้าไปในที่นั้นแล้ว กายก็เป็นสีขาว ใส สว่าง ตัวเล็กๆ นั่งอยู่บนดอกบัวแก้ว ใส สว่าง เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าไปถึงที่ที่พระพุทธองค์ท่านทรงประทับอยู่ ดอกบัวบัลลังก์บัวที่พระพุทธองค์ท่านทรงประทับอยู่ ก็เป็นแก้วใส พระองค์ท่าน ทรงปรากฏพระวรกายใหญ่มาก ใหญ่เท่ากับภูเขาลูกหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นแก้วใส ที่นั้นมีแต่แสงสว่าง สว่างไสว มีความชุ่มเย็นสบาย ในที่ตรงนั้นไม่มีกลิ่นอะไรมารบกวนเลย

ข้าพเจ้า จึงก้มกราบองค์พระพุทธเจ้า ด้วยความขอบน้อมเคารพบูชา เมื่อได้กราบพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้ทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาทูลถามถึง กรรมฐานกองที่ 13 ในแบบที่ 3 ว่าเราจะเพ่งอะไรดี ให้เห็นความเปื่อยเน่า ที่มีน้ำเหลืองไหลออกมา เป็นธรรมดา เราจะพิจารณาอะไรดี ละเจ้าคะ เพื่อเราจะได้แตกฉานในธรรม เข้าถึงความจริง แล้วก็ถอดถอนตัดสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย เพื่อเข้าสู่ฌานสมาธิได้ นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ลูกจงตั้งใจฟังให้ดี เมื่อขึ้นมาในที่นี้แล้ว ก็จงใช้พลังในที่นี้ เป็นอารมณ์ก็แล้วกัน เมื่อกลับไปถอยทอดธรรม ก็ให้ทุกคนนึกถึงในดินแดนแก้วแห่งนี้ ซึ่งมีดอกบัวขนาดใหญ่ ที่ตัวของมนุษย์แต่ละคนนั้น สามารถนั่งได้ แล้วให้ทุกคนเอาจิตเอาความรู้สึกนึกคิด จินตนาการว่าในที่ที่ลูกนั่งอยู่นั้น พื้นที่นั่งก็เป็นแก้วใส บัลลังก์ที่ตนนั่งก็เป็นดอกบัวแก้ว ขนาดใหญ่ กายของลูกที่นั่งหลับตา นั่งอยู่ ก็เป็นแก้วใส และในที่แห่งนั้น ก็มีอากาศที่ดี มีอากาศที่บริสุทธิ์ ปราศจากกลิ่นแห่งความทุกข์กายทุกข์ใจ กลิ่นแห่งกิเลสตัณหา ความวุ่นวาย รุ่มร้อนต่างๆ ไม่มี เป็นกลิ่นที่บริสุทธิ์ และสงบยิ่งนัก ทางด้านหน้าของลูก ก็จะมีองค์พระพุทธรูปขนาดใหญ่ เท่ากับภูเขาลูกหนึ่ง มีพระวรกาย เป็นแก้ว

ใส สว่างใสว ลูกเอาความรู้สึกว่า ลูกทั้งหลายนั้น ไปอยู่ในดินแดนที่เป็นเช่นนั้นนะ เอาความรู้สึกว่าไป ทั้งกายหยาบนี้เลย

พอเราหลับตาไป จิตของเราก็โยกความรู้สึกของเราไปอยู่ที่นั่น เมื่อจิตของเราไป ความรู้สึกและกายภายในของเรา สัมผัสในที่นั้น เมื่อพลังงานในที่นั้น ปรากฏชัดเจนขึ้นๆ แก่ความรู้สึก แก่จิตแก่ใจของเรา เราก็จะมีความรู้สึกชัดเจนขึ้นเอง ลูกเอ๋ย ว่าเราอยู่ในที่ นั้น

อย่าล้งเลสงสัยกันเลย เพราะการที่จิตไปที่ไหนได้ จิตก็ต้องนึกไป คิดไป ส่งจิตไป ในที่ตรงนั้น การที่กายของเรา จะเดินทางไปในที่ไหนๆ เราก็คงต้องลุกขึ้น และเดินไป พากายของเราไป แต่ถ้าเกิดว่าเราจะไปในที่ต่างๆ ซึ่งกายหยาบไม่สามารถไปได้ ก็ยอม แน่นอนสิลูก ว่าเราจะต้องใช้ความคิด เป็นสิ่งนำพา คิดว่า จะไป ที่สวรรค์ชั้นสอง คิดว่าจะ ไป ที่ดินแดนที่มีแต่ความสุข ที่พ้นทุกข์แล้ว ที่มีความสงบ คือ เราต้องเอาความคิดของเรา คิดนำพา จิตเราก็พุ่งไปตาม กายภายในของเรา ความรู้สึกของเรา ก็จะไปรับสภาวะธรรมที่ นั้น เมื่อรับสภาวะธรรมที่นั้นเข้าไป เรื่อยๆ จนความรู้สึกของเราปรากฏขึ้น อย่างชัดเจน เราก็จะรู้สึกเองละลูกว่า เราอยู่ในที่นั้น

จิตของเรา ก็จะนุ่มพลังที่นั้น ได้เองแหละลูก สัมผัสถึงอารมณ์ความรู้สึก สิ่งที่อยู่ ในที่นั้น เมื่อเราฝึก เราทำเช่นนี้บ่อยๆ จิตของเราก็จะไปรับคลื่นกระแสที่ดี สิ่งที่ดี เข้ามาสู่ ตัวของเรา

เอาละนะ ที่นี้ทุกคนก็เข้าใจแล้วว่า เพราะเหตุใดเล่า จึงให้คิด ให้นึกตาม ไม่ต้อง ล้งเลสงสัยสิ่งใดๆ ทั้งหมดทั้งสิ้นแล้ว คิดตาม เพื่อให้จิตเดินทาง เมื่อจิตเดินทางไปที่นั้น และอยู่ที่นั้น จิตก็จะสัมผัสถึงความรู้สึกอย่างแท้จริง กายของเรา ก็จะเคลื่อนความรู้สึก เข้าไปอยู่ในที่นั้น

ที่นี้..ให้ทุกคน มององค์พระที่สว่างใสว เป็นกายแก้ว เท่ากับภูเขา และเอาความ รู้สึกว่า ท่านกำลังคุยกับเราอยู่ แล้วเราก็เอาความรู้สึก จับคลื่นที่เย็นสบาย นุ่มพลังเหล่านั้ น เข้ามาสู่ศูนย์กลางกายของเรา ดูตัวของเรา ก็สว่างใสว กายของเรา ก็สว่างใสวในที่ที่ เราไปอยู่นั้น ก็เป็นแก้วใส สว่างใสว นุ่มรับพลังเช่นนี้แหละลูก

ที่นั้น คือ ที่ที่ลูกโยกจิตออกจากกาย เพื่อไปรับพลัง รับพลังเพื่ออะไรเล่า ก็เพื่อให้ ลูกนั้น จะได้มีกำลังของจิต มีพลังของสมาธิ ที่จะทำให้ลูกนั้น สามารถอธิษฐานหยิบยก อะไรก็ได้ มาพิจารณาถึง การดับไป ความเปื่อยเน่าสลาย กลับคืนสู่ธรรมชาติ ความไม่มี ในสิ่งนั้นๆ ใจลูก ให้จงพิจารณาเช่นนั้น ตามที่ลูกกำหนดภาพขึ้นมา

พระยารธรรมเอ๋ย.. ในแบบที่ 3 ของกรรมฐานกองที่ 13 คือการเพ่ง เพ่งเพื่อให้เห็นความเปื่อยเน่า เพ่งเพื่อให้เห็นน้ำเหลือง น้ำหนอง ที่ไหลออกมา จากสิ่งนั้นๆ เป็นธรรมดา

เมื่อสิ่งที่ดูแล หล่อเลี้ยงมัน สิ่งที่เคยช่วยให้มันไม่เกิดการเน่า การเสีย ได้ผุพังไป ได้หยุดทำงานไป มันก็เลยกลายเป็นเช่นนั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. ในกรรมฐาน กองที่ 13 ในรูปแบบที่ 3 ก็ให้พวกเราพากันนึกคิดพิจารณาเช่นนี้ ก็แล้วกัน ให้ทุกคน นึกถึงวันหน้า ของคนที่ตนเองเกลียดเขา ไม่ชอบเขา โกรธเขา ไม่พอใจเขา หรือว่า เขาเคยทำอะไร ที่ทำให้ลูกรู้สึกว่า โกรธมาก อยากจะ让他ตายไป หรือว่าอยากจะทำอะไร ที่เป็นสิ่งที่ไปแก้แค้น แก้ปมในใจ

สมมุติว่า ถ้าลูกรยังมีบุคคลคนนั้นอยู่ ความไม่พอใจต่างๆ ทั้งหลาย ก็ให้ลองนึกถึงใบหน้าของเขาเช่นนี้ว่า เราจะไปโกรธ ไปเกลียดเขาทำไมนะ ก็ในเมื่อเขานั้น ก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง ที่เกิด แก่ เจ็บ.. แล้วก็ต้องตายไป เหมือนกัน เขา ก็เป็นแค่เพียงคนๆหนึ่ง ที่ถูกความรัก โลภ โกรธ หลง ครอบงำให้ตกอยู่ใต้อำนาจของสิ่งนั้น เขาก็เลยกระทำไม่ดีกับเรา หรือว่าเราอาจจะเคยสร้างกรรม ทำเวรอะไรไว้กับเขา ก็ได้ บัดนี้ เขาจึงมาทำกับเราเช่นนี้ เราก็นึกถึงใบหน้าของเขา แล้วก็นึกว่า กายของเขา ก็เป็นแค่เพียงสิ่งประกอบขึ้นมา จากดิน น้ำ ลม ไฟ เราจะอยากให้เขาตาย หรือไม่อยากให้เขาตาย ท้ายที่สุด ถ้ามันหมดเวลาของเขาแล้ว เขาก็ต้องตายอยู่ดีนั่นแหละ

คนเรานั้นเกิดมา ก็ไม่มีใครหนีพ้นกฎแห่งกรรม หนีพ้นกฎของความไม่เที่ยงแท้ไป ได้หรอก เราอย่าเอาจิตไปจ่อ โกรธเคืองเขาเลย ปล่อยเขาไปเถิด ถ้าเกิดว่าวันหนึ่งที่เรานั้น ปล่อยความโกรธ ความแค้น ความไม่พอใจ ออกจากตัวของเราเสียได้ เราก็คงจะสบายใจ

ฉะนั้นแล้ว.. เรามัวแต่รออะไรอยู่เล่า อย่าไปยึด ไปถือ ไปโกรธเคือง กับสิ่งของสิ่งหนึ่ง ที่ก็แค่สมมุติเกิดขึ้นมา เป็นไปตามกรรมแห่งตน แล้วก็ดับไปตามกรรมแห่งตน เราลองคิดดู ถ้าเกิดว่าเรา เจ็บใจกับเขา โกรธเขา ผูกมัดเขา ด้วยความอาฆาตจองเวร อยากจะด่า จะสาปแช่ง อยากจะทำในสิ่งต่างๆ ที่ไม่ดี เพื่อไปทำร้ายเขา

ถ้าสมมุติว่าจิตเราเป็นแบบนี้ แล้วอยู่มาวันหนึ่ง มีคนมาบอกเราว่านายเอ หรือว่า นายบี ที่เรานั้นเกลียดคนักหนา เขาตายไปแล้ว เราก็นึกถึงใบหน้าของเขา ที่เขาก็นอนนิ่ง ลมหายใจหยุดเดิน ตัวของเขาไม่ขยับ กายของเขาซีดเหลือง เย็น ตัวแข็ง ไม่ว่าใครจะเรียก จะพูดอะไร เขาก็ไม่ตื่นกลับมาอีกแล้ว ตัวของเขาพองขึ้น ขึ้นอืด พองบวมขึ้นมาจนน้ำเหลือง น้ำเลือด น้ำหนอง ไหลออกจากตัวของเขามีกลิ่นที่เน่าเหม็นยิ่งนัก ไม่มีใครอยากเข้าใกล้

เรานึกถึงความตาย ของคนที่เราเกลียด เราโกรธ เราอาฆาต ไม่พอใจเขา วันหนึ่งที่เราได้ข่าวว่า เขาตายไป ความเป็นจริงแล้ว ความรู้สึกของเราจะเป็นยังไง ถ้าเรารู้สึกว่าดีแล้วที่มันตายไป ถ้าเรายังโกรธ ยังเคืองเขาอยู่ ถ้าเรายังคิดสะใจ ที่เขาเป็นอย่างนั้นอยู่นั้นก็แปลว่า เราเอาตัวของเราไปผูกมัด กับสิ่งที่เน่าเปื่อยไปแล้ว เรานั้นไม่ฉลาดเสียเลย ผูกเวรกรรมต่อกัน แม้แต่คนที่เน่าเปื่อยไปแล้ว เราก็เป็นคนที่มีสภาวะจิต ที่ไม่ดีเลย

ช่างมันเถิดนะอย่าไปผูกไปอาฆาต กับซากศพที่มันเน่ามันเปื่อย ที่มันไม่ดีเลย แล้วเราก็ลองมาคิดทวนดู

แม้บัดนี้ที่เขายังไม่ตาย ในความเป็นจริง เขาก็มีความตายซ่อนอยู่

แม้บัดนี้ที่เขายังไม่เปื่อยไม่เน่า ในความเป็นจริง ความเปื่อยความเน่าซ่อนอยู่

แม้ขณะนี้ที่เรานั้น คิดว่าเขาคงสุข คงสบาย ทำให้เราเจ็บปวด ทุกข์ทรมานใจ

เขาก็ไม่ได้สุข ไม่ได้สบาย เพราะเขาก็ยังคงถูกอำนาจแห่งกิเลส แลตัณหา เล่นงานเขาอยู่ เราเกลียดเขา ไม่ชอบเขา ไม่ใช่หรือ เหตุใดเล่า จึงเอาจิตของเราไปผูกมัดอยู่กับเขา

ถ้าตายไปชาติหน้า ก็ต้องไปผูกกรรมกันต่ออีก มันได้ประโยชน์อะไรเล่า ที่เราจะต้องตามคนที่เราเกลียด ข้ามภพ ข้ามชาติไปอีก ช่างมันเถิด เราอย่าไปเกลียด ไปโกรธเขาเลย เขาก็แค่สมมุติเกิดขึ้นมา เป็นไปตามกรรมแห่งตน และท้ายที่สุด ก็ดับไปตามเหตุ และปัจจัย

ตัวของเราก็เหมือนกัน ไม่ต่างอะไรจากเขาเลย

เกิดขึ้น ด้วยกรรมของตน

เป็นไปตามกรรมของตน

แล้วก็จะดับไปตามกรรมของตนเหมือนกัน

แล้วเราจะผูกกรรมต่อกัน ทำไมเล่า ให้มันมีภพมีชาติ สิ่งทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้นในชีวิตของเรานั้น มันก็คือ สิ่งที่มาสอบให้เราคิด ให้เราลองทำข้อสอบดูว่า เราจะปล่อย หรือว่า เราจะผูก ก็ที่ทุกวันนี้ ที่เราต้องเกิดมาต้องทุกข์ ต้องมีคนโกรธคนเกลียดนี้ ก็เพราะว่าเราผูกมา ผูกด้วยการยึด ยึดด้วยการสร้างกรรม กรรมที่ไม่ดี ผูกพันกันมา พัวพันกันมาก็เลยเป็นอย่างนี้ไง แล้วมันได้อะไรลูก ได้แต่ความโกรธ ความเกลียด ความแค้น เผาทั้งตนและผู้อื่น

เขาก็เช่นเดียวกัน เขาไม่ตาย ก็เหมือนกันนั่นแหละ เพราะความตายมันอยู่กับเขาอยู่กับเรา ตลอดเวลาอยู่แล้ว และความโกรธ ความอาฆาตทั้งหลาย ก็ไม่รู้ว่า จะผูกโกรธผูกอาฆาต ไปเพื่ออะไร ในเมื่อท้ายที่สุด เราก็ต้องตาย เขาก็ต้องตาย และความโกรธ ความ

อาฆาตนั้น ก็เพราะเราหลงว่า นี่คือตัวคือตนของเรา พอเขามาทำให้เรารู้สึกว่า ไม่ถูกใจ ไม่พอใจ เบียดเบียนเรา ดูถูกเรา เหยียดหยามเรา เราก็เลยโกรธเขาไป แต่ในความเป็นจริง เราก็ ไม่มีเรานี่นา เพราะมันอยู่กับความตาย อยู่กับการเจ็บป่วย อยู่กับความเปื่อยเน่าอยู่แล้ว เขาก็เหมือนกัน ต่อให้เขานั้นจะเก่งขนาดไหน จะสร้างกรรมไม่ดีให้เรา รู้สึกไม่พอใจ เขาขนาดไหน ความตายก็อยู่กับเขา เป็นธรรมดา เขาก็ต้องเปื่อย ต้องเน่าไปอยู่ดี เหมือนกันนั่นแหละ

ในความเป็นจริงแล้ว เราก็คือ สิ่งสมมุติ

เขาก็คือสิ่งสมมุติ

ความโกรธ ความอาฆาตแค้น สิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น ก็สมมุติขึ้นมา

วันหนึ่ง ความโกรธนั้น ก็จะหายไป ความอาฆาตแค้นนั้น ก็จะหายไป มันก็จะไม่มีอยู่จริง ทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่า มันไม่มีอะไรเลย จะทำให้ตนเองเป็นทุกข์ไปเพื่ออะไรเล่า

เขาก็น่าสงสารที่หลงทางอยู่ในความโกรธ การเบียดเบียน สร้างกรรมที่ไม่ดี ส่วนตัวของเรานั้น ก็ได้รู้แล้ว เราก็ต้องช่วยตนเอง ให้หลุดจากบ่วงนั้น อย่าไปไม่พอใจ อย่าไปโกรธ ไปเคืองใครเขาเลย ช่างมันเถิด เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้ เราก็จะตัดความโกรธ ที่เราโกรธ เกลียด คนนั้นคนนี้ เห็นเป็นธรรมดา

ลูกเอ๋ย.. โลกใบนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวที่ดี หรือว่าเรื่องราวที่ไม่ดีทำยที่สุด มันก็ไม่มี ไม่ว่าจะเป็นคนที่เรารัก หรือคนที่เราเกลียด ทำยที่สุด ก็เปื่อยเน่า เหมือนกัน ก็มี การดับ การตาย

ทำยที่สุด.. ก็มีการเปื่อยเน่า น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำเลือด ไหลออกจากตัวเหมือนกันแล้วก็กลับคืนสู่พื้นดิน เหมือนกัน

ฉะนั้น.. ในความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น ว่างเปล่า ไม่มีความหมายอะไรหรอก เรา ก็ไม่มีความหมาย เขา ก็ไม่มีความหมาย ความรู้สึกรัก หรือว่าเกลียด ก็ไม่มีความหมายอะไรเลยว่างเปล่า ทุกอย่างว่างเปล่า ลองพิจารณา และทำเช่นนี้ดู

พระยารธรรมเอ๋ย.. กรรมฐานที่เราพิจารณาถึง คนที่เรารักและเราเกลียด เห็นการตายของเขาเห็นการเปื่อยเน่า ของเขา ที่เราพิจารณาเช่นนั้น จะช่วยกลับมาถอดถอนความโกรธ ความเกลียด ไฟที่มันอาฆาตเราร้อน ความไม่พอใจ ที่มีอยู่ในเรา มีอยู่ในเขา มันจะดับไป ลูก

และมันจะเป็นอีกหนึ่งหนทาง ของการหลุดช่วย ไม่ให้ลูกนั้นสร้างกรรมทำเวรต่อไป เมื่อไม่ผูกกรรม ไม่สร้างเวรต่อไปแล้ว กรรมใดเล่า จะส่งผลให้ลูกไปเกิดใหม่อีก การเกิดนั้น

ย่อมไม่มีอีกแล้ว

ลูกเอ๋ย.. จงดับความโกรธลง เพราะความโกรธเป็นการสร้างกรรมกรรมเป็นเหตุแห่ง การเกิด เกิดไปก็ไม่ได้อะไร หยุดเกิดเสียดีกว่า ทำเช่นนี้ละ

พระยารธรรมเอ๋ย.. กรรมฐานในแบบที่ 3 ของกองที่ 13 ให้ลองพิจารณาถึงหน้าศัตรู ที่เน่าเหม็น ที่ตายไปแล้ว เปื่อย เน่า พุพอง มีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนองไหลเยิ้ม ที่ออกจากตัว

ลองพิจารณา เห็นตามความเป็นจริง โกรธ หรือไม่โกรธ เกลียด หรือไม่เกลียด ทุกคน ก็ต้องเป็นไปตามเหตุของมันแล้วเราจะโกรธ จะเกลียดไปเพื่ออะไร ลองนึกเช่นนี้ ทำเช่นนี้ ตั้งอธิษฐานหยาบยกลสิ่งนี้ขึ้นพิจารณา ลูก แล้วลูกจะเห็นตามความเป็นจริง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาให้ลูกพิจารณารธรรมนี้ ลูกเข้าใจแล้ว เจ้าคะ

เราจะทำให้ความโกรธของเราดับลง ภพชาติของเราไม่มี การสร้างกรรมของเรา จะไม่สานต่อเพราะคนเรานั้น รักก็ทำให้เรา ผูกมัด ยึดติด ลุ่มหลง จมอยู่ในวัฏสงสารนี้ ถ้าเราโกรธ เราเกลียด เราอาฆาต ก็ผูกมัดเราให้อยู่ในวัฏสงสารนี้ เหมือนกัน

ฉะนั้น.. พิจารณาถอดถอนคนที่รัก แล้วก็ต้องพิจารณา ถอดถอนคนที่เกลียดไปด้วย เราไม่มีรัก ไม่มีเกลียด เราถึงจะไปพระนิพพานได้ เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าคะ

แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่

วันนี้ ได้เวลาแล้วเจ้าคะ ลูกจะขอกลับไปทำหน้าที่ก่อนนะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 139 **อสุภะ ชากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 1**

ในเย็นของวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพเจ้าพระพุทเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมีจนเต็มในกายหยาบ จึงได้อธิษฐานถอดกายทิพย์ ออกจากกายหยาบ ขึ้นไปยังในสถานที่แห่งหนึ่งบนโลกทิพย์ ในที่นั้นที่ข้าพเจ้าขึ้นไป เป็นประตูสีขาว สว่างไสว เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปในสถานที่นั้น เห็นมีแสงแวววาวสวยงาม คล้ายกับว่าเป็นถ้ำ หรือว่าอุโมงค์ทางเดิน ที่มีเพชรพลอย อัญมณี ที่สวยงามล้ำค่า แวววาวส่องแสงประกายเต็มไปหมด

ข้าพเจ้าจึงค่อยๆ เดินเข้าไปๆ จนลึกเข้าไปประมาณ 200 เมตร ก็มีที่ที่หนึ่งที่เป็นที่โล่ง ว่าง เป็นแสงสีม่วง ข้าพเจ้าเห็นเป็นทางเดินสว่างสีขาว อยู่ทางด้านขวามือ ข้าพเจ้าจึงค่อยๆ เดินตามทางเดินนั้น ลึกเข้าไปอีก ในที่นั้น ก็เห็นมีแสงสีขาว สว่างไสว พื้นตรงที่จะเดินเหยียบเข้าไป เป็นแก้วใส และรู้สึกได้ว่า ในที่แห่งนี้มีองค์พระอรหันต์ ท่านประทับอยู่ตามจุดต่างๆ แน่เลย จึงไม่กล้าเดินไว ค่อยๆ เดินช้าๆ เข้าไป จิตก็รู้สึกสัมผัสได้ว่า มีองค์พระอรหันต์เป็นกายแก้ว นั่งเรียงอยู่ตามทางที่เดินเข้าไป แต่ไม่เห็นพระองค์ท่าน เพียงแต่รู้สึกได้เท่านั้น จึงเดินเข้าไป

พอเดินเข้าถึงไปในถ้ำนั้น หรือว่าที่ที่มันเป็นเหมือนอีกมิติหนึ่งเลย และสวยงามมาก ในที่นั้น มีดอกบัวดอกใหญ่ๆ และมีกลิ่นหอม

ข้าพเจ้าจึงเดินขึ้นไปนั่งบนดอกบัวนั้น แล้วหลับตาลง ทันทีที่ข้าพเจ้าหลับตาลง มีเสียงพูดขึ้นมา ดังนี้ว่า

พระยารธรรมเอย.. มาแล้วหรือลูก มาแล้ว ก็ตั้งใจภาวนา เพื่อที่จะทำหน้าที่ของตนต่อไป

พระยารธรรมเอย.. บนโลกมนุษย์นั้น เต็มไปด้วยเชื้อกิเลส และตัณหา ดวงจิตทั้งหลาย ล้วนแล้วแต่โดนสิ่งเหล่านั้นครอบงำ คือ รัก โลภ โกรธ หลง มันจึงเป็นธรรมดาแหละ ลูก ที่จะมีปัญหา วุ่นวายหลายอย่าง เกิดเรื่องนั้นขึ้นจบแล้ว ก็เกิดเรื่องนี้ขึ้นอีก

พระยารธรรมเอย.. จงเห็นเป็นปรกติเถิดลูก แล้วตั้งใจฝึกฝนจิตแห่งตน ให้ดี ให้จิตนั้นสงบ เมื่อจิตของลูกสงบ เบาทบบายแล้ว ลูกจะได้ทำหน้าที่แห่งตนได้

พระยารธรรมเอย.. วันนี้ตั้งใจว่า จะมาถามธรรมเรื่องอะไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้น

มาเถิด

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาเตือนสติของลูก เจ้าคะ

พุทธรองค์เจ้าขา.. โลกมนุษย์มันวุ่นวายมาก มันมีแต่ปัญหา ไม่รู้จักจบสิ้น แล้วการที่เราจะจุดช่วยคนเหล่านั้น ออกจากปัญหาได้ เราก็ต้องเรียนรู้ว่าปัญหามันมีมากมายยังไง เราจะต้องดับยังไง แล้วพอเราดับของเราได้ เราก็จะได้บอกคนอื่นเขาว่า ทำแบบไหนบ้าง อย่างนั้นหรือเจ้าคะ ปัญหาที่หนูเจอมาทุกวันๆ หนูรู้สึกได้ว่า มันเป็นบทเรียนของหนู นะ เจ้าคะ

พระพุทธรองค์ : ก็ดีแล้วละ พระยาธรรมเอ๋ย ที่รู้ และเข้าใจ รู้แล้วก็วาง ลูกพยายามฝึกให้ได้ นะลูกนะ พยายามฝึกอยู่กับปัญหา และแก้ไขมันได้ อยู่กับมันอย่างไม่มีปัญหา พยายามฝึกจิตแห่งตนเมื่อมีสิ่งใดกระทบเข้ามา ก็พยายามวางสิ่งกระทบนั้น ให้ได้ไวที่สุด

พระยาธรรมเอ๋ย.. จงประพடுத்தตน ให้มีพลังของสมาธิให้มาก รวมถึงปัญญาแห่งธรรม ลูกพลังแห่งสมาธิ จะช่วยให้เราก่อเกิดปัญญาแห่งธรรม และพลังแห่งสมาธิ จะช่วยให้จิตของเรา มีพลังมากพอที่จะปล่อย จะวาง จะตัดสิ่งเหล่านั้นขาด เมื่อลูกนั้นเจอกับปัญหา ถ้ามีสติ มีปัญญา และมีพลังของจิตทำให้ปล่อยวางได้ ลูกก็จะพ้นจากปัญหาต่างๆ ทุกๆ คนละลูก ทุกคน ทุกดวงจิตจะสามารถออกจากปัญหาได้ ด้วยสมาธิ จะออกจากปัญหาได้ ด้วยปัญญา ได้ด้วยพลังของจิต ที่ตัดที่วางมันได้ จงฝึกสมาธิให้มาก ก็แล้วกัน

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ หนูไม่เข้าใจแล้วเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้น หนูจะขอฝึกสมาธิต่อไปก็แล้วกัน นะเจ้าคะ วันนี้ หนูตั้งใจว่า จะมาเข้าเฝ้าเพื่อทูลถามถึง กรรมฐานกองที่ 14 นะเจ้าคะ กรรมฐานกองที่ 14 นั้น ได้บัญญัติเอาไว้ว่า ให้เราพิจารณาซากศพ ที่ขาดเป็น 2 ท่อน เราจะมีพิจารณาอย่างไรดี ละเจ้าคะ เราจะได้พิจารณาถึงซากศพ ที่ขาดเป็น 2 ท่อน และสามารถเข้าถึงสมาธิ ในสิ่งที่เรานำมาตั้งเป็นอารมณ์นั้นได้ นะเจ้าคะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังให้ดีนะลูก จงหลับตาลง ทำจิตทำใจ ให้ผ่อนคลายการทำสมาธินะลูก เราสามารถเข้าไปในสมาธิได้ ด้วยการพิจารณา

ฉะนั้นวันนี้.. เราจะใช้ “การพิจารณา” พาเราเข้าไปสู่สมาธิให้ได้ลูก เราจะมาเริ่มต้น ปรับจิต ปรับกาย พร้อมทั้งจะเข้าสู่การพิจารณาเสียก่อน ตอนนี ให้คิดว่า เรากำลังจะทำสมาธิอยู่ สิ่งอื่นใดนั้น ไม่ใช่สิ่งที่เราควรจะไปข้องเกี่ยวกับมัน ภายนี้ ก็วาง นิ่งเฉย ไม่ต้องไปยุ่งกับมัน ความคิด เรื่องราว สิ่งอื่นต่างๆทั้งหลาย ไม่ควรไปยุ่งกับมัน เพราะตอนนี้เรากำลังจะทำสมาธิ หายใจเข้า ผ่อนคลายในร่างกายของตน หายใจออก ทำจิตให้โล่ง ให้ว่าง ให้เบา ให้สบาย ให้พร้อมที่จะทำสมาธิ เมื่อเรารู้สึกตัวเบาๆ ว่างๆแล้ว เราก็ นึกถึงตัว

ของเราเองนะลูก นึกถึงการเกิดมาของเรา เราสมมุติเกิดขึ้นมาบนโลกนี้ ตามธรรมชาติ
ของโลกมนุษย์ที่สร้างมา ตามธรรมชาติของมนุษย์

ตอนที่เราน้อยๆ เราก็อยู่ในครรภ์ของแม่ ตัวเล็ก ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น พัฒนาขึ้น
โตขึ้น ตามธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อเราครบ 9 เดือน ก็ได้คลอดออกมาตามธรรมชาติ เมื่อ
คลอดออกมาแล้ว พ่อแม่ ก็เลี้ยงดูเรา ดูแลเรา ด้วยความทุกข์ยากลำบาก เหน็ดเหนื่อย
เพียงใด ท่านก็ยังทุ่มเทดูแลเรา ไม่ทิ้งไม่ขว้าง ให้เราดอยาก เลี้ยงดูเรา เมื่อเวลาผ่านไป
ไป 1 ปี 2 ปี 3 ปี เราก็เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ตามวัยเมื่อเราโตแล้ว เราก็เข้าโรงเรียน

เมื่อโตแล้วก็ป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็นหนุ่ม เป็นสาว ได้เรียนจบแล้ว ก็มีครอบครัว
เมื่อมีครอบครัวแล้ว ก็มีภาระหน้าที่ สิ่งที่ต้องรับผิดชอบต้องทำคือ ดูแลครอบครัวและผู้
มีพระคุณแก่เรา ตอนนี้เราก็อายุ 30 ปีแล้ว นึกถึงร่างกายของตน มันเป็นธรรมดาของมัน
อย่างนั้นเอง มนุษย์เราเกิดมา ตามธรรมชาติ ทุกคนเกิดมา มีแต่ตัว ไม่มีอะไรสักสิ่งเลย ที่
ติดตัวมา ทุกคนเจริญเติบโตตามวัย ตามอายุขัยแห่งตน

จนตอนนี้ อายุ 30 แล้ว บางคนถ้าอายุมากกว่านั้น ก็นึกถึงตัวเอง นะแหละนะ
นึกถึงตนเองว่า ตนอายุเท่านี้เท่านี้แล้ว คือ พิจารณาร่างกายของตน ตามปัจจุบันที่ตน
นั้น เป็นสภาพแบบไหน ตาดีอยู่มัย หูดีอยู่หรือเปล่า ร่างกายแข็งแรงอยู่ หรือว่า ไม่แข็งแรง
แล้ว เราก็พิจารณาดู

เมื่อเราพิจารณา เห็นชีวิตของตน

เห็นการเกิดมาของตน

เห็นตัวของเรา ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันนี้

ก็จำภาพของปัจจุบันเอาไว้ จำภาพแล้ว ก็พิจารณาดูเช่นนี้ดีกว่า คนเรานี้แหละ

เมื่อเกิดมา ก็เกิดมาตามธรรมชาติ โตก็ตามธรรมชาติ แก่ก็ตามธรรมชาติ และมี
สิ่งหนึ่ง ที่เราก็จะต้องเป็นไปตามธรรมชาติอีก ก็คือ ตาย ตายตามธรรมชาติ และไม่รู้ด้วย
สินะว่ามันจะมาถึงเมื่อไร

บางคนเกิดมา ตัวเล็กๆ ก็ตายเสียแล้ว

บางคน ก็ตายตอนเป็นหนุ่มเป็นสาว

บางคน ก็ตายตอนกลางคน

บางคน ก็ตายตอนอายุเท่ากันกับเรานี้แหละ

บางคน ก็ตายตอนแก่

บางคนเจ็บตาย บางคนอุบัติเหตุตาย

บางคน นอนอยู่ดีๆ ก็ตาย มีสารพัดเลย ที่เป็นเหตุนี้เหตุนี้ ทำให้ชีวิตทุกชีวิตที่

เกิดมาบนโลกนี้ ต้องพลัดพราก ต้องตายจากไป เราทุกคนเกิดตามธรรมชาติ ไม่มีใครไม่ผ่านท้องแม่จนโต เราทุกคนเกิดมา ตัวแดงๆ ต้องมีคนเลี้ยงดู ถ้าไม่มีใครช่วยเลี้ยงดู ก็คงจะตายตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

เราทุกคนเกิดมา ล้วนแล้วแต่มีความรัก โลก โกรธ หลง เหมือนกัน มีความอยากได้ อยากมี อยากเป็น มีสิ่งที่ต้องทำ มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ มีสิ่งที่ต้องดิ้นรนขวนขวายเหมือนกัน ตัวของเราทุกคนไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย บางคน เขาก็ตายกันไปหมดแล้ว บางคนก็ยังไม่ตาย ยังดิ้นรนขวนขวายอยู่ แล้วเราจะตายเมื่อไหร่ล่ะ เราจะตายตอนไหน ก็ไม่รู้เลยสินะ

ร่างกายนี้ที่หน้าตาเป็นแบบนี้ อายุเท่านี้แล้ว ตอนนี้อะไร ก็ถือว่าเป็นเรา มีสมมุติว่า ชื่อนั้นชื่อนี้ ตามที่เรานั้น คิดว่าเป็นตัวเป็นตนของเรา ตามที่เรานั้น ได้รับชื่อสมมุติมาแต่ว่าวันหนึ่ง ถ้าตัวของเราถึงวันที่ต้องดับ ต้องจากโลกนี้ไป เราก็คงจะต้องเป็นอย่างนั้น เป็นธรรมดาสินะ เราไม่อยากแก่ เราก็ยังต้องแก่ เราเด็กอยู่ เราอยากโตให้ไว เราก็ทำไม่ได้ ต้องโตตามกาลเวลา

เมื่อเราโตแล้ว อยากจะกลับไปเป็นเด็ก เราก็กลับไปเป็นเด็กไม่ได้ ตามความคิดของเราไม่อยากจะแก่เลย ไม่อยากจะเจ็บเลย แต่เราก็แก่ขึ้นทุกวัน เดี่ยวก็มีการเจ็บตรงนั้น ปวดตรงนี้ ปวดหัวบ้าง ปวดท้องบ้าง ปวดตรงนั้นตรงนี้อยู่รำไป ทั้งที่เราไม่อยากจะเจ็บเลย แต่มันก็เจ็บ

แล้วถ้าเกิดว่าวันหนึ่ง ร่างกายนี้ ที่สมมุติเรียกว่าเป็นเรานี้ เขาถึงเวลาที่ต้องตายแล้วละ แล้วเขานั้น ก็คงจะเป็นไปไปตามธรรมชาติของเขา สินะ เราก็คงจะหยุดความตายนั้น ไม่ได้ คนอื่นๆ ที่เขาตาย เขาก็คงไม่ได้อยากตาย เหมือนกับเรานี้ละ แต่เป็นเพราะว่าเขาหยุดความตายไม่ได้

นี่คือ ความจริงของชีวิต

นี่คือ สิ่งที่เรา ควรจะมีสติ ระลึกรู้อยู่เสมอ เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ

ยอมรับความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายที่มัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

ถ้าอย่างนั้น เราลองสมมุติถึงถึงความตายของเราดูสินะ ถ้าเกิดว่าเราตาย เพราะเจ็บป่วย เราก็คงจะทรุดลง ทรุดลงไปตามอาการที่เรานั้นเจ็บ กับป่วย จนถึงสุดท้าย เราขี้ชีวิตเอาไว้ไม่ได้ ลมหายใจ หยุดเดิน ตัวของเรา ก็คงจะเปื่อยเน่า ตัวของเรา ก็คงจะกลับคืนสู่พื้นดิน เมื่อตัวของเราเน่า มากๆ เปื่อยมากๆ ภายที่มันยึดเอาไว้ สิ่งนั้นต่อสิ่งนี้อวัยวะทั้งหลายของเรา ก็คงจะปะติดปะต่อไม่ได้จนท่อนล่าง ท่อนบน ก็คงจะไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนตอนที่เรามีชีวิตอยู่ ตรงนั้นเปื่อย ตรงนี้เน่า ตรงนั้นขาด ตรงนี้หลุด

ลุ่ม ก็คงจะไม่เป็นร่างกาย เหมือนตอนนี้ ถ้าไม่มีใครเอาไปเผา เอาไปทำลายซะ ก็คงจะเนา อยู่อย่างนั้น ให้แร้งกา หมากิน

ท้ายที่สุด.. ร่างกายของเรา ก็คงจะแยกชิ้นส่วนออกไป หัวอาจจะขาดเหลือแต่ตัว อาจจะขาดช่วงเอว หัวกับตัว ก็อยู่กันคนละทิศ คนละทาง คนละที่ ก็ไม่ต่างอะไรเลย จาก เบ็ดจากไก่ ที่มันตายเนา และหมากก็ดึงกันไป จนมันขาดหลุดลุ่ย ร่างกายของเรา ก็คงจะ เป็นอย่างนั้น มันก็เป็นธรรมดาของมนุษย์เรา ถ้าสมมุติว่า เราตายด้วยอุบัติเหตุ บางทีโดน กระจกอะไรแรงเข้าไป ร่างกายของเรานี้ ก็เป็นแค่นี้อนิ่มๆ กระจกก็ไม่แข็งแรงเท่าไหน รรอก มันคงจะขาดเป็น 2 ท่อน มีเลือดไหลเต็ม ผ่านไปก็คงจะเปื่อยเนา พุพอง คงจะสี เขียว สีแดงตามตัว ท่อนล่างท่อนบนขาดออกจากกัน ไส้ก็คงจะทะลักออกมา เป็นกองๆ ศพก็คงจะเนาเกลียดน่ากลัวสินะ

ถ้าเกิดว่าเรานี้ ตายเพราะว่าเราหลับเฉยๆ ก็คงจะแปรสภาพไปเหมือนเดิมอยู่ดี ความตายนั้นไม่ว่าจะตายในแบบไหน สุดท้ายแล้ว ก็ลงเอยด้วยการดับ กลับคืนสู่ ผืนแผ่นดิน กลับคืนสู่ ธาตุแห่งดินน้ำ ลมไฟ กลับคืนสู่ ธรรมชาติ เราเกิดมาตามธรรมชาติ แก่ เจ็บ และ ตายไปตามธรรมชาติ เป็นธรรมดา ชื่อนี้ ก็เกิดมา แล้วค่อยสมมุติว่า ชื่อนี้ ชื่อนั้น เกิดมา แล้วค่อยสมมุติว่า ชื่อนั้น แล้วเหตุใดเล่า เราจึงมายึดติดว่า นี่คือตัวเรา ทั้งที่มันไม่ใช่เรา มันสมมุติชื่อขึ้นมา เกิดมาตามธรรมชาติ ดับไปตามธรรมชาติ เราไม่อาจที่จะสั่งให้มันเป็น อะไร ตามที่เราต้องการของเราได้เลย

สั่งให้มันโต มันก็ไม่โต สั่งไม่ให้มันแก่ มันก็แก่ สั่งไม่ให้มันป่วย มันก็ป่วย สั่งไม่ให้ มันตาย มันก็ตายและถ้ามันตายแล้วมันก็เปื่อยเนา พุพอง ย่อยสลาย กลับคืนสู่พื้นดิน เปื่อยเนา อยู่บนแผ่นดินนี้ ให้แร้งกา หมากิน ดึงกันไป จนสลายไปเป็นชิ้น ขาแขน ตัวเราก็แยก กันไป ที่จริงแล้ว ชีวิตคนเรามันก็แค่นี้ละ เราก็ไม่ต่างอะไรกันหรือจากคนอื่น คนอื่นก็ไม่ ต่างจากเรา

เกิดมาแล้ว ก็ต้องตายเป็นธรรมดา ตายแล้ว ถ้ามีคนเก็บไปฝัง เก็บไปเผา ก็คง ไม่ทันเนาแต่ก็ต้องสลายไปอยู่ดี ถ้าไม่มีคนเก็บไปฝัง ไปเผา ก็ต้องเนาอยู่บนผืนดินนี้ ให้ แร้งกา หมากิน ท่อนล่างและท่อนบนอาจจะแยกออกจากกัน แขน ขา ตัว คอ แยกออก จากกัน ตามธรรมชาติของมันอย่างนั้นละ

เราอย่าไปยึดติดกับมันอีกเลย เมื่อร่างกายนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้ ไม่มีอะไรที่มันจะ อยู่ตลอดไป

เราจงทำจิตให้ว่าง ทำสมาธิให้จิตสงบ ดับความลุ่มหลง และยึดติดต่างๆทั้งหลาย ทิ้งไป ทำอย่างนี้ เพื่อให้เราพ้นจากการเกิดดีกว่า อย่ามัวแต่ยึดติด ลุ่มหลง กับร่างกายเนาๆ

อันนี้เลย และความตาย ความเน่าเนิ่น มันจะเกิดกับเราเมื่อไหร่ ตอนไหน เราก็มารู้
ฉะนั้น.. เราควรเตรียมตัว ทำสมาธิให้แน่น ที่นี่ เราก็มพยายาม ปล่อยสิ่งต่างๆ ทั้ง
หลายทิ้งไปขจัดความยึดมั่น ถือมั่น ออกจากตัวของเรา ด้วยการพิจารณา ด้วยการรู้แจ้ง
เห็นตามความเป็นจริงนั้น จะค่อยๆ ปลดปล่อย และคลายความยึดติดของเรา จนเรารู้สึก
ว่าง โล่ง ไม่ยึดไม่ถืออะไรทำเช่นนี้ละ

พระยาธรรมเมย.. การที่เรานั่งสมาธิไม่ได้ ก็เพราะว่า เรายึดติดกับร่างกายนี้ ยึด
ติดกับร่างกาย ก็เลยยึดเรื่องราวต่างๆที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย นั่งไป กายก็เจ็บปวด คิดเรื่อง
นั้นเรื่องนี้ ฟุ้งซ่านไปหมด แต่ถ้าเกิดว่าเราตัดกายนี้ ด้วยเห็นความไม่เที่ยงแท้ เห็นความ
เปื่อยความเน่าของมันแล้วความยึดติดร่างกายก็ไม่มี การยึดติดกับสิ่งอื่นๆ ก็ไม่มี

ลูกเอ๋ย.. เราก็สามารถที่จะปล่อยความยึดมั่นต่างๆ ได้ จิตเราก็จะรวมเป็นสมาธิ
ได้ทำเช่นนี้ละ พระยาธรรม.. แบบที่ 1 ของกรรมฐานกองที่ 14

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา ชี้ทางให้ลูกทั้งหลาย ได้เห็นตาม
ความเป็นจริง ตามชีวิตของแต่ละบุคคล เห็นความตาย ความเปื่อยเน่า เห็นร่างกายที่มัน
เรี่ยรายแผ่นดิน ให้แร้งกา หมากิน ให้มันเน่ากลับคืนสู่สภาวะของธรรมชาติ ให้เรานั้นปลด
ปล่อยความยึดถือ เพื่อเข้าถึงสมาธิ

กราบขอบพระคุณ เจ้าค่ะ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าทูลถามธรรมใหม่
วันนี้.. ลูกขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 140 **อสุภะ ซากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 2 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมี เพื่อเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน

ในเช้าของวันนี้ พระพุทธองค์ท่านทรงเมตตาเราทั้งหลาย โดยเสด็จลงมา ด้วยแสง
พลังพุทธบารมี สว่างเจิดจ้า นิ่งอยู่บนบัลลังก์แก้วสว่างไสว..

ข้าพระพุทธเจ้าจึงใช้จิตกายภายใน เข้าไปใกล้ๆ พร้อมทั้งก้มกราบนอบน้อม
นมัสการต่อองค์พระพุทธองค์ และได้ทูลถามพระองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเข้า
เฝ้าทูลถามถึง ธรรมเนียมกองที่ 14 ในแบบที่ 2 นะเจ้าคะ ว่าเราจะมีพิจารณา ในรูป
แบบที่ 2 ยังไงบ้าง ที่จะนึกเห็นซากศพ ที่ขาดเป็น 2 ท่อน ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตา
ชี้ทางสว่าง ในธรรมเนียมกองนี้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ธรรมเนียมกองที่ 14 คือ การเพ่ง หรือว่าตั้งอารมณ์ไว้ กับซากศพ
ที่ขาดเป็น 2 ท่อน ซึ่งใช้ซากศพนี้ เป็นอารมณ์ในการทำสมาธิ เพื่อให้เราได้ปลดได้ปล่อย
ได้ล้างความยึดติดต่างๆ เพื่อเข้าไปสู่สมาธิ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ในแบบที่ 2 ของธรรมเนียมกองนี้ ก็ให้ลองทำอย่างนี้ดู ก็แล้ว
กัน ลูกให้ทุกคนนั้นนั่งภาวนา ทำจิตทำใจให้ว่าง ว่างพอที่จะทำสมาธิ แล้วให้ทุกคนนึกถึง
ภาพของ ไบไม้ 1 ไบ ไบไม้ เมื่อมันเกิด มันก็เกิดติดอยู่กับลำต้นของมัน และต้นของมัน
ก็หล่อเลี้ยงให้อาหารกับมัน จนมันโตพอที่จะเป็นสีเขียว และกาลเวลาผ่านไป มันก็เป็นสี
เหลือง ร่วงลงสู่พื้นดิน

เมื่อร่วงลงสู่พื้นดินแล้วมันก็เริ่มแห้ง แห้งแล้วต่อไป มันก็เปื่อยเน่า ขาด แตกสลาย
เป็นหลายชิ้น มีตัวหนอน ตัวแมลง ก็คอยทำให้มันย่อยสลาย กลับคืนสู่พื้นดิน ไบไม้ มันก็
มีความเป็นธรรมดาของมัน อย่างนั้น มันก็เกิด แล้วก็มีส่วนหล่อเลี้ยงมัน แล้วมันก็ตายจาก
ไป เปื่อยเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน ชีวิตของมนุษย์ทุกคน ก็เป็นเช่นนั้น ตัวของเราเอง
ก็ “เกิด แก่ เจ็บ และตายไป” เหมือนกัน

ชีวิตของบุคคลผู้อื่น เขาก็เป็นอย่างนั้น ไม่มีใครหนีพ้นได้ ความรัก เชื้อราคะ ความลุ่มหลงในกายของตนนี้ ก็ยังคงลุ่มหลงในตัวในตน ปล่อยให้ตกอยู่ใต้อำนาจ แห่งเชื้อความรัก ความลุ่มหลง ในกายนี้

เมื่อมันก็ต้องเปื่อย ต้องเน่า ต้องผุพังไป เมื่อกายนี้ ก็แค่เบาบาง เหมือนกับไข่ ที่มีเปลือกห่อหุ้มอยู่ เท่านั้นเอง

ถ้าไข่ไก่นั้น ตกลงไปสู่พื้น แล้วเปลือกของมันแตก ข้างในของไข่ไก่ ก็คือ ไข่แดง ไข่ขาว ก็ต้องไหลออกมา สกปรก แล้วก็เน่าเหม็น กายของเราก็เหมือนกัน มีเนื้อหนังหุ้มอยู่ มีน้ำเลือด น้ำเหลือง ที่มันอยู่ในตัวของเรา มีไขมัน มีอวัยวะชิ้นต่างๆ ที่อยู่ในร่างกายของเราถ้าเปลือกที่หุ้มห่อนี้ได้แกะออกไป มันก็ไม่ต่างอะไรจากไข่ ที่เปลือกของมันแตกแล้ว ตัวของเราก็เป็นเช่นนั้น แต่ว่าเรา ทำไมยังคงลุ่มหลง อยู่กับกายแห่งตน

แค่นั้นไม่พอ เรายังจะไปลุ่มหลงกับบุคคลผู้อื่น ที่เขามีสภาพเหมือนกันกับเราเลย ยังจะไปลุ่มหลงกับคนนั้นคนนี้ ว่าสวย ว่าหล่อ อยากจะสัมผัสใกล้ชิด ผูกพัน อยากจะอยู่ใกล้ ได้มาครอบครอง แค่กายของตน ก็มีสิ่งเน่าเหม็นมากมายแล้ว และกายของบุคคลผู้อื่น ก็เป็นเช่นนั้น เช่นในแบบที่ 1 ที่เราได้นึกถึงกายของตนที่เปื่อยเน่า เนื้อหนังที่หุ้มห่อ นั้น มันเปื่อยไป เรานั้นเรียรายแผ่นดิน ให้แร้งกา หมากิน กายของเรานั้นแยกออกมา เป็น 2 ท่อน ทานล่างกับท่อนบน แยกออกจากกัน สกปรก เน่าเหม็น และคนที่เราไปรักเขา ลุ่มหลง ยึดติดกับเขานั้น เขาก็เป็นคนเหมือนกันกับเรา เขาจะแตกต่างอะไรกับเราเล่า เขาเองก็คงจะต้องเป็นเช่นนั้น เหมือนกัน เมื่อเวลาของเขาที่จะอยู่บนโลกนี้ จบลง

ทีนี้.. ให้เรานึกถึงบุคคลที่มีอำนาจต่อจิตใจของเรา ที่ทำให้เราลุ่มหลง จมอยู่ในเชื้อราคะ เช่น บางคน ที่กำลังติดเชื้อมันอยู่ ที่นึกถึงแต่ สิ่งสวยงาม นึกถึงแต่ คนที่มีรูปร่างหน้าตา สวยงามเราก็ลองนึกดูเช่นนี้ก็แล้วกัน เรือนร่างที่หุ้มห่อด้วยสิ่งสกปรกโสโครกต่างๆ ที่มันก็ไม่ใช่ของเขา มันก็ต้องดับ ต้องแตกสลายไป

ถ้าวันหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้น หรือผู้ชายคนนั้น ที่ดูแล้วมีรูปร่างสวยงาม เราดูไปถึงความตายของเขา ถ้าเกิดว่าเขาสิ้นหยุดหายใจเมื่อไหร่ กายของเขา ก็จะต้องเปื่อย เน่าไป เป็นธรรมดาอย่างนั้นทุกคน ไม่ได้มีความแตกต่างอะไรจากเราเลย แล้วเหตุใดเล่า เราจึงไปลุ่มหลงกับกายของผู้อื่น จนทำให้เราไม่มีความสุขเลย ร่างกายที่ตายแล้ว ไม่มีใครช่วยเก็บศพนั้นไป ถ้าเราให้ศพนั้นเป็นไปตามธรรมชาติ ก็คงจะเน่า เปื่อย แล้วก็สลายกลับคืนสู่พื้นดิน มีตัวหนอน ตัวแมลงกิน เป็นธรรมดาอย่างนั้น

ไม่มีอะไรที่น่าลุ่มหลงเลย ที่สำคัญก็คือ กายของมนุษย์เรานั้น ก่อเกิดมาจากกรรม ที่ตนทำ ทั้งกรรมดี กรรมไม่ดี ส่งผลมาให้ทุกคนเกิดมา เพื่อที่จะชำระล้างกิเลสแห่งตน ไม่

ได้ให้กำเนิดมา เพื่อให้ลุ่มหลง ยึดติดซึ่งกันและกัน การเกิดเป็นมนุษย์นั้น ช่างทุกข์ยากลำบาก เกิดแล้วก็ต้องแก่ เจ็บ และตายไป ถ้าเกิดว่ายุคไหน ที่เราเกิดมาในยุคที่มีสงคราม ก็คงจะเห็นศพ ที่โดนฆ่า โดนฟัน แขนขาดบ้าง เอวขาดบ้าง เร็วรายแผ่นดิน ตายเป็นร้อยๆ พันๆ ศพ ตายเคลื่อนแผ่นดินเลย ก็คงจะเห็น เป็นเช่นนั้น กายของมนุษย์เรา มันบอบบางยิ่งนัก ไม่ต่างจากเปลือกไข่เลย ที่ถ้าเปลือกของมันแตกเมื่อไหร่ ไข่ฟองนั้นก็ต้องย่อยสลายพังไป เน่าไป

กายของเรามีเนื้อหนังหุ้มห่ออยู่ ถ้าเกิดว่าหนังของเราลอกออกไป ช้างในก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์เรานะ การที่จะตาย ไม่ใช่เรื่องยากเลยบางคน ก็นอนตาย บางคนก็อุบัติเหตุตาย สารพัดที่จะมีเหตุให้ตาย ก็ในเมื่อกายของเรา ก็เป็นอย่างนั้นเอง ร่างกายของคนที่เรารัก เราลุ่มหลง ยึดติดนักหนา ก็เป็นอย่างนั้นเอง

ร่างกายของมนุษย์ทุกคน ก็ต้องเป็นไปเช่นนั้น เป็นธรรมดา จะเกิดในยุคไหน จะเกิดในชาติไหน ก็เป็นอย่างนั้น เป็นธรรมดา คือ เกิดแล้วก็ต้องแก่ เจ็บแล้วตายไป เป็นธรรมดา เหตุใดเล่า จึงมาลุ่มหลงในตัวของตน ลุ่มหลงในตัวของผู้อื่น ก่อให้เกิด ความรัก ก่อให้เกิด ความโลภ ก่อให้เกิด ความลุ่มหลง ก่อให้เกิด ความโกรธ แล้วก็เอาสิ่งเหล่านี้ มาผูกมามัดกันไว้ ในวัฏสงสารนี้ แล้วเราก็จมอยู่กับร่างกายนี้ ร่างกายนั้น ที่มันก็เกิดขึ้นดับไป เน่าเหม็นกลับคืนสู่พื้นดิน ชาติแล้ว ชาติเล่า

พร้อมด้วยกองไฟ คือ ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เหตุใดเล่า เราจึงมาจมอยู่กับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อพิจารณาเช่นนี้ อยู่บ่อยๆ มองให้เห็นความเป็นจริง ทั้งในร่างกายของตน ในร่างกายของผู้อื่น ร่างกายของทุกคน ทุกสมัย มองให้เห็นความเป็นจริงของต้นไม้ ใบหญ้า ทุกอย่าง มันต้องเปื่อยเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน ย่อยสลายไป เมื่อมันเปื่อยมันเน่าแล้ว มันก็ต้องขาดออกจากกัน สลายกลับคืนไปเป็นธรรมดา เมื่อเราทำเช่นนี้บ่อยๆ ทำไปๆ จะทำให้จิตของเรานั้น ค่อยๆ เห็นสิ่งที่มันน่าเบื่อหน่าย ในการเกิด ค่อยๆ เห็นสิ่งที่มันเป็นความจริง ในกายของมนุษย์นั้น ปรากฏชัดเจนขึ้น เมื่อความเบื่อหน่าย ความจริงปรากฏชัดเจนแก่จิตของเรา มากขึ้นเรื่อยๆ

ที่นี้.. เราก็จะถอดความหลงในตัวของเรา หลงในตัวของคนอื่น ได้มากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อความหลงไม่มี

ความรักก็ไม่มี

ความโลภก็ไม่มี

ความโกรธก็ไม่มี

เมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่มี จิตของเราก็จะสงบ เมื่อจิตของเรานั้นสงบแล้ว เราก็ยอมได้สมาธิที่ดี เมื่อได้สมาธิที่ดี ที่แข็งแรงในฌาน สังสมกันไปเรื่อยๆ เราย่อม อยู่เหนือกิเลสและตัณหา คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง อยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งหลาย เราก็จะมีจิตที่เบา ปราศจากเชื้อแห่งกิเลส เราก็จะสามารถดับการเกิดแห่งตนได้ ลูกเอ๋ย

พระยาธรรมเอ๋ย.. ก็ลองพากันฝึกฝนเช่นนี้ดู ก็แล้วกันลูก การทำสมาธิ โดยพิจารณาซากศพ นะลูก เราสามารถ พิจารณา ของตนเอง พิจารณา ของคนที่ตนรัก พิจารณา ถึงคนที่รักตน พิจารณา ถึงคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเลย แต่เขาก็เป็นคนเหมือนกันกับเรา

หรือว่า จะนึกถึงภาพอุบัติเหตุ ที่เราเคยไปประสบพบเจอ และเรายังจำภาพนั้นติดตาได้อยู่ คนที่โดนรถชน เกิดอุบัติเหตุ จนขาขาด แขนขาด คอขาด เอวขาด ที่มีน้ำเลือดไหลออกมา ที่ตัวเหลืองซีด ที่ไม่ต่างอะไรกับไก่ หรือเป็ด ที่โดนรถเหยียบเลย พิจารณาภาพเหตุการณ์เหล่านั้นก็ได้ แล้วที่พิจารณานี้ ก็ไม่ได้เป็นการไปดู ไปฟัง ถึงความตายของผู้อื่น ด้วยจิตจดจ่อว่า ให้เขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ นะลูก

แต่เป็นการมองให้เห็นความเป็นจริง ต่างหากเล่า ว่าสิ่งทั้งหลาย มันจะต้องเป็นไปตามธรรมชาติของมัน เป็นปรกติอย่างนั้นอยู่แล้ว ทุกคนเกิดมา ต้องตาย พิจารณาถึงนักรบ ที่รบกันอยู่ในสนามรบ ตายเกลื่อน คนที่ตายแบบไหน ก็มี โดนระเบิดตาย โดนธนูตาย โดนลูกกระสุนตาย ตายกองกันเข้าไว้ นับร้อย นับพัน หรือจะนึกถึงคนที่โดนภัยพิบัติแล้วก็จมน้ำตาย โดนดินถล่มให้ตาย ตายเกลื่อนกันไปหมด จนเรานั้นเห็นความตายเป็นธรรมดา เห็นเป็นปรกติ เห็นร่างกายนั้น ไม่ใช่สิ่งสำคัญอะไร เพื่อเราจะได้ถอดถอนความลุ่มหลง หลงในกายแห่งตนในกายแห่งบุคคลผู้อื่น ทำเช่นนี้แหละ พระยาธรรมเอ๋ย.. จะช่วยให้เราไม่ยึดติด ในกายลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. การพิจารณาซากศพ เราสามารถที่จะพิจารณาทุกคนทุกกาย ทุกรูปแบบของการตาย เช่นที่พระพุทธองค์ ทรงเมตตาสอนมา

แต่ที่นี้ การพิจารณานั้น จะช่วยให้เรา ดับกิเลสได้โดยตรงเลย อย่างนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ เพราะส่วนใหญ่ คนที่ยังยึดติดอยู่ ก็เพราะว่าหลงในตัวของตน ก็เลยหลงในตัวบุคคลผู้อื่น ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เลยยังก่อตัวอยู่ การพิจารณาเช่นนี้ เป็นการที่เราให้พยายามดูให้เห็นความเป็นจริงแล้วก็สลายทุกสิ่ง ให้มันไม่มี เพื่อเราจะได้จิตว่าง เมื่อจิตว่าง ไม่ยึดไม่ถืออะไรแล้ว เราก็จะสามารถทรงฌานได้ดี เมื่อทรงฌานได้ดี มีพลังของจิตมาก เราก็จะไปพระนิพพานได้ อย่างนั้นหรือเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็เป็นเช่นนั้นละ พระยารธรรม การพิจารณา ก็เพื่อให้เราตัด ละวาง สิ่งที่ยึดถือเอาไว้ เมื่อหมดความยึดถือ จิตย่อมเบาสบาย เมื่อจิตเบาสบาย พลังของสมาธิ ก็ย่อมก่อเกิดมาก เมื่อมีสมาธิมาก ก็ถอดถอนความลุ่มหลงออกจากตนได้มาก เมื่อนั้นแหละ ก็จะเข้าสู่ *พระนิพพาน* ได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กรรมฐานกองนี้ ก็เพื่อให้เราดับทุกสิ่งที่มี ด้วยการตั้งเป็นอารมณ์ พิจารณาเราก็ จะเห็นความเป็นจริงของสิ่งที่เกิดขึ้น ดับไป หรือเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ถูกต้องแล้วละ ลูก กรรมฐานใน 10 กองของการเพ่งศพนั้น ก็เพื่อให้เราเห็นความเป็นจริงของโลก ของทุกสิ่ง ทุกอย่าง ที่มันเสื่อมเป็นไป ตามกาลเวลา จะได้ไม่ลุ่มหลงกับสิ่งใดบนโลกนี้ เมื่อไม่หลง ก็พบนิพพานได้ ซึ่งก็แตกต่างจากกรรมฐาน 10 กอง ของการเพ่ง เพื่อเข้าสู่ฌาน แล้วค่อยเอากำลังของฌานนั้น กลับมาใช้พิจารณา หรือว่า ทำให้เราเห็นแจ้งทั้งโลกทิพย์ ทั้งโลกแห่งความเป็นจริง มันก็จะแตกต่างกัน ลูก

พระยารธรรม : เพียงแต่ว่า เข้านิพพานได้เหมือนกัน อย่างนั้นหรือเจ้าค่ะ ถ้ากรรมฐานกองใด ที่เราปฏิบัติอย่างจริงจัง และมุ่งสู่พระนิพพานอย่างแท้จริง เราย่อมเข้าถึงพระนิพพาน เป็นแน่แท้ แต่ถ้าเกิดว่า เราทำไป ด้วยความลุ่มหลง เราก็คงไปไม่ถึง จะเป็นกองไหน ก็ถึงนิพพานทั้งนั้น หากเราตั้งใจที่จะไปให้ถึง จะเป็นกองไหน ก็จะไปไม่ถึง หากว่าเราไม่ได้ตั้งใจ ที่จะทำให้ไปถึง ทำไปก็แค่เกิดความลุ่มหลงในสิ่งที่ทำ ก็จะไม่ถึง ฉะนั้น อยู่ที่ตัวของเรา ลูก

พระยารธรรม : อ้อ เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ

ถ้าอย่างนั้น วันนี้ลูกจะขอกราบลา ก่อน นะเจ้าค่ะ ได้เวลาที่ลูกจะต้องกลับไปเพื่อ เผยแผ่ธรรมแล้วละเจ้าค่ะ แล้วไว้ลูกจะมาเฝ้าทูลธรรมใหม่อีก นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 141 **อสุภะ ซากศพที่ขาดกลางตัว แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมี จากองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน จนเกิดแสงสว่าง

เมื่อข้าพระพุทธเจ้า มีแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นที่ศูนย์กลางกายแล้ว ข้าพเจ้าจึงเห็นภาพในโลกทิพย์ที่ปรากฏขึ้น คือ ทุกอย่างว่างเปล่า และมีองค์พระพุทธรูปองค์ท่านเสด็จลงมา นั่งอยู่บัลลังก์บัวแก้ว เป็นแสงสว่างไสว

ข้าพระพุทธเจ้าจึงก้มกราบลง พร้อมทั้งทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเข้าเฝ้าทูลถามถึง กรรมฐานกองที่ 14 ให้ดูซากศพ ที่ขาดเป็น 2 ท่อน เป็นอารมณ์ เพื่อทำกรรมฐาน ในแบบที่ 3* นะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาชี้ทางสว่าง ให้ลูกได้นำไปประพฤติ ปฏิบัติตามด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็มานั่งตรงนี้ มานั่งตรงนี้ก่อนลูก แล้วจะอธิบายให้เห็นภาพ ให้รู้ ให้เข้าใจ ให้น้อมไปประพฤติ ปฏิบัติตาม ลูกจะได้เข้าใจ อย่างกระจ่างแจ้ง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตา พระพุทธรูปเจ้าคะ แล้วข้าพเจ้า ก็ขึ้นไปนั่งบนดอกบัวเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าขององค์พระพุทธรูปเจ้าท่าน แต่ข้าพเจ้าหันหน้าไปทางเดียวกันกับพระองค์ โดยหันหลังให้ทางที่พระองค์ท่านอยู่ เพื่อที่จะได้มองเห็นภาพที่จะเกิดทางด้านหน้า เพื่อที่จะหยิบมาพิจารณา

พระยารธรรมเอ๋ย.. ในแบบที่ 3* ของการพิจารณาซากศพ ที่ขาดเป็น 2 ท่อนนั้น ก็ให้ลองพากันทำ ตามนี้ดูนะลูก

ก่อนอื่นนั้น เราต้องตั้งจิตตั้งใจ น้อมพลังพุทธบารมี โดยวางแบ่มือไว้ที่หัวเข่า

น้อมพลังแสงสว่าง ที่เย็นสบาย เข้าไปสู่ฝ่ามือ และศูนย์กลางกาย

จนกายของลูกนั้น สว่างไสว

รู้สึกตัวเบา และทุกอย่างโล่ง โปร่ง

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ลูกจึงค่อยพิจารณาตาม

พระยาธรรมเมย.. วันนี้ เราจะมาพิจารณา ถึงศพของคนในทุกชนชั้น ทุกระดับ ของสัตว์ต่างๆ เพื่อให้เรารู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง

พระยาธรรมเมย.. เราพร้อมกันแล้ว หลับตาภาวนา จนจิตสว่างไสวแล้ว.. ให้นึก ตามเช่นนี้ลูก มีมหาเศรษฐีคนหนึ่ง เป็นคนอินเดีย รวยมาก มีเงินเยอะมาก มีบ้านที่ใหญ่ โต แต่โดนโจรทำร้าย ฆ่าชิงทรัพย์ โจรนั้นตัดเอาร่างกายของเศรษฐีคนนั้น ขาดเป็น 2 ท่อน เราลองนึกถึงหน้าของผู้ชายคนหนึ่ง ที่มีหน้าเหมือนชาวอินเดีย หุ่นอ้วนๆ ล่ำๆ หน้อย ในมือและตัวของเขาเต็มไปด้วยแก้วแหวน เงินทอง แต่กายของเขาโดนตัดช่วงท้อง ขาดออกมาเป็น 2 ท่อน

เมื่อชายคนนั้นตายไป ชายคนนั้นก็ตื่นกลับมาไม่ได้

ตายแล้ว ก็คือ ตายเลย ไม่มีทางกลับคืนกลับมาได้อีก

ไม่ว่าจะมีเงินทองเยอะแยะมากมาย เพียงใด

กายนอนแน่นิ่ง ช่วงล่างกับช่วงบน ไม่ได้ต่อกัน นอนอยู่ตรงหน้าของเรา หน้าก็ซีด เหลือง ตัวก็แข็ง ตรงกลางระหว่างร่างกายที่ถูกตัดออกไปนั้น ส่งกลิ่นเน่าเหม็น กลิ่นคาว ปะปนกันไป เล็บเท้าก็ซีดเหลือง

พอเวลาผ่านไป เปลี่ยนเป็นสีเขียว สีแดง เปลี่ยนสีไป และศพนั้นก็อืดพอง จนหน้า ก็ไม่เป็นหน้าแล้ว ปากก็พอง ตาก็จะกระเด็นออกมา ลิ้นก็ไผ่ล่อออกมา จุกออกมาอย่างนั้น ส่วนไส้หรืออวัยวะที่ถูกตัดตรงกลาง ก็เขียว เน่าเหม็น มีตัวแมลงมาตอม ส่งกลิ่นเหม็น ยิ่งนัก เขาก็ได้ตายจากไป

รวยเพียงใด เมื่อถึงเวลา ก็ต้องตายเหมือนกัน

ร่างกายเมื่อถึงของมีคม ก็ขาดเป็น 2 ท่อน เหมือนกัน

มีแต่เนื้อไม้แต่หนังหุ้มห่อ มีอวัยวะ เหมือนกัน

เศรษฐีคนนั้นดับสูญไปจากโลกใบนี้ ทั้งทรัพย์สิน เงินทอง ข้าวของเอาไว้มหาโลก เขาต้องตายไป เพราะว่าความร่ำรวยของเขา ทำให้เขาต้องถูกฆ่า ถูกหั่นเป็น 2 ท่อน และ ตายไป เศรษฐีคนนั้นตายไปแล้ว กายของเขาเปื่อยเน่า สู้พื้นดิน จิตของเขาออกจากร่างไป รอรอบของการไต่สวนพิพากษา เพื่อที่จะได้ไปสู่ภูมิใหม่

ที่นี้ เราก็มานึกอีก ภาพนั้นหายไป ลูก เรามานึกอีก มีผู้ชายคนหนึ่ง เป็นคนยากจน เกือบขะขายไปวันๆ อยู่ๆ มาวันหนึ่ง โดนรถชน จนร่างกายนั้นขาดเป็น 2 ท่อน ศพนั้นอยู่ ตรงหน้าของเรา

คุณลุงคนนั้น เป็นชาวไทย หลับตา ตัวซีดเหลือง เวลาผ่านไป ไส้ก็เน่าเหม็นกัน อวัยวะภายในก็เปื่อยเน่า มีน้ำเลือด น้ำเหลือง ไหลออกมา ส่งกลิ่นเน่าเหม็น แล้วสุดท้าย

กายนั้นก็เปื่อยเน่า กลับคืนสู่พื้นดิน กายของคุณลุง ผู้ที่เก็บขยะขายนั้นก็ตายไป ได้ทิ้งขยะที่ตนไปเก็บมา เงินทองเล็กน้อยที่เก็บออม เสื้อผ้าอันเก่าๆ ทิ้งไว้บนโลกนี้ กายก็เปื่อยเน่าสู่พื้นดิน จิตของคุณลุงคนนั้น ก็ออกจากร่าง แล้วก็ไปอยู่ตรงที่ที่จิตวิญญาณ เขาต้องการพิพากษา เพื่อไปเกิดใหม่

ต่อไป.. นึกถึงสุนัขตัวหนึ่ง สุนัขตัวนั้น มันดันไปกินเนื้อของชาวบ้านที่กำลังตากเอาไว้ ชาวบ้านเขาโกรธมาก ก็เลยตีมัน แล้วก็ใช้ของมีคม ตัดมันเป็น 2 ท่อน โยนทิ้งไป

ศพของสุนัขตัวนั้น ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเรา

มันตายแล้ว น้ำเลือด น้ำเหลือง ของมัน ก็ไหลออกจากพุงของมันมา เหมือนกัน มีไส้เหมือนกัน มีกระดูกเหมือนกัน

หน้าของมัน ก็เศร้าหมอง ซีดลง

ตัวของมันก็แข็งทื่อ เหมือนมนุษย์เรานี้แหละ

เมื่อกาลเวลาผ่านไป มันนั้น ก็เปื่อยเน่า มีหนอน มีแมลงกัดกิน จนมันย่อยสลายกลับสู่พื้นดิน เนื้อของมัน ก็สลายก่อน กระดูกของมัน ก็ค่อยๆ เสื่อมสลาย ตามกาลเวลา ก็เหมือนกันกับกายของมนุษย์เรา ไม่มีความแตกต่างกันเลย จิตของมันก็ออกจากร่าง เพื่อที่จะไปรอรอบของ การเกิดใหม่ หรือว่า รอการพิพากษา

เมื่อจิตทั้ง 3 ดวงนั้น ออกจากร่างกายไป

กายทั้ง 3 กาย ที่มีการดำรงชีวิตอยู่

ก็สูญสลาย.. กลับคืนสู่พื้นดิน

ไม่ว่า จะรวย จะจน

จะเป็นคนหรือว่า เป็นสัตว์

จะเป็นชนชั้นวรรณะใด เป็นชนชาติใด ก็มีสภาพเหมือนกัน

เมื่อกายนั้น ถูกหั่นเป็น 2 ท่อน เมื่อตายแล้ว กายนี้ก็มีสภาพเหมือนกัน และต้องทิ้งทุกอย่าง เอาไว้บนโลกนี้ ตนก็ต้องออกจากร่างไป เพื่อที่จะไปรอการไต่สวน เพื่อที่จะไปเกิดใหม่ ตามกรรมของตน

เมื่อไปถึงนายบัญชา ที่เขาพิพากษา คนที่เป็นมหาเศรษฐีนั้น เขาก็ได้รับการพิพากษาว่าเมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่ เป็นคนคดโกงผู้อื่น ก็เลยร่ำรวย เป็นคนเห็นแก่ตัว เบียดเบียนกับผู้อื่น ไม่รักพ่อแม่ สร้างกรรมกับภรรยา โดยการมีผู้หญิงเยอะแยะมากมาย ดื่มสุรา ของมีนเมา

สร้างแต่กรรมไม่ดี บุญกุศลไม่เคยสร้าง ไม่เคยทำ ทั้งที่ตนนั้น มีต้นทุนที่ดี บัดนี้เธอ เป็นผู้ขาดทุนแล้ว มหาเศรษฐีคนนั้น ก็เลยถูกตัดสิน ให้ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เพราะว่า

ตนเบียดเบียนผู้อื่น คดโกงผู้อื่น เห็นแก่เงิน ลุ่มหลงในทรัพย์สินเงินทองที่มีอยู่ บ้าอำนาจ ไม่รักแม้แต่คนในครอบครัว เห็นแก่ตัว มัวในกาม จึงต้องสู่รกรไป

คุณลุงที่เก็บขยะนั้น ก็ถูกพิพากษาว่า เธอ นั้นแม้จะเป็นคนยากจนลำบาก แต่ก็มี ความดี คือ การไม่เบียดเบียนใคร ทำมาหากินในอาชีพที่สุจริต แม้จะเก็บเอาขยะไปขาย เพื่อที่จะได้หล่อเลี้ยงชีวิต เธอก็รักครอบครัวของเธอ เธอก็ซื่อสัตย์ ได้เงินทองมาก็แบ่งให้ คนนั้นกิน คนนั้นใช้ รู้จักไปวัดวา สร้างบุญ บัดนี้ เธอได้พ้นจากกรรมเก่าที่ได้สร้างเอาไว้ แล้ว ด้วยผลกรรมที่ดีนั้น จะส่งผลให้เธอไปเกิดเป็น เทพบุตรอยู่ในสวรรค์ เพราะเธอมักจะ ไปช่วยงานวัดอยู่บ่อยๆ เพราะเธอมักจะทำทาน เท่าที่เธอมี เธอไม่เบียดเบียนแก่ใครคุณ ลุงผู้เก็บขยะนั้น เลยไปเกิดเป็นเทพบุตร เป็นเทวดา

ส่วนสุนัขตัวนั้น ก็ได้รับการพิพากษาว่าเมื่อครั้งเธอเกิดเป็นสุนัข เธอ นั้น ก็ได้ใช้ กรรมที่เธอเคยก่อเอาไว้ในกาลก่อนจนจบสิ้นแล้วซึ่งในกาลก่อนนั้น เธอได้ทำกรรมหนักกับ ผู้มีคุณกับพ่อแม่ของเธอเธอ นั้นได้สร้างความเดือดร้อน ทุกข์ใจ ให้กับทุกคนที่รัก และช่วย เหลือเธอ

บัดนี้ เธอก็ได้เกิดเป็นสุนัขเพื่อใช้กรรมตัวนั้น จนหมดแล้ว และที่เธอต้องโดนฆ่า ต้องโดนทำร้ายเช่นนี้ ก็เป็นเหตุที่เธอ นั้น ได้ชดใช้กรรมในกัณฐสุดท้าย เป็นเหตุที่เกิดขึ้น เพื่อให้เธอได้ตายจากการครองกายของสุนัข บัดนี้ เธอจะอโหสิกรรม ให้คนที่ฆ่าเธอหรือ เปลา ในเมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็เพื่อให้เธอหมดกรรม เมื่อสุนัขนั้น ยอมที่จะอโหสิกรรม อภัยให้คนที่ทำร้ายสุนัข สุนัขตัวนั้นก็ได้รับการส่งกลับคืนสู่ภพภูมิที่ตนมา ก่อนหน้านั้น เป็น เทวดาที่เกเร เลยถูกส่งไปเกิด เกิดแล้วก็ยังเกเร ก็เลยกลายเป็นสุนัข เพื่อใช้กรรม แต่ตอน นี้หมดกรรมตรงนั้น เลยกลับคืนสู่ภูมิของตน ที่เป็นเทวดา เพื่อที่จะเสวยผลบุญความสุข ที่เคยมีเคยสร้างไว้ ในกาลก่อนโน้น และเพื่อที่จะเตรียมตัว เตรียมจิตใจ เพื่อที่จะกลับมา สั่งสมบุญใหม่

เมื่อเรานั่งดูเรื่องราวต่างๆ ของแต่ละคน แต่ละดวงจิต ที่เกิดมาอยู่บนโลกนี้ มีสภาวะธรรม มีการดำรงชีวิต เป็นเช่นนี้

เมื่อตายไป กายก็เป็นเช่นนั้น จิตก็ออกไปอย่างนี้ ก็ทำให้เรานั้นได้รู้ว่า ในความ เป็นจริงแล้ว การที่เราได้มาอยู่บนโลกนี้ เป็นแบบไหน มีสภาพเป็นเช่นไรก็ตาม ก็คือ การ มาเพื่อใช้กรรม คือการมา เพื่อสร้างสิ่งที่ดีให้ก่อเกิด

ไม่ว่าเรามาจากการไม่มีทุนอะไรเลย เหมือนสุนัขตัวนั้น ก็คือ การอยู่ในกายของ สุนัขตัวนั้น เพื่อใช้กรรม เราจะเกิดมายากจน เหมือนคุณลุง แต่เราก็สามารถที่จะใช้กาย ของเรา อันยากจนนี้ ไปสร้างไปทำในสิ่งที่ดี

เมื่อตายก็มีสภาพเหมือนกัน ต่อให้เราจะร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี นั่นคือ ก็คือ ผล
ทาน ผลบุญเก่า ส่งผลมาให้เรามีต้นทุนที่ดีกว่า คนอื่น รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ ความ
ร่ำรวย แต่ถ้าเกิดเราประพบัติไม่ดี กระทำไม่ดี เราตายจากกายนี้ไป ก็มีสภาพเหมือนกัน
และเราก็ต้องเป็นไป ตามกรรมแห่งตน เมื่อเราเห็นเช่นนี้

พระยารธรรมเอ๋ย.. เรากี่

จะถอดถอน การแบ่งแยกชนชั้นวรรณะ

จะถอดถอน ความน้อยใจ

จะมีสติอยู่กับการที่เราเป็นอยู่ ไม่ลุ่มหลงกับสิ่งภายนอก

ชวนชวายเป็นสร้างที่ดี ลูก

การที่เราทำกรรมฐาน โดยมีพลังของสมาธิอยู่บ้างแล้ว และหยิบเอาเรื่องนั้นเรื่อง
นี้ มาพิจารณาก็จะทำให้เราเห็นทะลุแจ่มแจ้ง เป็นเรื่องเป็นราว เช่นนี้แหละลูก และบน
โลกนี้ ก็ยังมีชั้นวรรณะ มีผู้คน มีสัตว์ ที่มากมายกว่านี้อีก

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อเราหยิบเอาเรื่องราวชีวิตของแต่ละคน แต่ละกลุ่ม แต่ละ
ชนชั้น แต่ละระดับ แต่ละเผ่าพันธุ์ มาพิจารณาการเกิด การตาย การจากไปอยู่บ่อยๆ ก็
จะทำให้เรามองเห็น ความเป็นจริงที่ซ่อนอยู่ในนั้นว่า

ท้ายที่สุดแล้ว.. ก็ไม่มีอะไรเหมือนกัน

ไม่ว่าจะโลก ให้ได้มา จะไม่โลก ก็เลยไม่มี

มีกับไม่มี ก็มีสภาวะเหมือนกัน

เราก็จะถอดถอนความลุ่มหลงในตัวบุคคล คือ เรา

ลุ่มหลงในคนที่เขาดูดี มีตระกูล มีลาภ มียศ สรรเสริญ

เขามีเต็มทุกอย่าง ในทางโลก..

เรา ก็จะไม่ลุ่มหลงในสิ่งนั้น

เรา จะไม่ยกตนข่มท่าน

เรา จะไม่รังแกสัตว์เล็กสัตว์น้อยต่างๆ

เรา จะสร้างแต่กรรมดี

เมื่อเราได้รู้แจ้ง เข้าใจเช่นนี้แล้ว.. ก็กลับมาพิจารณาดูตัวของเรา แล้วตัวของเรา
เล่า มีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร เกิดมา

- ได้สร้างกรรมดีอะไรไว้

- ได้สร้างกรรมชั่วอะไรไว้ หรือเปล่า

- ตัวของเราลุ่มหลงยึดติดกับกายนี้ หรือเปล่า

เมื่อเรากลับมาที่ตัวของเรา เราก็มาถอดถอนความลุ่มหลง ยึดติดต่างๆ ปล่อยวางจิต กาย และใจให้ว่างโล่ง เบาสบาย ไม่ยึดติดในกาย ไม่ลุ่มหลงในสิ่งต่างๆ ทั้งหลายแล้ว

เมื่อสิ่งเหล่านี้ โดนขจัดออกจากเราไป เราย่อมไม่มีที่ตั้งแห่งคำว่า “เรา”

*กาย ก็จะไม่แบบไม่มีตัวยึดติด

*จิต ก็จะว่าง แบบไม่มีเรื่องยึดติด

เมื่อนั้นละ **พระยารธรรมเอย..** เราก็จะเข้าสู่กรรมฐาน ในระดับต่างๆ เข้าสู่สมาธิได้ลึกเพราะความยึดติด ความฟุ้งซ่านต่างๆ หมดลงแล้ว เราก็สามารถทรงฌานไว้เช่นนั้น ไปได้เรื่อยๆ ตามกำลังของเรา และหากว่าเราฝึกบ่อย ทำบ่อยๆ ก็จะทำให้ถอดถอนให้เราหลุดจากสิ่งลุ่มหลงต่างๆ ทั้งหลายได้ ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกได้รู้ เข้าใจในการพิจารณา การที่เราพิจารณา เราสามารถที่จะหยิบเอาร่างกายของใครก็ได้ มาพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงและหากว่าเรามีกำลังสมาธิ เราก็จะรู้ตามดวงจิตดวงนั้นด้วย ว่าเขามีกรรมอย่างไร จะไปเจอกับอะไร แล้วท้ายที่สุด เราก็จะเห็นว่า วนมา แล้วก็เกิดเป็นอย่างนี้ แล้วผลกรรมชาตินี้ ก็จะส่งให้วนไป แล้วชาตินั้น ก็จะส่งให้วนไปอีก ไม่จบสิ้น ท้ายที่สุดก็แคว้นเฉยๆ ไม่มีอะไรเป็นของใคร เข้าใจแล้วพระพุทธรเจ้าค่ะ เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้ จิตเราก็จะว่างเว้นจากความยึดติด ลุ่มหลง ในทุกสิ่งทุกอย่าง เราย่อมพบ *มรรคผลนิพพาน* เป็นแน่แท้

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา เจ้าค่ะ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ วันนี้ขอกราบลาไปทำหน้าที่ก่อนนะเจ้าค่ะ ที่โลกมนุษย์นั้นได้เวลาแล้ว พระพุทธรเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 142 **อสุภะ ชากศพที่ถูกลัทธิกัณฐิกิน แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเข้าเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้า ได้น้อมพลังพุทธบารมี จนเต็มกายแล้ว จึงได้น้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้าพระพุทธรูปองค์ท่านในดินแดนทิพย์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีแสงสว่างที่สว่างไสว สวยงามยิ่งนัก ในที่แห่งนั้น เมื่อเดินเข้าไป เจียบสงบ เย็นสบาย ข้าพเจ้าก็ได้ค่อยๆ เดินเข้าไปๆ จึงได้พบกับพระพุทธรูปองค์ท่าน ซึ่งพระพุทธรูปองค์ท่านนั่งอยู่บนบัลลังก์ ลอยอยู่กลางอากาศ มีแสงสว่างไสว สวยงามยิ่งนัก

ข้าพระพุทธเจ้าจึงเข้าไปนั่งใกล้ๆ และก้มกราบพระพุทธรูปองค์ท่าน ด้วยความนอบน้อมเคารพแล้ว จึงได้ทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาเข้าเฝ้าทูลถามถึงธรรมะ ในวิธีของการทำกรรมฐาน กองที่ 15 นะเจ้าค่ะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. แล้วกรรมฐานกองที่ 15 นั้น มีบันทึกเอาไว้ว่าอย่างไรเล่า ลูกจงถามธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ ในกรรมฐานกองที่ 15 นั้น ได้บัญญัติเอาไว้ว่า ให้เราพิจารณา หรือตั้งอารมณ์ไว้กับชากศพ ที่ถูกยื้อแย่งกันกิน ขอพระพุทธรูปทรงเมตตาชี้ทางเรื่องนี้ด้วย เจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังให้ดี เมื่อฟังแล้ว ก็ให้พิจารณาตาม ลูก.. จึงจะเห็นตาม เข้าใจตาม เมื่อเห็นตาม และเข้าใจตาม ลูกจึงจะสามารถที่จะนำไปเผยแพร่ได้อย่างถูกต้อง พร้อมทั้งจะได้ประพฤติ ปฏิบัติตามได้ด้วย

ลูกเอ๋ย.. ลองหลับตาภาวนา ตั้งจิตตั้งใจให้มั่น รวมจิตให้สงบเสียก่อน ทั่วทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ ตั้งจิตตั้งใจ เฉพาะให้จิตของตนนั้น รวมพลังที่ก่อให้เกิดแสงสว่าง แก่กายและใจ

พระยารธรรมเอ๋ย.. หลับตากันเบาๆ นะลูก หายใจลึกๆ น้อมเอาพลังที่เย็น เข้าไปสู่กายผ่อนคลายความยึดติดทั้งหลายทิ้งไป ทำเหมือนกับว่า กายของเรานั้น ว่างๆ โล่งๆ

ไม่มีอะไรสักสิ่งสักอย่าง พื้นที่เรานั่ง ก็โล่ง โปร่ง เบาสบาย ที่ที่เราภาวนานั้น คือ ที่ที่ว่างๆ โล่งๆ เบาสบาย ของเราเอง ก็โล่ง โปร่ง เบาสบาย จิตของเรา ก็นิ่ง สงบ มีแสงสว่าง สว่างไสว เกิดขึ้น ที่กลางกายของเรา เกิดขึ้น ที่ตรงหน้าของเรา เราก็เห็นแสงสว่าง ที่สว่างใสวนั้น เติมพลังเข้ามาสู่ตัวของเรา จนเรารู้สึกว่า ในสมอง ความคิดในหัวของเรา นี้ มันว่าง ในตัวของเราทั้งตัว ก็ว่าง ตัวของเราพองใหญ่ เหมือนอย่างกับว่า มีลมวิ่งผ่าน กายของเราได้

เมื่อเราทำจิตทำใจ ถึงจุดนี้แล้ว ตัวของเรา ก็พร้อมที่จะพิจารณา ถึง “การเกิด การตาย”

ทีนี้ เมื่อเราจะพิจารณาถอดถอนอะไรสักสิ่งหนึ่ง ก็คงจะต้องเริ่มต้นจาก *ตัวของ เรา* ลูกเอ๋ย เพราะตัวของเรา นั่นละ คือ ที่ตั้งแห่งที่ยึดทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าตัวของเราไม่มี สิ่งอื่นนั้นย่อมไม่มี ลูกเอ๋ย ตัวของเรามี สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ก็เลยมี ก็ถ้าไม่มีเรา สิ่งที่เรา กำลังจะทำเพื่อเรา อยู่เพื่อเรา กินเพื่อเรา มีพวกเพื่อเรา มีเพื่อเรา ของสิ่งนั้นเป็นของเรา ของสิ่งนี้เป็นของเรา สิ่งที่เป็นเรา เป็นของเราต่างๆ ก็ไม่มี แม้แต่วัดที่เราอยู่ ก็ยังไม่มีเลย เพราะว่า “ไม่มีเรา”

พระยาธรรมเอ๋ย.. การหลงในตัวของเรา นั่น คือ การหลงที่หลงทีหนึ่ง เลยทีเดียว เมื่อหลงในตน จึงหลงในผู้อื่น

ฉะนั้น.. เรา จึงควรพิจารณาเรา เพื่อให้ตัด ให้ถอดถอนความเป็นเรา เมื่อเราดู เราแล้ว เราจึงดูสิ่งอื่นภายนอก เป็นสิ่งที่ เป็นองค์ประกอบ ที่ดูว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็เหมือนกันกับเรา จะถอดถอนความลุ่มหลง ในสิ่งอื่นด้วย

ลูกเอ๋ย.. เมื่อได้พากันหลับตา ทำสมาธิ ปรับจิตปรับใจ ปรับกาย จนจิต กาย และ ใจ เบาสบาย คลื่นจิตสงบ กายว่าง สว่างแล้ว ลูก ให้ลองพิจารณา เช่นนี้ดู คนเรานั้นเกิด มา ไม่รู้ว่าชะตากรรมของตน จะจบลงเมื่อไหร่ และจบลงแบบไหน แต่วันนี้ เราจะพิจารณา ถึงซากศพ ที่ถูกยื้อแย่งกันกิน

ฉะนั้น.. เราจะหยิบยกเอาเรื่องสมมุติขึ้นมาก็แล้วกัน เพื่อให้เรา จะได้นึกภาพ ออก ว่ากายที่ถูกสัตว์ยื้อแย่งกันกินนั้น เป็นยังไง เป็นแบบไหน เพื่อเราจะได้เอาไปตั้งเป็น อารมณ์ ในการทำกรรมฐาน

พระยาธรรมเอ๋ย.. ให้พากันสมมุติว่า มีป่าผืนหนึ่ง อุดมสมบูรณ์ มีน้ำใสๆ ไหลมา แต่ว่าป่านั้นมีสัตว์ที่ดุร้าย เผอิญว่าเราเดินไปที่นั่น เข้าไปในป่านั้น ด้วยกิจธุระต่างๆ ตาม เหตุที่เรามีบ้างก็ไปหาของป่า บ้างก็ไปรูดงศ์ หรือว่า มีเหตุที่ต้องไปในป่านั้น ก็ได้ ลูก

เราสมมุติ เข้าไปในป่าแห่งหนึ่ง ที่มีสัตว์ร้าย เราเข้าไปแล้ว เรากำลังก้มหน้าก้มตา ตักน้ำที่ขุ่นเย็นล้างหน้า พอดีว่ามีเสือตัวหนึ่ง กระโดดเข้ามากัดเรา จนเราตาย เราก็นอนแน่นิ่ง เลือดไหลออกทางแผล ที่เสือดวนั้นกัดกินเรา แล้วมันก็ค่อยๆ กัดร่างกายของเรา ที่นอนแน่นิ่ง เสือมันก็กัด กัดไปที่ละจุดๆ เลือดก็ไหลเต็ม มันก็กินไปๆ

สมมุติว่า จิตของเรา ก็ยืนดูกายที่ได้จบลง ดับสิ้นลงเสียแล้ว มองดูกาย ที่เสือนั้นกัดกิน อาจจะมีแม่เสือ ลูกเสือ มันพากันกินร่างกายของเรา เราก็ดูมันไป มันกัดกินหัว กินตา กินตัว กินเนื้อ กินหนัง กินอวัยวะของเราในส่วนต่างๆ อย่างเอร็ดอระอย ส่วนเรานั้นก็ทำอะไรไม่ได้ ยืนเป็นจิตวิญญานดูมันกิน กายของเรา

สุดแสนจะทุกข์ทรมาน เจ็บมากที่สุด เมื่อโดนสัตว์ร้ายนั้นทำร้าย เมื่อสิ้นลมไป เมื่อต้องยืนดูมันกัดกิน สิ่งที่เราทำอะไรไม่ได้เลย นั่งร้องไห้ คิดถึงทุกคนที่อยู่ข้างล่าง นึกว่าปานนี้ไม่มีใครรู้หรือกว่า เราเจอกับอะไร กายที่เราเรียกว่า เรา นี้หรือ เป็นของเราอย่างแท้จริง เหตุใดเล่า มันจึงตายเป็น เหตุใดเล่า มันจึงถูกเขากัดกินไปที่ละชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาเรา โดยที่เราทำอะไรไม่ได้เลย เหมือนรถที่โดนโจรปล้น เขาขับรถของเราไปแล้ว เขาเอาไปทุบทิ้งทำลายทิ้งเสียแล้ว แต่ตัวของเราก็นั่งเจ็บใจ ที่รถหายไป ที่รถถูกทำลาย ร่างกายของเราก็คือเป็นเช่นนั้น กายนี้ ที่เรายึดนักยึดหนว่าเป็นของเรา เป็นตัวตนของเรา ทำยที่สุดแล้ว มันก็เป็นเช่นนี้เอง

เมื่อก็นี้ ยังเดินเข้าป่ามาตีๆ อยู่เลย ยังว่าเป็นเรา ยังแข็งแรง แข็งแกร่งอยู่เลย เผลอแป๊บเดียว ก็โดนทำร้ายจนขาดใจ เผลอแป๊บเดียว มันก็กัด ก็กิน ยื้อแย่งกันกิน จนร่างกายของเรา แตกสลายออกไปเป็นหลายชิ้น เลือดก็ไหลนองเต็ม อวัยวะส่วนต่างๆ ของเรานั้น กลายเป็นอาหารที่แสนอร่อย ให้กับพวกมัน

โธ่เอ๊ย.. นี้หรือที่เรียกว่า เรา แท้ที่จริงแล้ว มันก็ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย

เรา คือ ดวงจิตต่างหากเล่า การเกิดมาในครั้งนี้ เราก็เกิดมา ตามกรรม ตามเหตุ และปัจจัย ตามผลของกิเลสตัณหาที่ก่อกรรม และกรรมนั้น ก็ส่งให้เราเกิดมา

เมื่อชีวิตของเรา ต้องมาจบลงเช่นนี้ ก็อาจเป็นเพราะเรา เคยฆ่าเสือ เคยทำร้ายเสือพวกนี้มาก่อน เราจึงต้องมาตายในที่นี้ ศพของเรา ก็เลยต้องถูกยื้อแย่งกัดกิน ทั้งที่มันยังไม่ได้เน่า ไม่ได้เหม็นเลย เลือดสดๆ ตายไปเมื่อกี้ ก็โดนกัดกิน จนแยก จนสลายเสียแล้ว ดูศีรษะของตน นอนขาดอยู่อีกที่หนึ่ง ตาก็โบ้ เพราะว่ามันกัดกิน หัวก็โดนลอกหนังกิน ดึงกัดกินไป หูก็หายไป มีแต่กระดูก หรือว่าโครงกระดูก ที่เปื้อนด้วยเลือด

โธ่เอ๊ย.. นี้หรือที่เรียกว่า เรา ดูแขนของเรา กระดูกขาดเป็น 2 ท่อน ดูตัวของเรา โครงกระดูกนั้น ก็ยังถูกกัดกิน ดึงจนแตกขาด และมันก็นอนอวัยวะภายใน จนไม่เหลืออะไร

ดูขาของเราสิ ที่เป็นขา ที่เป็นน่อง ที่เป็นเนื้อนิ่มๆ ที่มันเป็นของเรา มันแย่งกันเอาไปกิน อย่างอร่อย ร่างกายของเรา ก็จบลงแต่เพียงเท่านี้เอง นั่นแหละนะ ที่พระพุทธเจ้าสอนว่า กายนี้ ไม่ใช่ของเรา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เกิดแล้วก็ต้องตายไปเป็นธรรมดา นั่นสินะ เป็นความจริงอย่างที่สุด

เรา呢 ไม่ควรยึดติดกับกายนี้เลย เพราะว่า ความตายมันจะมาถึงได้ตลอดเวลา เราจะสามารถ ที่จะเจอกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ตลอด อยู่เสมอ และจะต้องเป็นศพ ในสักวัน เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเป็นในสภาพไหน เท่านั้นเอง

นี่แหละ ที่องค์พระพุทธเจ้าสอนว่า ให้มีสติ รู้ตัวอยู่เสมอว่า นี่ไม่ใช่ตัว ใจตนของเรา อย่าลุ่มหลงในตัวในตนของเรา ให้มันมากนั้กเลย อย่าหลง จนทำกรรมที่ไม่ดี เบียดเบียนผู้อื่น อย่าหลงโกรธ หลงโลก หลงรัก เลย มันไม่มีอะไร เป็นของเรา

กายนี้ก่อตัวขึ้นมา จากกรรม กรรม มาจากกิเลสตัณหา สั่งให้ทำตาม

ฉะนั้น.. มันไม่ใช่ตัวของเรา เราควรละเสีย ละความลุ่มหลงในตัวของเรา ละความยึดติด ในตัวของเรา

จงท่องจำไว้เถิด เกิดมา เพื่อทดสอบความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เรารู้ตามความเป็นจริงแล้วนี้ กายนี้ไม่ใช่ของเรา ก็ถ้ามันใช่ของเรา มันต้องไม่ตายสินะ ก็ถ้ามันใช่ของเรา เสื่อมมันต้องกัดกินไม่ได้สินะ ก็ถ้ามันใช่ของเรา เราต้องสั่งมันได้ ปกป้องมันได้สินะ แต่นี้ ไม่ใช่ของเรา สักสิ่งเลย กัดกินไปตามใจของคนที่ยากจะทำร้ายเรา แต่ก็ไม่เป็นไร เพราะนั่นเป็นร่างกายที่เราเฝ้ามอง ก่อเกิดมาตามกรรมที่ตนก่อ แล้วก็ไปทำตามเหตุและปัจจัยของ กรรมที่ก่อเอาไว้

สุดท้าย.. ก็ต้องถูกย่อยแย่ง กัดกิน จากสัตว์ร้ายเหล่านี้ ตามกรรมของตนอีก กายนี้แหละ เกิดมา ใช้กรรม เป็นไปตามกรรม

เกิดมา เพื่อสร้างกรรมที่ดี ถ้าลุ่มหลงก็สร้างกรรมที่ชั่ว ท้ายที่สุด ก็ทิ้งลงไว้บนโลก ตามกรรม หรือว่าทิ้งไว้ให้มันชดใช้กรรม

อย่างเรา ถูกเสือกัดตาย อย่างบางคน อาจจะถูกจิ้งจอกกัดตาย แต่ทุกคนก่อนตาย ต้องเป็นเหตุขึ้นมา เพื่อใช้กรรมก่อนสุดท้าย ก่อนตาย นี้เราใช้กรรมเก่าในกาลก่อนที่เราทำ และยังมีกรรมไม่ดีอีกมากมายที่เราหลงทำ และต่อไป ยังต้องไปใช้อีก โธ่เอ๊ย..ไม่น่าลุ่มหลงเลย

เราตั้งใจภาวนา บำเพ็ญ สร้างกุศล คุณงามความดี เพื่อจะได้หนุนจิตของเรา ให้สูงยิ่งๆขึ้นไป ยิ่งขึ้นไป จะได้เข้าสู่นิพพาน ตามรอยพระพุทธเจ้า จะได้ไม่ต้องมาถูกกิเลสตัณหา สั่งให้ตกอยู่ใต้อำนาจของ ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ อีกเมื่อ

ไม่อยู่ใต้อำนาจมัน กรรมก็ย่อมไม่มี เมื่อกรรมไม่มี สิ่งใดเล่า จะส่งผลให้มาเกิด ไม่ต้องเป็น
ทาสใคร อีกต่อไปแล้ว

วันนี้ เราได้ถอดถอนความเป็นตัวเป็นตนของเรา ด้วยการนึกเห็นภาพ ตั้งอารมณ์
ไว้ ในการถูกเสือกัดกิน ถูกสัตว์ที่ดุร้าย ยื้อแย่งกันกิน เรานั้น ไม่มีเรา กายนี้ ไม่ใช่ของเรา
อันตรายมันสามารถเกิดขึ้นกับเราได้เสมอ ในกายหยาบนี้ ความตายมันเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ
วันนี้ ไม่ยึดติดแล้วกับกายนี้ เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้ พระยาธรรมเอ๋ย จิตของเราก็จะเบา
ปราศจากการยึดติดในร่างกาย ในตัวในตน เราก็จะว่าง โล่ง สบาย

ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ พระยาธรรม.. แล้วลูกก็จะสามารถเข้าถึงสมาธิได้ เข้าถึงได้
เพราะเห็นได้ตามความเป็นจริง และความจริงที่เห็น นั่นละ คือสิ่งที่ช่วยถอดถอนความลุ่ม
หลง

เมื่อไม่มีความลุ่มหลงในตน สิ่งอื่นใดเล่าจะมีอีก จิตย่อมว่าง เบา สบาย ปราศจาก
ทุกสิ่งทุกอย่าง.. ลูกเอ๋ย

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมเรื่องนี้ ให้ลูกได้ฟัง
แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าเฝ้าทูลถามธรรมใหม่ นะเจ้าค่ะ

วันนี้.. ลูกฟังแล้วเข้าใจดีเลย พระพุทธเจ้าค่ะ ว่าเรานั้น อาจตายในช่วงเวลาแป็บ
เดียว ที่เราไม่รู้สีกตัว ตายไปแป็บเดียว ร่างกาย ก็อาจสลาย ดับสูญไป

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางสว่างให้กับลูก พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 143 **อสุภะ ซากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเข้าเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้พบกับพระพุทธองค์ ซึ่งทรงประทับอยู่บนบัลลังก์แก้วแล้ว
จึงได้ก้มกราบ พร้อมทั้งทูลถามกับพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าชา.. วันนี้ ลูกจะมาขอ
เข้าเฝ้าทูลถามถึง กรรมฐาน กองที่ 15 ในแบบที่ 2 ซึ่งในกองที่ 15 นี้ คือการตั้งอารมณ์ไว้
กับซากศพ ที่ถูกยื้อสัตว์ยื้อแย่งกันกิน เราจะมีวิธีพิจารณาซากศพนั้นอย่างไร ละเจ้าคะ
เราจะได้เข้าสู่กรรมฐาน เข้าสู่ฌานสมาธิได้ อย่างสงบ แล้วก็ทำได้ง่าย นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟังให้ดี พิจารณาตาม เช่นนี้นะลูก จิตว่าง
กายว่าง เราก็ลองทำสมาธิ โดยใช้การเพ่งอากาศ เพื่อที่จะปรับจิตของเราเสียก่อน เราลอง
หลับตาดูกัน แล้วก็โน้มอากาศที่เย็นภายนอก ตะเข้ามาที่ร่างกาย โนมเข้ามาสู่กายภายใน
แล้วเราก็มองให้เห็นอากาศภายนอกนั้น มีความละเอียด ระยิบระยับ จนเรารู้สึกว่า ที่ที่เรา
นั่งนั้น โลง ว่าง ที่ที่เรากำลังอยู่เพื่อที่จะทำสมาธิ ตอนเมื่อกี้ที่ก่อนเราทำ จะมีสิ่งนั้นสิ่งนี้
ไปหมด ตอนนี มันว่างโล่ง

เห็นแต่แสงพลังที่มาจากอากาศ ระยิบระยับรอบตัวเรา แสงระยิบระยับนั้น มัน
ผ่านตัวของเรา เราอยู่กับอากาศ หายใจเข้า ก็สะดวก ตัวของเรา ก็ว่างลง เกิดแสงสว่าง
ในกลางกายของเรา ฝ่ามือของเรา ก็สว่างไสว ระยิบระยับ ศีรษะของเรา ก็สว่างไสว ระยิบ
ระยับ กายของเรา รู้สึกมีพลังเต็ม

พอมีพลังเต็มแล้ว เราก็ลองนั่งอยู่กับ พลังที่เกิดแสงสว่างในตัวเรานั้น นั่งอยู่กับ
พลังที่เย็น กายที่ เบาสบาย แสงสว่างที่ สว่างไสว เมื่อเย็นตามเช่นนี้แล้ว สภาวะจิตใจของ
เรา ก็พร้อมที่จะพิจารณาซากศพ ตามที่เราจะหยิบยกขึ้นมาพิจารณา ลูกเอ๋ย

ลูกเอ๋ย.. ให้นึกถึงหนูตัวหนึ่งขึ้นมา มันตายแล้ว มันก็โดนแมงตัวหนึ่ง กัดกิน
จนแขนขาขาดหลุดลุ่ย หัวขาดหลุดลุ่ย หนูตัวนั้น ตอนเมื่อกี้ มันก็ยังวิ่งอยู่ แต่โดนแมง
ตะครุบ แล้วก็กัดกิน ตอนนี้ออพบ หรือว่าหัวขาด เลือดไหลออกมา แขนขาขาดหลุดลุ่ย

นั่นคือ ซากศพของสัตว์ ที่ชื่อว่า หนู และมันก็มีดวงจิตเหมือนกันกับเรา มันก็วนเวียน เวียน วายตายเกิด เหมือนกันกับเรา เพียงแต่ว่ามัน วนไปเกิดในภูมิของหนู เป็นสัตว์ตามกรรม ของมัน

แม้มันจะเกิดอยู่ในกายของสัตว์ มันก็เหมือนกันกับ มนุษย์เรา คือ เกิดมามีร่างกาย มีเนื้อหนัง คลอดลูกได้ สืบสายพันธุ์ของมันได้ มีการหากิน มีที่อยู่ ที่อาศัยของมัน และ ต้องตื่นนอนขวนขวาย เมื่อมันออกมาหากิน มันก็เลยโดนแมวทำร้าย

ท้ายที่สุด.. มันก็ตายอย่างนี้ คอขาด แขนหาย ขาหาย ร่างกายของหนูตัวนั้น กระจัดกระจาย ทีนี้เราก็มานึกถึง คุณลุงคนหนึ่ง ซึ่งแกก็ออกจากบ้านไป เพื่อที่จะทำมาหากิน เหมือนกัน แต่ว่าโดนคนร้ายทำร้ายอยู่กลางทาง เหมือนสมัยทุกวันนี้ ที่มีข่าวฆ่ากันทุกวัน ก็โดนคนร้ายฆ่าตาย พอฆ่าตายแล้ว ก็ไปตัดชิ้นส่วน เพื่อที่จะได้ฝังไว้ในหลุม เพื่อที่จะปกปิด ไม่ให้ใครเห็นการฆ่าในคราวครั้งนั้น แต่เมื่อมีคนไปพบเห็น ก็มีการขุดศพนั้นขึ้นมา ศพนั้นก็ถูกทำลาย หัวอยู่ที่หนึ่ง แขนขาอยู่อีกที่หนึ่ง ร่างกายนั้นกระจัดกระจายแล้วก็มีตัวแมง ตัวแมลง ตัวหนอน ก็กัดกิน จนเนื้อ ชิ้นส่วนบางอย่าง ก็หลุดลุ่ยออกจากกัน เป็นซากศพที่แยกสลายออกจากกัน

แม้เป็นมนุษย์ก็เหมือนกัน ไม่มีความแตกต่างอะไรกันเลย ล้วนแล้วแต่มีภัย ที่จะมาถึงตน ได้ทุกเมื่อ ความตายนั้น ย่อมจะมาถึงตน อยู่เสมอ การเกิด การครอบครองร่างกาย กายที่สมมุติและยึดติดว่า เป็นเรา หรือว่าเป็นของเรา เราก็จะทุกข์และทรมาน ยิ่งสมมุติว่า ชายคนนั้น เขาเป็นญาติของเรา เป็นคนที่เรารัก เป็นคนที่รักเรา หรือว่าเป็นคุณพ่อของเราเอง

เราก็จะยิ่งเสียใจมาก ทุกข์ทรมานมาก เจ็บปวดยิ่งนัก กับการพลัดพรากจากไปของกายนี้ยิ่งเห็นว่าถูกทำร้ายเช่นนี้ ก็ยิ่งเจ็บปวด ทุกข์ทรมานมาก

เมื่อเราเห็นเช่นนั้นแล้ว เรารู้เช่นนั้นแล้ว เราก็ลองพิจารณาตามความเป็นจริงว่า กายของเรานี้เกิดขึ้นมา พร้อมด้วยการตาย ไม่รู้จะตายเมื่อไหร่ ตายแบบไหน กายของพ่อของเรา คนที่เรารัก คนที่เรารู้จัก ผู้มีคุณกับเรา ท่านก็เหมือนกัน

เหมือนเหตุการณ์หลายๆ อย่าง ที่เกิดขึ้นกับหลายๆ ครอบครัว ที่เขาเองก็ไม่ได้คาดคิด คาดฝันเหมือนกัน ว่าคนใกล้ชิดตัวของเขา จะต้องไปเจอเรื่องราวที่ร้ายๆ เช่นนั้น แต่ มันก็เกิดขึ้นแล้ว และภัยอันตราย มันจะก่อเกิดขึ้นกับกายของเราทุกคน เพราะเรามีที่ตั้งแห่งตน คือ กายหยาบนี้ ที่เราเกิดมา ครอบครองมัน แล้วก็ต้องคืนมัน กลับคืนสู่ธรรมชาติ เป็นธรรมดาของมันอยู่อย่างนั้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับเราอีก ก็คือ การพลัดพราก การจากที่ ทรมาน ยิ่งเห็นกายของคนที่เรารัก ที่สมมุติว่าเป็นเรา ดับ และสลายย่อยยับต่อหน้าเรา

เรายิ่งทรमान ต่อให้เป็นกายของเรา เราก็ทรमान เป็นกายของผู้อื่น เราก็เจ็บปวดทรमान หรือว่าจะเป็น เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

เมื่อเราเห็นว่าคนอื่นถูกทำร้ายเช่นนั้น เราก็ทุกข์ ก็ทรमान ความทุกข์ทรमान ซ่อน อยู่ในกาเกิดจริงๆ เหมือนเช่นดังคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า

เกิดแล้ว ต้องตายเป็นธรรมดา

เกิดมาแล้ว ทุกคนมีความยึดติด ลุ่มหลง

การพลัดพรากจากความยึดติด สิ่งยึดติดลุ่มหลงเหล่านั้น ย่อมเป็นทุกข์เป็น ธรรมดา

นี่ละนะ ตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า และองค์พระพุทธเจ้า ก็ยังสอนอีกว่า กายนี้ ไม่ใช่ของเรา ก็จริงอย่างนั้นสินะก็ถ้าเกิดว่าพ่อ เป็นพ่อของเรา เป็นของเราจริงๆ เราก็ต้อง ดูแลได้ ควบคุมได้ สิ่งไม่ให้เกิดภัยกับท่านได้ สิ่งไม่ทำให้ท่านตายได้ ดูแลร่างกาย นั้นเอาไว้ เป็นอย่างดี

แต่ว่านี้ ทุกคนก็แค่เกิดมา ตามกรรมของตน เป็นไปตามกรรมของตน ทำดีเพื่อ ทดสอบจิตใจของตน เมื่อหมดเวลาที่จะอยู่ด้วยกันแล้ว มันก็เลยมีเหตุร้ายๆ เรื่องราวร้ายๆ เช่นนี้เกิดขึ้น ทำให้ต้องพลัดพรากจากกัน คุณพ่อเขายืมร่างกายของโลกมา เมื่อหมดเวลา เขาก็คืนร่างกายกลับสู่โลก ตัวเราเอง ก็เหมือนกัน อีกหน่อย เมื่อถึงเวลา ที่เราต้องจากโลก นี้ไป หมดเวลาที่จะอยู่บนโลกนี้ เราก็ต้องทิ้งร่างกายนี้ไว้ เหมือนกัน และก็ไม่รู้ว่า จะจบ ชีวิตลงแบบไหน

หนูตัวนั้น มันเกิดมาเป็นสัตว์ แตกต่างจากมนุษย์เรา แต่มันก็ออกมาหากิน และถูกทำร้าย กายที่มันคิดว่าเป็นตัวของมัน ก็ดับสลาย เพราะถูกทำร้าย ต่อให้ไม่มีใคร ทำร้าย ถ้าวันหนึ่งมันนั้นได้รับเชื้อโรค มันนั้นถึงเวลาแล้วที่ต้องตาย มันก็คงเจ็บป่วย แล้ว ก็ตายไป ตามเหตุตามปัจจัยของมัน เมื่อมันตายไป ก็คงจะต้องย่อยสลาย กลับคืนสู่ ธรรมชาติ บนโลกนี้ บนผืนแผ่นดินนี้ มีซากศพของทั้งคนและสัตว์ ล้มตายเกลื่อนอยู่ใน ทุกที่ ที่กลับคืนสู่พื้นดิน เพราะมนุษย์เรา มีอายุชั้ยยาวนานมากแล้ว บนโลกนี้ แต่ละยุค ก็มีทั้งคนและสัตว์ ที่เกิดมา เต็มพื้นดินเลย

การตายในทุกยุคทุกสมัย เกิดขึ้นอยู่เสมอ ย่อมต้องเต็มไปด้วย ซากของกระดูก ธาตุของร่างกายที่ย่อยสลาย กลับคืนไปเป็นธรรมดา

เหมือนเขาให้ผุดขึ้นมา ถึงเวลา เขาก็ให้เราดับกลับไปอย่างนั้นเอง

ยึดถือสิ่งใดไว้ไม่ได้

ตัวของเรา ก็ยึดไว้ไม่ได้

บุคคลอื่น ก็ยึดไม่ได้
แล้วเกิดมาเพื่ออะไรกันเล่า เกิดมา ก็ทุกข์กาย ทุกข์ใจ
เกิดมา ก็ต้องตายอยู่ดี แล้วมันจะมีความหมายอะไรเล่า
ที่เราจะต้องเกิดแล้วเกิดอีก ทุกข์แล้วทุกข์อีก อยู่ในโลภใบนี้นี้
แสวงหาทางดับการเกิดดีกว่า เดินตามรอยขององค์พระพุทธเจ้าดีกว่า
ทำจิต ทำใจให้ว่าง กายนี้ไม่ใช่ของเรา กายนั้นก็ไม่ใช่ของเรา
ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างว่างเปล่า สรรพสิ่งทั้งหลาย สมมุติเกิดขึ้นมาตามเหตุของมัน
บ้านหลังหนึ่ง ก็สร้างด้วยวัสดุต่างๆ ด้วยน้ำพักน้ำแรง ด้วยเงินทองที่ซื้ออุปกรณ์
ต่างๆ มาทำ แต่ถึงเวลา มันก็ดับสลายไป รถคันหนึ่ง ก็สร้างขึ้นมามีด้วยอะไหล่ของมัน
ซึ่งอะไหล่ของมันนั้น ก็มีสิ่งอื่นๆ ผสมกันมา กว่าจะกลายเป็นอะไหล่แต่ละชิ้น เมื่อมา
ประกอบขึ้นมา ก็เป็นรถ คนที่เป็นเจ้าของรถ ก็ไปซื้อมา และท้ายที่สุด มันก็ดับไป มันแค่
มีเหตุเกิด และก็เหตุดับ ตามธรรมชาติของมัน

แม้ร่างกายของพวกเราทุกๆ คนนี้ ก็เหมือนกันเช่นนั้นละ คือ เกิดมา ตามเหตุ
เหตุ ก็คือ มี รัก โลภ โกรธ หลง ครอบงำดวงจิต ดวงจิต เหมือนเมล็ดพืช ตกกลงไปสู่พื้น
ดิน เหมือนกิเลสตัณหา ก็เลยมอกขึ้นมา เจริญเติบโตขึ้นมา

เมื่อดวงจิตถูกกิเลสตัณหาครอบงำ จึงสั่งให้ทำกรรมนั้น กรรมนี้
กรรมเลยลิขิตให้เกิดมาเป็นเรา
เราก็เกิดตามกรรม ดับตามกรรม ก็เป็นเช่นนั้นเอง
เราก็เป็นแค่หนึ่งในเหตุที่มีเหตุต้นให้เกิด แล้วก็ดับตามเหตุของมัน ไม่ต่างจากวัสดุ
สิ่งของ ไม่ต่างจากสิ่งอื่นๆ เลย แล้วเหตุใดเล่า เราจึงต้องปล่อยให้ตน จมอยู่ ตกเป็นทาส
ของสิ่งที่ต้องเกิด และต้องดับเหล่านี้ เป็นร้อยๆ เป็นพันชาติ เป็นแสน เป็นล้านชาติ อยู่เช่น
นี้ ให้ทุกข์ ให้ทรมาน เพื่อสิ่งใดเล่า

ไฟนั้นไม่มีเชื้อ มันก็จุดไม่ติด
ถ้าเกิดว่ามันมีเชื้อ มันก็ยอมต้องติด
มันติดแล้ว เตียวมันก็ต้องดับอยู่ดี ถ้ามันหมดเชื้อ
มันมีเหตุ มันเลยเกิด
หมดเหตุแล้ว มันก็ดับ
ดับไปแล้ว เมื่อมีเหตุใหม่ มันก็ไปเกิดที่ใหม่
ตามกรรมของแต่ละคน ชีวิตคนเรา ก็เป็นเช่นนั้นละ เรานั้นมีกายที่เกิดมาตาม
กรรม ดับไปตามกรรม มีกิเลสตัณหาครอบงำ ทำให้เราเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน ยึดติดลุ่ม

หลง แล้วก็วนไปเกิดต่อไป แท้ที่จริง ชีวิตของมนุษย์เรานั้น ก็เป็นเช่นนี้เองละ

ฉะนั้น.. เมื่อเรารู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง เราก็จะเห็นสิ่งทั้งหลายบนโลก เป็นแค่เพียงสิ่งสมมุติ สมมุติเกิด สมมุติดับ

ฉะนั้น.. เราก็จะถอดถอนความลุ่มหลง ออกจากตัวของเราได้ จะไม่ลุ่มหลงยึดติดกับสิ่งใด

เมื่อไม่เกิดความลุ่มหลง จิตใจของเราย่อมคลายจากทุกข์

เมื่อเราไม่ทุกข์ จิตใจของเราจึงงาม สุขสบาย

เราย่อมทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ดี ตามเหตุและปัจจัย

ทำตามที่เราสมควรจะทำ ทำได้ดีและสามารถที่จะถอดถอน สิ่งที่มีมันยังหลงเหลือ อยู่ในตัวของเรานั้น ทั้งออกไปได้ จนเรานั้น ก็หมด ดับสลายไป ที่เรามีอยู่นี้ ก็เพราะว่า เรา ยึด เราถือ เราทำมา แต่ต่อจากนี้ไป จะไม่ยึด ไม่ถือ ไม่ก่อ ไม่ทำให้มันมีต่อไป จะทำดี เพื่อสลายสิ่งที่มีอยู่ให้ดับไป ทั้งเชื้อแห่ง ความรัก โลก โกรธ หลง กรรมวิบาก ที่เคยพลาดพลั้งทำมา

สุดท้ายแล้ว.. ทุกอย่างว่างเปล่า เมื่อเราพิจารณา และเห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว

พระยารธรรมเอ๋ย.. เราก็จะวางทุกอย่าง ที่ยึดติด ยึดมั่น ยึดถือเอาไว้ เห็นสรรพสิ่งทั้งหลาย กลับกลายเป็นสิ่งสมมุติที่มี และเราก็จะไปเห็นในมุมความเป็นจริงที่มันไม่มี จิตเรา ก็จะอยู่ในที่ว่าง โลง ยังคงอยู่กับอากาศ สิ่งไม่มี ความไม่มี อยู่กับแสงอากาศ ที่ระยิบระยับ ทรงพลังไว้เช่นนั้น ธรรมเนียมของเรา ก็จะเข้มแข็ง เพราะว่าเราไม่ยึดติด ยึดถือสิ่งใดแล้ว เราจะสามารถเข้าสู่ฌานได้ ลูก

การเข้าฌาน ก็คือ หยิบเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ขึ้นมาเป็นอารมณ์ แล้วก็ให้สิ่งนั้นนำพาเรา เข้าไปถึงความสงบ

การพิจารณาซากศพต่างๆ ก็เพื่อให้เราดับความยึดติดในเรา และยึดติดในทุกสิ่ง เมื่อเราดับความยึดติดเหล่านี้ได้หมดแล้ว จิตของเราจะว่าง เบา และสบาย เข้าสู่ฌานได้ ลูก นี่คือการหมาย ของการตั้งอารมณ์ไว้กับซากศพ แล้วให้เข้าสู่ฌานได้

เพราะบางคนอาจจะสงสัยว่า ทำไมแค่ตั้งอารมณ์ไว้กับซากศพ ทำไมถึงเข้าสู่ฌานได้ ก็เพราะว่า เราตั้งอารมณ์ไว้กับ ซากศพ แล้วก็ดับตัวของเรา ด้วยการพิจารณาซากศพ

เมื่อตัวเราไม่มี จิตว่าง คลายความยึดติด เมื่อนั้นแหละลูก จิตก็สงบ ไม่ว่าจะวุ่น วุ่นวายไม่มีสิ่งใด ที่ทำให้จะต้องไปยึดติดกับมันอีกแล้ว จิตย่อมเป็นอิสระ ปราศจากรัก โลภ โกรธ หลง ต่างๆ

ความยึดติดลุ่มหลงต่างๆ ไม่มี จิตนั้น กว้าง พบ สภาวะธรรมแห่งนิพพาน ทำบ่อย
เข้าๆ เราก็จะไปที่นั่นได้ อย่างแท้จริงละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมเรื่องนี้ให้ลูกได้เข้าใจว่า
คนหรือสัตว์ ก็ไม่ต่างกัน ภายทั้งหลาย ไม่เที่ยงแท้ มีภัยเกิดขึ้นกับเราทุกคน เป็นธรรมดา
เกิดแล้ว ต้องตายเป็นแน่แท้ ความยึดติด ลุ่มหลงต่างๆ ไม่ควรมี จิตเราจะว่าง แล้วก็อยู่
เหนือทุกอย่าง เมื่อนั้นละ เราก็พบนิพพานแล้ว เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ

ลูกจะพยายามประพฤติ ปฏิบัติตาม เพื่อให้ลูกได้เข้าถึงความว่าง เข้าถึงพระ
นิพพานปราศจากความทุกข์ ไม่เวียนว่ายตายเกิด แล้วก็นำธรรมนี้ไปเผยแผ่ ให้ทุกคนได้
เข้าใจ แล้วจะได้ปล่อยวาง จะได้เข้าถึงนิพพานได้

วันนี้หมดเวลาแล้วเจ้าค่ะ ลูกขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ

ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ ในโอกาสหน้า พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 144 **อสุภะ ซากศพที่ถูกสัตว์กัดกิน แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสววรรค์
ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อองค์พระพุทธรูปิตาแล้วนั้น จึงได้เฝ้า
ทูลถามพระพุทธรูปิตาว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกมาขอเข้าเฝ้า
เพื่อทูลถามธรรมถึงกรรมฐาน ในกองที่ 15 เพื่อที่จะน้อมไปปฏิบัติตาม ขอพระพุทธรูปิตา
โปรดชี้ทางสว่างในกรรมฐาน วิธีที่ 15 แบบที่ 3* ด้วยเถิดพระพุทธรูปิตาค่ะ”

พระยารธรรมเอ๋ย.. จิตใจว่าวุ่นไม่สงบ สภาวะธรรมของจิตนิ่งไม่ได้ ก็เลยทำให้จิต
ทั้งหลาย ไม่สามารถรวมพลังให้สงบได้ เมื่อสงบไม่ได้ เลยไม่มีพลังของจิต ที่จะให้ทำให้เกิด
ปัญญา รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง

พระยารธรรมเอ๋ย.. ถ้าอย่างนั้น ก็มานั่งตรงนี้ก่อนเถิดลูก แล้วปรับจิตปรับใจเสีย
ก่อน ให้จิตใจนั้นสงบลง แล้วจึงค่อยฟังธรรม มาทางนี้เถิด พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตา พระพุทธรูปิตาค่ะ

พระพุทธรูปิตา : เอาละนะ ถ้าอย่างนั้น เมื่อนั่งลงแล้ว ก็ให้พิจารณาตาม เช่นนี้ดู
เผื่อว่าจิตใจจะสงบลง

พระยารธรรมเอ๋ย.. ดวงจิตทั้งหลายนั้น ที่ยังว่าวุ่นกันอยู่ ก็เพราะว่าจิตนั้นไม่รู้ตาม
ความเป็นจริง ก็เลยยังหลงยึด หลงนึกถึงเรื่องนั้นบ้าง เรื่องนี้บ้าง จนทำให้ตนนั้นว่าวุ่น แม้
ยามที่ตั้งใจฟัง จะทำสมาธิแล้ว ก็ยังว่าวุ่น

พระยารธรรมเอ๋ย.. จงวางทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งลงเถิดลูก เพราะในความเป็นจริงแล้ว
นั้น สรรพสิ่งทั้งหลายไม่มี เรื่องราวที่ดี เรื่องราวที่ไม่ดี เรื่องที่ผ่านไปแล้ว หรือเรื่องที่กำลัง
จะเกิดขึ้น สิ่งทั้งหลาย ก็กลับคืนสู่ ความไม่มีอยู่ดี เพราะมันนี้ มันก็แค่สมมุติมี เมื่อหมด
ความสมมุตินั้นแล้ว มันก็ดับไป

เหมือนเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ ที่มันเคยผ่านเข้ามาในชีวิตเรา แต่เมื่อมันผ่านไป
มันก็ ไม่เห็น จะเอาอะไรกับมันได้เลย ไม่เห็นว่ามัน จะหวนกลับคืนมาได้เลย ไม่เห็น

ว่ามัน จะมีอยู่เลย มันก็เหมือนเพียงแค่ว่า ฉากละครหนึ่งๆ ที่สมมุติว่า เป็นสุข สมมุติว่าเป็นทุกข์ แล้วก็เล่นไปตามบทบาทไปเรื่อยๆ

ท้ายที่สุด.. สิ่งเหล่านั้นก็หายไป จบไป มันสมมุติมีขึ้นมา แล้วก็ดับไป สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่เรากำลังทำกันอยู่ มันก็แค่สมมุติว่า กำลังทำอยู่ พอหมดเวลาของการทำ หรือว่า กาลเวลาผ่านไป เรื่องนั้น ที่เรากำลังทำอยู่ อาจจะรู้สึกดี ดีมาก อาจจะรู้สึกไม่ดี แต่สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มันก็แค่ผ่านไป สลายไปตามกาลเวลา เรื่องราวบางเรื่อง ที่มันกำลังจะเกิดขึ้น..เรานั้นวางแผนมากมาย คิดเยอะแยะมากมาย อาจจะต้องเป็นอย่างนั้น ต้องทำอย่างนี้ พอมันเกิดขึ้นมา อาจจะไม่เหมือนที่เราคิดไว้ก็ได้ ถึงแม้ว่ามันไม่เหมือน สิ่งเหล่านั้นก็แค่สมมุติมา แล้วก็ดับไป ถ้าเกิดว่ามีเรื่องราวที่มันเกิดขึ้นมา แล้วก็ตรงตามที่เราคิดไว้เลย ก็ดีใจมาก สมหวังกับมันแล้ว ในสิ่งที่ตั้งใจไว้ แต่แล้ว เรื่องราวเหล่านั้น ก็ผ่านไปเหมือนกัน

พระยารธรรมเอ๋ย.. อย่างจริงจังกับชีวิตมากนักเลย ลูกทั้งหลาย.. จะได้ไม่เป็นทุกข์ อยู่กับชีวิตที่เป็นอยู่ เห็นมัยละลูก เมื่อ 100 ปีก่อน คนที่เขามีชีวิตอยู่ในโลก เขาก็จริงจัง เหมือนที่ลูกเป็นกัน นะแหละ แต่ท้ายที่สุด 100 ปี ผ่านไป สิ่งทั้งหลายที่มีอยู่ตอนนั้นก็ไม่มีอะไรเลย

ณ ตอนนี้ ลูกก็พากันคิดว่า นี่คือตัวของลูก คือ ชีวิตของลูก คือ เรื่องราวของลูก ก็เลยพากันยึดติดจริงจัง ก็เลยเป็นทุกข์กัน แต่ท้ายที่สุด เรื่องราวที่มีอยู่ตอนนี้ มันก็จะหายไป ผู้คนก็จะหายไปเรื่องราว บ้านเมือง สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่ดี และไม่ดี มันก็แค่หายไป

พระยารธรรมเอ๋ย.. ทีนี้ เมื่อรู้เช่นนี้ พิจารณาเช่นนี้แล้ว จิตก็คงสงบลงบ้างแล้ว ละณะคงไม่พากันจริงจังกับชีวิต จนมัวแต่ไปดึงเรื่องนั้นเรื่องนี้ มาคิดจนไม่เป็นอันนั่งสมาธิเลย เอาละ ทีนี้ก็มาถึงการนั่งกรรมฐาน อย่างจริงจังเสียที

ลูกเอ๋ย.. ให้ตั้งใจนั่งนะลูก อย่าไปนึกไปสนใจอะไรแล้วนะ เมื่อพากันนั่งขัดสมาธิ น้อมลมหายใจเย็นๆ เข้าไป ผ่อนคลายความยึดติด ที่เศร้าหมอง เป็นทุกข์ต่างๆ ทั้งไป ให้จิตให้ใจ ว่างๆ โลงๆ น้อมอากาศที่เย็น นึกถึงแสงสว่างที่สว่างไสว. เข้ามาสู่กายของเรา ฝ่ามือของเรา ก็เย็นสบาย กายของเราก็สว่างไสว สว่าง เย็นสบาย เหมือนแก้วที่ใส

ทีนี้ เมื่อเราทรงพลังไว้เช่นนี้แล้ว เราก็พิจารณาดูเช่นนี้ ก็แล้วกัน สัตว์ มันก็กินคน แต่คน ก็กินสัตว์ ก็กินกันไป กินกันมาอยู่อย่างนั้น ฉันทินร่างกายของเขาอีกหน่อยเขาก็กินร่างกายของฉันทิและที่เรากำลังพิจารณาดูถึงซากศพ ที่มันถูกสัตว์ ยื้อแย่งกัดกิน แต่ในความเป็นจริงแล้ว ร่างกายของเรา มันก็สกปรกกันนะ มันก็ไม่ได้ต่างจากเสือที่ดุร้าย ที่กัดกินเนื้อมนุษย์เลย

บางที มนุษย์เรา อาจจะน่ากลัวว่าเสียเหล่านั้นอีก ด้วยซ้ำไป เพราะในแต่ละวัน มีการฆ่าสัตว์เยาะแยะมากมาย เพื่อให้มาหล่อเลี้ยงชีวิตของตน กินเข้าไป แล้วก็ว่าอร่อย อย่างนั้นอย่างนี้ เป็นสุข ดีใจที่ได้กินเนื้อของคนอื่น ก็ไม่ต่างอะไรจากเสือเลย

เห็นมัยละลูก.. ร่างกายของคนเรานี้ น่าเกลียดน่ากลัว เพราะเรา ก็คือ ผู้ทำร้าย ผู้อื่น กัดกินซากร่างกายของคนอื่น ไม่ต่างจากเสือ จระเข้ สัตว์ที่ดุร้ายเลย เราลองนึกภาพ ดู ถ้ามีคนหนึ่ง ไปจับไก่มาซัดตัวหนึ่ง แล้วก็ช่วยกันจับ เอามีตปาดคอของมัน เลือดไหล คอมันก็พับลง มันก็ตาย จบชีวิตของมันไป เราไม่รู้สึกรอะไรเลย ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ ก็ไม่ต่างจากสัตว์ดุร้าย ที่มันกำลัง ทำร้ายสัตว์ตัวอื่น เพื่อให้มันได้กิน แต่เรากลับลุ่มหลง ในสิ่งที่เราเป็น เชิดชูว่า เรานี้ไม่เป็นอะไร ไม่ได้เหมือนเสือ ไม่ได้เหมือนจระเข้ เรานี้ดี เรานี้ประเสริฐยิ่งนัก

เห็นมัยลูก.. การกระทำของเรา ต่างอะไรจากเสือ ที่ตะครุบเหยื่อที่อยู่ตรงหน้า เพื่อให้ได้กินที่เสื่อมันกัดกายของผู้อื่น ก็เพื่อเลี้ยงกายของมัน ลูกลองดูคนที่วิ่งไปจับไก่ แล้วไก่มันก็วิ่งหนี จับมันได้มา ก็เอามาเชือด มันไม่ต่างอะไรกันเลย พอเชือดไก่เสร็จ ก็เอาไปลวกใส่น้ำร้อน ถอนขนมัน ก็ไม่ต่างอะไรจากสัตว์ ตัวอื่นๆ พอชำแหละมันเสร็จแล้ว ผ่าท้องของมัน เอามาสืบเป็นท่อนๆ

เราก็ลองนึกดู ที่เสื่อมันมากัดกินกายของเรา แล้วมันก็ยื้อแย่งกันกิน มันก็จะไป แตกต่างอะไรกัน กับกายของมนุษย์เรา กับตัวของมนุษย์เรา ที่ทำกับไก่ตัวนั้น เราสืบขาของมัน เล็บของมัน เราก็ลองนึกดู ก็เหมือนมีคนเอามีตมาสืบมือของเรา ให้หลุดออกจากกาย เหมือนตอนที่เสื่อมันกัดกินกายของเรา แล้วก็กระซากออกไป จนแขนหลุดออกจากกาย ขาหลุดออกจากกาย มันไม่แตกต่างอะไรกันเลย

ใครที่ชอบกินหัวไก่ มันก็มีตา มีปาก มันก็กินเป็น เหมือนกันกับเรา หัวของมัน ก็มีสมองเหมือนกันกับเรา มนุษย์เรา ถ้าเกิดโดนปาดคอ ก็นอนแน่นิ่ง เหมือนไก่ ถ้ามีคนกิน เขาก็คงจะตัดเป็นชิ้นเป็นส่วนออกไป แล่เนื้อหนังออก ผ่ากะโหลก กินสมอง ก็คงจะเหมือนกับไก่ตัวนั้น คงจะถูกสืบเป็นชิ้นๆ เหมือนกัน โดนตัดขา ตัดแขน เป็นท่อนๆ แล้วก็โดนผ่าท้อง โดนควักเอาอวัยวะส่วนภายใน มาต้มกิน กายของเรา ก็เหมือนกายของสัตว์ มีเลือด มีเนื้อ มีหนังหุ้มห่อ แล้วก็มียวัยวะส่วนต่างๆ เหมือนกันกับสัตว์เลย ไม่ว่าจะฆ่าหมู ฆ่าช้าง ฆ่าวัวควาย หรือว่าฆ่าคน มันก็มีชีวิตเหมือนกัน มันก็มีเลือดเนื้อเหมือนกัน เราก็ลองพิจารณาดู ซากศพของสัตว์ และคน ไก่ที่โดนสืบ อยู่ในกะละมังใบหนึ่ง หมูที่โดนสืบ อยู่ในกะละมังอีกใบหนึ่ง คนที่โดนสืบ อยู่ในกะละมังอีกใบหนึ่ง เป็นชิ้นๆ มันก็ไม่แตกต่างอะไรกันเลย เราเห็นศพของคนที่ถูกสืบ เราเห็นศพของสัตว์ที่โดนสืบเอาไว้

แต่ที่จริงแล้ว ร่างกายของคนเราก็เป็นเช่นนี้เอง คน ไม่ต่างจากไก่ ไก่ ไม่ต่างจาก หมู หมู ก็ไม่ต่างจากเรา มันเป็นอย่างนี้เอง ทุกคนก็ต่างอาศัยธรรมชาติมาเกิด สมมุติว่า เป็นเราขึ้นมา เมื่อถูกทำร้าย ก็ตายเหมือนกัน เมื่อโดนสับ หั่นออกไปเป็นชิ้นๆ ก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย ร่างกายของเรา ทำยที่สุดแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรจากกายของสัตว์

ฉะนั้น.. ทำไมเล่าเราจึงยึดติด ลุ่มหลงกับกายนี้ล่ะ เมื่อเขาฆ่าไก่ตัวหนึ่ง เราไม่เห็น รู้สึกอะไรเลยแต่เมื่อคนตายคนหนึ่ง ทำไมเรากลับรู้สึก ว่าเสียใจ ว่าสงสาร ทั้งที่ความจริง มันก็เหมือนกัน และที่สำคัญ ก็คือ ไก่ตัวนั้น ก็เคยเป็นคนฆ่าไก่ เลยต้องมาเกิดเป็นไก่ให้ เขาฆ่า หมูตัวนั้น ก็เคย เกิดเป็นคนฆ่าหมู เลยต้องกลับมาเกิดให้เขาฆ่า

ตัวของเรา เมื่อไปฆ่าเขาแล้ว อีกหน่อยก็คงต้องกลับมาเป็นอย่างที่เขาเป็น เป็นไก่ เป็นเป็ด เป็นหมู เป็นสัตว์ ตามที่ตนฆ่าเขา

ฉะนั้น.. ก็ไม่มีความต่างอะไร เราอาจจะเคยเป็นเป็ด เป็นไก่มาแล้ว เขาก็เคยเป็น คน มาแล้วความต่างต่างนั้นไม่มี ทุกคนวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารนี้ ตามกรรมแห่งตน เกิด แล้ว ก็ตายในรูปแบบต่างๆ ตามแต่เหตุในแต่ละภพแต่ละชาติ เราก็กัดกินเขา เขาก็กัดกิน เรา ต่างก็ลุ่มหลงว่า ตนเก่งแล้ว ดีแล้ว ประเสริฐแล้ว

เสื่อก็คิดว่า ตนเก่งที่สุด วิ่งไวที่สุด ตะครุบเหยื่อได้ง่ายที่สุด คนก็คิดว่า ตนประเสริฐ สุดแล้ว เป็นสัตว์ประเสริฐที่สุด ก็เลยพากันลุ่มหลง ในกายของสัตว์ ในสิ่งที่ตนเป็น ตนทำ ว่าถูกต้องดีแล้วแต่ในความเป็นจริง ก็แค่ชั้นเบียดเบียนเธอ เธอเบียดเบียนชั้น แล้ว กฎแห่ง กรรม ก็พาให้เราหมุนกันไป หมุนไปมา ตามความลุ่มหลง ก็เพราะว่า ฉันทหลงในตัวในตน ของฉันท นึกว่า ฉันทเก่งแล้ว ดีแล้ว ลุ่มหลง ในกายนี้ จึงต้องหาสิ่งปรุงแต่งต่างๆ มาบำรุงหล่อ เลี้ยงร่างกาย สนองกิเลสของตน โดยทำร้ายผู้อื่น สัตว์ตัวหนึ่ง ก็เป็นเช่นนั้น ทุกคนก็เลย แค่เป็นไปตามความลุ่มหลง ฉันทหลงในตน หลงในรูป รส กลิ่น เสียง หลงในรสชาติของ อาหาร สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย

ก็เลยพากันเบียดเบียนกันไปมา อยู่อย่างนี้ แล้วทำยที่สุด ก็คือ จิตทั้งหลายก็เลย โดนเชือก ของกฎแห่งกรรม โดนเชือก ของความลุ่มหลง ผูกเอาไว้ให้อยู่ในวัฏสงสาร สั่งให้ เธอวนเวียน เป็นไปตามกรรมนั้น ไปเรื่อยๆ

ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่เราได้ก็คือ ความทุกข์เท่านั้น ไม่มีความสุขเลย เพราะ การเบียดเบียนผู้อื่น เพื่อให้ตนเองเป็นสุข มันก็ไม่ใช่ความสุข เพราะเรา ตนได้สร้างกรรม นั้นแล้ว ตนต้องกลับไปใช้กรรมนั้นอยู่ดี มันเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ

เมื่อเราทั้งหลายพิจารณาเช่นนี้แล้ว

ก็จะเกิดปัญญาที่รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง

ลดอัตราก้าวหน้า ความคิดว่าตนนั้นดีแล้ว ประเสริฐแล้ว

ลดการเบียดเบียน ไม่เบียดเบียน

ไม่ฆ่าผู้อื่นอีกแล้ว ไม่ทำร้ายกายของคนอื่นอีกแล้ว

ต่อไป.. เราจะได้ไม่ต้องมามีกาย ให้คนอื่นทำร้าย เราฆ่าไก่ ฆ่าหมู ฆ่าปลา กิน แต่ท้ายที่สุด.. สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น มันก็วนกลับมาฆ่าเรา รวมถึง กายมนุษย์ที่เราว่าประเสริฐสุดแล้วนี่ ท้ายที่สุด มันก็ต้องตาย ไม่ตายในแบบหนึ่ง ก็ต้องตายในแบบหนึ่ง พอตายแล้ว เป็นยังไง ก็โดนหนอน มีแมลง ยื้อแย่งกัดกิน กินจนเหลือแต่กระดูก แล้วเหตุไฉนเราจึงหนีไม่พ้นจากการกินของตัวหนอน การกินของตัวแมลงเล็กๆ แล้วเหตุใดเล่า เราจึงต้องตาย ต้องกลับคืนสู่พื้นดิน ไม่ต่างจากสัตว์เหล่านั้นเลย

สรรพสิ่งทั้งหลาย.. ในโลก ไม่มีอะไรจีรังยั่งยืน ไม่มีสิ่งใดเที่ยงแท้ เป็นของใคร แค่สมมุติตามกรรม ดับไปตามเหตุและปัจจัย เกิดขึ้นมาตามเหตุนั้น

ฉะนั้น.. เราจงอย่ายึดติด ลุ่มหลงนักเลย มีอะไรก็กินไป แล้วพิจารณาไป ตามเหตุปัจจัย ตามธาตุของสิ่งเหล่านั้น อย่าปล่อยให้จิตใจของเรา ตั้งใจว่า จะไปเอาไก่ตัวนี้ มาฆ่ากิน ตั้งใจว่า จะไปฆ่าหมูตัวนั้น เพื่อได้กิน อย่าไปหมกมุ่นอยู่กับการกินเลย มีเหตุปัจจัย มีอะไรอยู่ตรงหน้า เราก็กินสิ่งนั้นไปก่อน ตามเหตุ ตามปัจจัย

พิจารณาไป หล่อเลี้ยงชีวิตไป เพื่อการบำเพ็ญ ตามทางสายกลาง ไม่ฆ่าผู้อื่น ๆ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่มีเจตนาที่จะนึกคิดในการฆ่า หรือเบียดเบียน เพื่อได้มากิน ไม่ลุ่มหลงในรสอาหาร ไม่ลุ่มหลงในตัวของเรา มีหน้าที่เพียงแค่ว่า ทำความดีต่อไปเรื่อยๆ ทำดีแล้ว ก็ดีอีก ทำดีนี้ ก็เพื่อล้าง ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ล้างมันไปเรื่อยๆ จนปราศจากเชื้อเหล่านี้ เมื่อจิตของเราได้รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง เช่นนี้แล้ว สิ่งทั้งหลายที่มันจะมาพัวพัน ทำให้เรารุ่นวาย ว่ารุ่น ก็จะไม่หายไป เราจะเข้าใจกระจ่างแจ้ง ตัวก็จะเบาหนอ สบาย เราทั้งหลายทุกอย่างเอาไว้ ไม่หยิบสิ่งใดมาทำให้เรามาปนเปื้อนอีก

ทำเช่นนี้ละ **พระยารธรรมเอ๋ย..** ในแบบที่ 3 ก็แนะนำให้ปฏิบัติ เช่นนี้แหละ ลูกนึกถึงกายที่โดนสับไว้ในกะละมัง ทั้งคนทั้งสัตว์ ไม่ต่างกัน ดับทิฐิ อัตราก้าวหน้า ดับการเบียดเบียน ดับความลุ่มหลงในรสชาติของอาหาร แล้วลูกทั้งหลายนั้น ก็จะถอดถอนความลุ่มหลงได้เข้าสู่ความสงบ เมื่อเข้าสู่ความสงบ และรู้แจ้งอยู่บ่อยๆ ย่อมพบนิพพาน ได้ในที่สุด ลูกเอ๋ย

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมเรื่องนี้ ให้ลูกได้เข้าใจ การพิจารณาถึงความจริง จะทำให้เราวางทุกสิ่งทุกอย่าง เหลือแต่ความว่าง ความไม่มีความ

ยึดติด ลุ่มหลงต่างๆ มันก็จะไม่มีไปด้วย ก็จะทำให้เรานั้นถดถอย ความลุ่มหลงต่างๆ ได้
เราก็จะมีความสุขที่แท้จริง เกิดขึ้น

กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตา เจ้าค่ะ

แล้วลูกจะมาเฝ้าพุทธามธรรมใหม่ ในโอกาสหน้า.. เจ้าค่ะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 9

1. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
2. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
3. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
4. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
5. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
6. นางสาววิชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
7. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
8. คุณฉลดา อมรรวคินกุล	2,500 บาท
9. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
10. คุณสรรค์ไชย อมรรวคินกุล คุณใหม่ อมรรวคินกุล	2,500 บาท
11. คุณกมลนิตย์ อมรรวคินกุล	2,500 บาท
12. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
13. คุณชาญชิต อมรรวคินกุล	2,500 บาท
14. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
15. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว อุทิศให้พ่อสมฤทธิ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สวนธรรมศาสตร์ สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4

